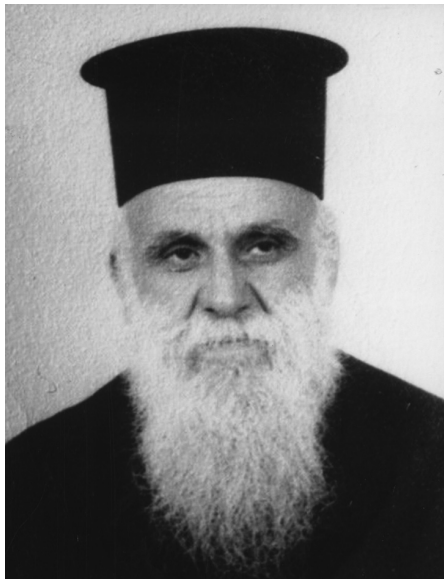

Ἀρχιμανδρίτης
ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
(1924-2004)

Ὁ Ἱεροκήρυξ τῆς ἀγάπης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
566 26 Σπαρτάκου 6, Συκιές
Τηλ.: 2310212659. Φάξ: 2310207340
Θεσσαλονίκη 2011

Περιεχόμενα

Σημείωμα εκδότη	3
Βιογραφικό σημείωμα	5
Ὁ Ἱεροκῆρυξ τῆς ἀγάπης	7
Ἕνας ἐλεήμων Λευΐτης	14
Ἕνας «ἅγιος» τῶν ἡμερῶν μας	21
Ἕνα ἐλάχιστο δεῖγμα τῆς Ὁσιότητός του	34
Ὅμιλῖαι τοῦ π. Τιμοθέου	
Περί πίστεως	45
Τά αἷτια τῆς ἀπιστίας	58
«Τίς ὁ ἀψάμενός μου;»	63
Περί μετανοίας	74
Περί τῶν δωρεῶν τῆς σταυρικῆς θυσίας	81

Σημείωμα εκδότου

Πρό μηνῶν ἔλαβα ταχυδρομικῶς ἓνα φάκελλο, ἀπό τόν ἄγνωστο πρεσβύτερο π. Γ.Β. ἀπό τήν Ὑδρα, μέ πλούσιο πνευματικό ὑλικό ἑνός συγχρόνου ἐκλεκτοῦ καί ἐναρέτου Ἱερομονάχου τοῦ ἀειμνήστου π. Τιμοθέου Θανοπούλου. Τόν δέχθηκα μέ ξεχωριστή χαρά καί ὡς ἀπό Θεοῦ εὐλογία, διότι ἐγνώρισα μία ἀγιασμένη ἱερατική προσωπικότητα καί ἓνα κρυμμένο πολυέδρο πνευματικό διαμάντι τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μελέτησα μέ σεβασμό τά σχετικά μέ τά χαριτωμένα ἐμπειρικά του βιώματα, πού πνευματικά του τέκνα ὁμολογοῦν, καθώς καί λίγες ὁμιλίες του καί εὐχαρίστησα τόν ἐν Τριάδι Θεό, πού καί σήμερα παρουσιάζει πιστούς δούλους Του στολισμένους μέ εὐαγγελικές ἀρετές, συνεχιστάς τῶν ἀποστολικῶν καί πατερικῶν προτύπων, γιά νά εἴμαστε ἀναπολόγητοι κατά τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Μετά Θεό, εὐχαριστῶ τόν σεβαστό π. Γεώργιο, πού, κατά θέλημα Θεοῦ, μᾶς γνώρισε τόν ὄσιο Γέροντα Τιμόθεο, καί μᾶς ἔδωσε τήν εὐκαιρία νά συνεργήσουμε στήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ τεύχους πρός δόξαν Θεοῦ, τιμήν τοῦ πατρός Τιμοθέου καί ψυχικήν ὠφέλεια συνανθρώπων μας.

Εὐχαριστίες ἐκφράζουμε καί στόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ γιά τήν ἀποστολή τοῦ ἐπιμνημοσύνου λόγου του στό 40νθήμερο μνημόσυνο τοῦ π. Τιμοθέου.

Ἐκτός τῶν ὄσων μᾶς καταθέτουν ἐλάχιστα πνευματικά του πρόσωπα θά ἐντρυφήσουμε καί σέ 5 ὀμιλίες ὅπου διαφαίνονται οἱ διακριτικές καί πατερικές θέσεις τοῦ πατρός Τιμοθέου, στοιχοῦντος στήν γραμμή τῶν Ἁγίων Πατέρων καί διδασκάλων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Τό παρόν τεῦχος ἐκδίδεται εἰς μνημόσυνον αἰώνιον αὐτοῦ καί ἀνάμνησι, γιά νά ἐμπνεόμαστε ἀπό τό φωτεινό του παράδειγμα καί μιμούμεθα τίς ἀρετές του ἀμήν.

Ὁ μακαριστός π. ΤΙΜΟΘΕΟΣ.

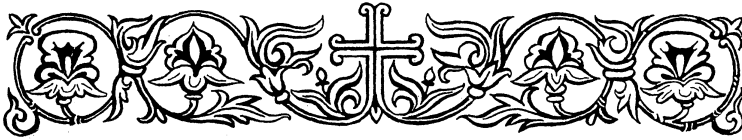
Σύντομον βιογραφικόν σημείωμα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Τιμοθέου Θανοπούλου

Ὁ Ἀρχιμ. Τιμόθεος (κατά κόσμον Ἰωάννης) Θανόπουλος ἐγεννήθη εἰς Λεόντιον Πατρῶν τήν 20ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1924. Τήν ἐγκύκλιον μόρφωσιν ἔλαβε εἰς τήν γενέτειράν του καί τό Αἴγιον. Εἰς ἡλικίαν 11 ἐτῶν κατετάγη εἰς τήν τάξιν τῶν δοκίμων τῆς Ἱ. Μ. Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας. Τό 1944 ἐκάρη Μοναχός καί μετά ἕν ἔτος ἐχειροτονήθη Διάκονος. Τό 1952 εἰσήχθη εἰς τήν Θεολ. Σχολήν Ἀθηνῶν. Τό 1957 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος καί ἐν συνεχείᾳ προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην, διορισθεῖς ὡς Προϊστάμενος καί Ἱεροκήρυξ τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγ. Γεωργίου Κυψέλης. Μετά διετίαν διορίσθη ὡς Προϊστάμενος καί Ἱεροκήρυξ τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγίου Ἀνδρέου Πατρῶν. Ἐπειτα ἀπό 3ετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν διορίσθη τακτικός Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας, ἐξ ἧς μετετέθη εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολιν Πατρῶν τό 1964, εἰς τήν ὁποίαν ἀπό τοῦ ἔτους 1967 ἀνέλαβε, παραλλήλως καί καθήκοντα Πρωτοσυγκέλλου μέχρι τοῦ 1969, ὁπότε μετετέθη καί ἀνέλαβε χρέη Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ.Μ. Ὑδρας Σπετσῶν καί Αἰγίνης. Ἀπό τοῦ ἔτους 1972 ἀνετέθησαν εἰς αὐτόν καί τά καθήκοντα τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πατερικῆς Διακονίας Ἀγίας Τριάδος Ὑδρας. Τό 1981 συνταξιοδοτήθηκε ὡς Ἱεροκήρυξ καί ἀκολούθως διορίσθη Ἐφημέ-

ριος - Ἱεροκήρυξ τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Ὑδρας. Τό ἔτος 2002 ἔλαβε τό χρυσοῦν μετάλλιον τοῦ Ἀπ. Παύλου ἐκ τῆς χειρός τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου.

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τήν 16ην Ὀκτωβρίου τοῦ 2004, καί ἐνταφιάσθη κατά τήν ἐπιθυμίαν του εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίου Νεκταρίου Αἰγίνης.

**Ὁ Ἱεροκήρυξ τῆς ἀγάπης
καί τῆς ἀπλότητος***

Ἄρχιμ. Τιμόθεος Θανόπουλος (†1924-2004)

«Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τήν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τήν πίστιν»

(Ἐβρ. 13, 7)

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, Σεβασμιώτατε ἅγιε Γέροντα, ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, προτρέπει καί συνιστᾷ εἰς τούς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς του καί τούς πιστούς ὅλων τῶν αἰώνων νά μνημονεύουν πάντοτε, νά φέρουν εἰς τήν μνήμην των συχνά τάς μορφάς τῶν ἡγουμένων των, δηλαδή τῶν Πνευματικῶν Πατέρων καί διδασκάλων καί καθοδηγητῶν.

Καί τοῦτο ὑποδεικνύεται, ὄχι μόνον διά λόγους τι-

* Ἐπιμνημόσυνος λόγος πού ἔγινε εἰς τόν καθεδρικόΝ ἹερόΝ Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τήν Ὑδραν κατά τό 40νθήμερον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Ἄρχιμ. Τιμοθέου Θανοπούλου τήν 20ην Νοεμβρίου 2004 ὑπό τοῦ Πανοσιολ. Ἄρχιμ. Σεραφείμ Στεργιούλη, Ἱεροκήρυκος καί Γεν. Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

μῆς καὶ υἱικοῦ σεβασμοῦ, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε εἶναι ἐπιβεβλημένος ἀπὸ τὸν θεῖον καὶ τὸν πνευματικὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ πρὸς μίμησιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγαθῆς ἐν Κυρίῳ ἀναστροφῆς αὐτῶν. *«Πᾶσαν τιμὴν καὶ ἀγάπην ὀφείλετε τοῖς Πνευματικοῖς Πατράσιν, συμβουλευῶν γράφει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὡς τῆς εἰς αὐτούς τιμῆς ἀναφερομένης ἐπὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἐν ᾧ τὴν υἰοθεσίαν ἐλάβετε, καὶ τὸν ἐπουράνιον Πατέρα, παρ' οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται».*

Χρέος μας, λοιπόν, υἱικὸν ἢ ἀναθεώρησις τῆς ἀναστροφῆς τῶν πνευματικῶν μας Πατέρων καὶ καθοδηγητῶν καὶ ἡ μίμησις τῆς ζεούσης καὶ θερμουργοῦ αὐτῶν πίστεως. Πῶς ἀνεστρέφοντο ἐν οἴκῳ Κυρίου οἱ πνευματικοὶ μας χειραγωγοί, μέ ποῖον ἔνθεον ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν ἐλάτρευον τὸν Θεόν καὶ ἐφύλαττον τὰ θεῖα προστάγματα, ποίας καὶ πόσας ἀρετάς, ποῖα καὶ πόσα οὐράνια χαρίσματα εἶχον ἀποκτήσει, ποῖον τὸ μέτρον καὶ αἱ πνευματικαὶ διαστάσεις τῆς ἐμπράκτου καὶ ἀληθινῆς ἀγάπης των πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ποῖος ὁ βίος καὶ ἡ ἐν γένει πολιτεία των, ἀλλὰ καὶ πόσον θερμὴ καὶ ἐνεργὴς καὶ ζῶσα ὑπῆρξεν ἡ πίστις των καὶ τὰ ἔργα τῆς πίστεως αὐτῶν.

Μέ αὐτὸν τὸν γνώμονα καὶ μέ αἰσθήματα βαθείας τιμῆς καὶ πηγαίου σεβασμοῦ προσεγγίζομεν τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς λατρευτικῆς μας συνάξεως καὶ τῆς ἀναφορᾶς τῶν διαπύρων εὐχῶν καὶ προσευχῶν μας, ἐπὶ τῇ τελέσει τοῦ 40νθημέρου ἱεροῦ μνημοσύνου, τὴν εὐλογημένην καὶ συμπαθῆ καὶ κεχαριτωμένην μορφήν τοῦ μακαριστοῦ καὶ ἀλήστου μνήμης σεπτοῦ Γέροντος καὶ πνευματικοῦ Πατρός καὶ Διδασκάλου ἡμῶν π. Τιμοθέου Θανοπούλου.

Ὁ ἀείμνηστος Γέροντας, ἀυλιζόμενος ἐκ παιδός

εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου καὶ περιβληθεὶς τὸ τετιμημένον ράσον ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν 11 ἐτῶν, ἔλαβε χριστιανοπρεπῆ ἀνατροφὴν καὶ μοναστηριακὴν ἀγωγὴν. Ἄνδρωθεὶς πνευματικῶς μέσα εἰς ἓνα μοναστηριακὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν κλίμα ὑπὸ τὴν σοφὴν χειραγωγίαν ἐναρέτων πνευματικῶν Πατέρων καὶ Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶχεν ἐθισθῆ εἰς τὴν ἀγαθὴν κατὰ Θεὸν ἀναστροφὴν.

Ὅντως, ἡ ἀναστροφή του ὑπῆρξε ἀγία, ἀγαθὴ, εἰρηνικὴ, ἀγιοπνευματικὴ. Ἀναστροφή ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως, διδακτικὴ, πάντοτε ὠφέλιμος καὶ ἐποικοδομητικὴ, ἀναστροφή φιλάδελφος καὶ φιλότεκνος.

Καὶ ἡ πίστις τοῦ π. Τιμοθέου πρὸς τὸν Τριαδικὸν Θεὸν ἦτο μεγάλη καὶ ὑποδειγματικὴ, πηγαία καὶ ἐνθερμος, στερεὰ καὶ ἀσάλευτος, ἐγκάρδιος καὶ ὁλόψυχος, ἔμπρακτος καὶ βιωματικὴ.

«Ὅλος ἱερωμένος Θεῷ» ὁ σεβάσμιος Γέροντας, ἦτο ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, τῆς προσευχῆς, τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἀπλότητος, τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀνεξικακίας.

Ὑπῆρξεν ἀθλητὴς τῆς πίστεως καὶ ἀγωνιστὴς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ βιοτῆς. Ἀβίαστα θά ἠδύνατο κανεῖς νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ νὰ προβάλῃ πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν καὶ καλὸν παραδειγματισμὸν πάντων ἡμῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τρία (3) **ἀριστεῖα** πνευματικὰ τοῦ πολυσεβάστου μας π. **Τιμοθέου**, τὰ ὁποῖα πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι θά ἐφελκύσουν «τό βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως» (Φιλ. 3, 14).

Πρῶτον: Τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀφιερώσεως καὶ ἀφοσιώσεώς του εἰς τὸν Θεόν. Ἐβίωνε πάντοτε τὴν θεῖαν προτροπὴν καὶ ἐντολήν· «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρόν

αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι» (Ματθ. 16, 24). Εἰς τόν βίον του ὑπῆρξεν ὁ πιστός ἀκόλουθος, μαθητής καί μιμητής τοῦ Χριστοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ ἐθυσίασε: πλοῦτον, δόξαν, ἀξιώματα, πατρίδα, συγγένειαν καί περιουσίαν.

Ἠγάπησε τήν ἀκτημοσύνην. Φιλοδοξία του ἱερά ἦτο, ἵνα μηδέν ἴδιον ἔχων «*καί ἐν Θεῷ πλουτῶν*» (Λουκ. 2, 21) διαχειρίζεται τοὺς θησαυροὺς τῶν καρδιῶν τῶν πνευματικῶν του τέκνων.

Ἀφοσιωμένος εἰς τήν Θεῖαν Λατρείαν, εἰς τήν λειτουργικὴν ζωὴν, εἰς τήν προσευχήν, καί μάλιστα τήν νοεράν καί καρδιακὴν εὐχήν, ἔζη ἐντόνως τήν ζωὴν τῆς ἀφιερώσεως. Πράγματι, ὅπως ἐτόνισε κατὰ τὸν ἐπικήδειον λόγον ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. **Ἐφραίμ**, ὁ μακαριστός Γέροντας π. **Τιμόθεος** ἀπὸ τοῦ ἔτους 1972, ἔπειτα ἀπὸ ἀναστροφήν του μέ ἐναρέτους νηπτικούς Ἁγιορείτας Πατέρας, εἰσῆλθε εἰς μίαν νέαν φάσιν ἀσκητικονηπτικῆς ζωῆς. Ἀγρυπνοῦσε, κατὰ κανόνα, ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα μέχρι πρωΐας, προσευχόμενος, μελετῶν Πατερικά συγγράμματα καί ψελλίζων ἐπὶ πολλὰς ὥρας τοὺς λόγους τῆς νοερᾶς προσευχῆς· «*Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με*», (κρατῶν τὸ ἱερόν κομβοσχοίνιον).

Ἀνελλιπῶς ἐδιάβαζε ὅλας τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας τοῦ ἡμερονυκτίου καί ἐλειτούργει σχεδόν καθημερινῶς. Ἄλλ' ἐνῶ, ἐτέλει ὅλας τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας, δέν ἤρκεϊτο εἰς αὐτό, καί ἔκαμνε τὰς ἐκκλησιαστικὰς αὐτὰς Ἀκολουθίας καί μέ τὰ ἀντίστοιχα ἱερά κομβοσχοίνια, νήφων ἐν πᾶσι καί ἀγρυπνῶν.

Δεύτερον: Τὸ ἀριστεῖον τῆς ταπεινότητος καί τῆς ἀπλότητος. Ἦτο ὁ ἀπλοῦς καί ταπεινός Μοναχός καί Λευΐτης τοῦ Θεοῦ.

Πάντοτε τόν συνεκίνουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας

«ὁ θέλων πρῶτος εἶναι ἐν ὑμῖν ἔστω πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος» (Μάρκ. 9, 35) καὶ ἀκόμη οἱ λόγοι «ὁ ἄρχων ὡς ὁ ἀρχόμενος καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν» (Λουκ. 22, 26).

Πάντων διάκονος ἦτο ἐθελουσίως ὁ σεπτὸς Γέροντας. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίας Τριάδος, τὴν γνωστὴν ὡς «Μοναστικὸς Οἶκος Πατερικῆς Διακονίας», παρ' ὅτι εἶχε τὴν διακονίαν καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱηγουμένου, ἦτο ὡς ὁ διακονῶν. Διηκόνει ὀλοκαρδίως τοὺς νεωτέρους, τὰ πνευματικὰ του τέκνα, κοπιῶν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὴν τράπεζαν τῆς Μονῆς, τοὺς κήπους καὶ πρωτίστως διὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ μάλιστα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (Καθολικοῦ) αὐτῆς.

Καὶ εἰς τὸ Ἱερὸν Μετόχιον τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, ἐδῶ εἰς τὴν νῆσον μας, τὸ αὐτὸ πρόγραμμα διακονίας καὶ προσφορᾶς ἀκολουθοῦσε· «*Ἡ φιλαδελφία μενέτω... τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε*» (Ἐβρ. 13, 1-2) ἦσαν τὰ συνθήματά του.

Ἄπλοῦς, ταπεινὸς καὶ ἀνεπιτήδευτος ὢν δὲν ἐδίσταζε ποτέ νά παραχωρῆ εἰς νεωτέρους Κληρικούς καὶ πνευματικὰ του τέκνα τὸ Θεῖον Κήρυγμα καὶ τὸ προβάδισμα εἰς τὴν Θεῖαν Λατρείαν, ἐβαιδῶν τούτους μέ εὐγένειαν ψυχῆς καὶ παιδικὴν ἀπλότητα. Εἶχε τὸ ἀνεπίφθονον, ὡς ἐπεσήμανεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἐφραίμ, κατὰ τὴν ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ Γέροντος, διό καὶ ἐχαίρετο μέ τὴν πνευματικὴν πρόοδον καὶ ἄνοδον εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα τῶν ὑποτακτικῶν του.

Δὲν ἐζήλωσεν, οὐδέ ἐπεδίωξε ποτέ τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα. Δὲν ἔγινε Ἐπίσκοπος, ἀλλ' ὁ Πανάγαθος Θεὸς τὸν ἀνέδειξε πατέρα Ἐπισκόπων· τοῦ νῦν Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἐφραίμ καὶ τοῦ ἑτέρου Ἀγιοτρια-

δίτου Ἀδελφοῦ, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ν. Σμύρνης κ. Συμεών. Ἀλλά, πάντοτε ἦτο ὁ ἐπιστήθιος Ἀδελφός καί ἠγαπημένος φίλος καί στενός συνεργός ἐν Κυρίῳ τοῦ πολιοῦ καί τετιμημένου Γέροντος Ἐπισκόπου καί πατρός ἡμῶν Ἱεροθέου, καί

Τρίτον: Τό ἀριστεῖον τῆς ἀγάπης, τῆς ἄνευ ὄρων καί ὀρίων χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἡ ψαλμική ῥῆσις «ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα» (Ψαλμ. 11 (112) 9 καί Β΄ Κορ. 9, 9) εὐρίσκει εἰς τό πρόσωπον τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός μας πλήρη τήν ἐφαρμογήν τῆς.

Τά ὑλικά του ἀγαθά (χρήματα, τρόφιμα, ρουχισμός) τά ἐσκόρπιζεν ἀφειδῶς εἰς τοὺς ἐπιδομένους. Ὅλοι σχεδόν, ὅσοι εὐρισκόμεθα σήμερον συμπροσευχόμενοι, κατά τό ἱερόν μνημόσυνόν του, ἔχομεν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον πείραν καί γνῶσιν τοῦ πράγματος.

Ἀλλά καί ὅπου δέν ἔφθασαν αἱ ὑλικά εὐλογίαι, ὀπωσδήποτε προέφθασαν αἱ πνευματικά: αἱ προσευχαί, τό ἄγρυπνον ἐνδιαφέρον, ἡ μέ κάθε τρόπον ἐκφρασις τῆς ἀγάπης καί τῆς συμπαθείας. Ἡ εὐγενής καρδιά του «ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν» (Β΄ Κορ. 9, 9) τόν ἀνεκτίμητον θησαυρόν τῆς ἀγάπης του.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Γέροντα,

Ἐμεῖς κάλλιον πάντων ἡμῶν γνωρίζετε ἐπισταμένως τόν πλοῦτον τῆς καρδίας, τὰς ἀρετάς καί τὰ χαρίσματα, τό ψυχικόν κάλλος καί τὰ προτερήματα τοῦ ἀληθμονήτου π. Τιμοθέου, τοῦ ἠγαπημένου συνοδίτου καί συνεκδήμου σας, τοῦ ἀκριβοῦ φίλου σας καί ἀδελφοῦ. Σεῖς, ὡσαύτως, γνωρίζετε ἐκ τῶν προσωπικῶν Σας πνευματικῶν ἐμπειριῶν τὰς πνευματικὰς καταστάσεις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος, αἱ ὁποῖαι

ἦσαν ἔκδηλοι, ἰδίως κατά τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐπιγείου βιοτῆς του, εἰς ὅσους παρέμεναν πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας του καί ἐθεώρουν τὰς ἀλλοιώσεις καί τήν ἀκτινοβολίαν τοῦ προσώπου του ἐκ τοῦ καταυγάζοντος ἐκεῖνον Θαβωρίου φωτός.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις μας, τὰ Μοναστήρια μας καί ἰδιαιτέρως ἡ νῆσος Ὑδρα, ἐπί 35ετίαν ὅλην εἶχε τήν εὐλογίαν τῆς φωτεινῆς παρουσίας καί τῆς ἀθουρύβου πνευματικῆς διακονίας τοῦ κατηξιωμένου Γέροντος π. Τιμοθέου, μιᾶς μορφῆς ἰδιαιτέρων καί ἀδιοράτων, ἴσως, εἰς τοὺς πολλοὺς ταλάντων καί χαρισμάτων.

Εὐχηθῆτε, Σεβασμιώτατε, ὅλοι μας νά μνημονεύωμεν πάντοτε τοῦ ἡγουμένου καί πνευματικοῦ Πατρός καί Διδασκάλου Τιμοθέου Ἱερομονάχου, τοῦ λαλήσαντος ἡμῖν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναθεωροῦντες τήν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, εἶθε νά μιμούμεθα τήν πίστιν.

Ἄς εἶναι αἰωνία καί μακαρία ἡ μνήμη καί ἡ ἀνάπαυσις τοῦ σεβασμίου ἡμῶν Γέροντος **Τιμοθέου**.

ΑΜΗΝ

Ἀρχιμανδρίτης Τιμόθεος Β. Θανόπουλος
Ἕνας Φλογερός Ἱεροκήρυξ
καί Ἐλεήμων Λευΐτης
(1924-2004)

Ἄν ἤθελε κανεῖς νά μιλήσει γιά ἓνα κληρικό μέ τά προσόντα τοῦ π. Τιμοθέου, θά ἔπρεπε νά ἔχει ἐντυπώσῃ πολὺ στήν προσευχή, στήν ταπείνωση καί στήν ἀπλότητα, μά πάν' ἀπ' ὅλα, νά ἔχει φθάσει στό βαθμὸ τῆς ἀγάπης μέ τὴν ὁποία αὐτός ὁ κληρικός ἀγάπησε τὸν ἀδελφό, κυρίως τὸν ἐλάχιστο.

Γιά νά χαρακτηρίσουμε τὸν παπα-Τιμόθεο, τὸν πύρινο στῦλο τῆς προσευχῆς, τὸν ὑποδειγματικό διδάσκαλο τῆς ταπεινώσεως καί τῆς παιδικῆς ἀπλότητος καί ἀθωότητος, τὸν ὑφηγητὴ τῆς ἀκραιφνοῦς ἀγάπης, πρέπει νά συνδυάσουμε τὴν ἀγία βιοτὴ του μέ αὐτὴν τῶν Ἁγίων Καθηγητῶν τῆς ἐρήμου, Ἀντωνίου, Εὐθυμίου καί Ἰλαρίωνος, τοὺς ὁποίους ἐμιμεῖτο στή ζωὴ του καί, ἐνθουμούμενοι τὸν Ἅγιο Ἀλέξιο, νά τοῦ ἀποδώσουμε τὸν πλήρη χαρακτηρισμὸ πού τοῦ ἄξιζε:

«Τιμόθεος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ».

Ὅσοι εἶχαμε τὴν μεγάλη εὐλογία καί δωρεά ἀπὸ τὸ Θεὸ μας, νά βρεθοῦμε κοντά στὸν Γέροντα Τιμόθεο, μαθητεύοντας *«παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιήλ»*,

νοιώσαμε ότι ο π. Τιμόθεος ήταν ένα παράθυρο από τό όποιο έβλεπες τόν Ουράνιο Τροϋλο, άφοϋ ή ζωή του όλόκληρη ήταν μία διαρκής αναζήτηση του «Έσφαγμένου Άρνιου» και μία πλήρης έφαρμογή τών Θείων Ένταλμάτων.

Πάντα μās έλεγε ότι ή προσπάθεια τών Χριστιανών είναι, πρέπει νά είναι, ό άγώνας «νά ξεσκουριάσουμε τό διαμάντι πού λέγεται ψυχή». Και ό π. Τιμόθεος, είχε κάνει τή ζωή του έναν διαρκή και προσωπικό άγώνα, νά κερδίσει «τό βραβεΐον τής άνω κλήσεως», νά άπολαύσει «τήν τρυφή τών αϊωνίων αγαθών».

Τώρα πλέον, πού ό Γέροντας ανέβηκε στό Ουράνιο Θυσιαστήριο, για νά «θεάται άυτοψί τό πρόσωπον τής Αγίας Αναφοράς», θεωρώ καθήκον μου νά συντάξω αυτό τό κείμενο για νά καταθέσω όχι μόνο προσωπικά βιώματα, αλλά για νά φανερώσω μερικές από τίς γνωστές, ή και άγνωστες, πτυχές του πολύμορφου έργου πού σεμνά, ταπεινά και άθόρυβα έπιτελοϋσε ό Γέροντας π. Τιμόθεος.

Προσέφερε τόν έαυτό του όλόκληρο, θυσία ζωσα στό βωμό τής αγάπης, τής έλεημοσύνης και τής προσευχής. Έλεγε σέ ένα κήρυμά του: «άν ό Θεός μās ανέχεται άκόμα, αυτό γίνεται επειδή ύψώνονται σέ προσευχή χέρια άσκητικά». Και τό νοιώθαμε, και τό νοιώθουμε... Ίδίως τώρα, πού αυτά τά χέρια ύψώνονται σέ ίκεσία μπροστά στό Θρόνο του Παντοδυνάμου Θεοϋ, μās εύλογοϋν από τά Ουράνια δώματα, από εκείνη τή φωτεινή γωνιά του Παραδείσου, και μās σκεπάζουν όλο στοργή... Άγάπησε τήν προσευχή, αγάπησε και έμās, και έτσι μās έλεοϋσε, και θά συνεχίσει νά μās έλεεϊ, μέ τήν προσευχή του....

Στό πρόσωπο του Γέροντα, πολλοί άσθενείς είδαν τόν άρωγό και συμπαραστάτη, πολλοί αναξιοπαθοϋν-

τες, πολλοί άνθρωποι πού βρίσκονταν σέ παντοειδή ανάγκη, είδαν, γνώρισαν, κατάλαβαν ότι δέν έχουν χαθεῖ ἀκόμη σέ αὐτόν τόν κόσμο οἱ ἔννοιες τῆς ἀνθρωπιᾶς καί τῆς ἀδελφосύνης, καί ὅτι κάποιοι ἀπό τούς ἀληθινούς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι κοντά στόν ἄνθρωπο, τόν πλησίον τῆς παραβολῆς.

Χαρακτηριστικά, θυμᾶμαι ὅτι κάποια ὑπέργηρη γειτόνισσά του, εἶχε ἀνάγκη συμπαραστάσεως. Καί ὁ Γέροντας πήγαινε καί τή διακονοῦσε, κάνοντας ἀκόμα καί τά ψώνια πολλές φορές, καί τῆς διάβαζε ἀκολουθίες. Ὅταν αὐτή ἤ γερόντισσα ἀνεχώρησε γιά τόν Οὐρανό, ὁ Γέροντας παρέμεινε ὅλο τό βράδυ δίπλα στό φέρετρο προσευχόμενος.

Ἄλλά καί ἄλλα πολλά γεγονότα, πού ἀποδεικνύουν ὅτι αὐτός ὁ Ἄνθρωπος ἦταν πλασμένος γιά τόν Οὐρανό καί διαρκῶς ἐτοιμαζόταν γιά τό προσωπικό του Πάσχα, τό πέρασμα στή ζωή, τή συνάντηση μέ τό Νυμφίο Χριστό.

Ὁ Γέροντας πρὶν λίγο καιρό, εἶχε γράψει μία αὐτοσχέδια προσευχή γιά τήν Παναγία, νά τή δώσει κάπου πού τοῦ ζητήθηκε, τήν ὁποία παραθέτουμε γιά κοινή ὠφέλεια:

«Παναγία μου, ἄνοιξέ μου θύραν μετανοίας, δός μου Παναγία μου πηγὴν δακρύων, δός μου κατάνυξιν, δός μου καθαρὰν καρδίαν, βοήθησέ με καί σῶσόν με».

Τό τελευταῖο διάστημα τῆς ζωῆς του, ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά ταλαιπωρηθεῖ ἀπό ἀσθένεια, γιά νά ἐξαῦλωθεῖ ἀκόμη περισσότερο αὐτή ἡ ἁγιασμένη ψυχή. Ὅσοι βρεθήκαμε κοντά του στίς δύσκολες ὥρες, νοιώσαμε ἔντονα ὅτι ὁ Γέροντας εἶχε χαρά πού θά ἀνέβαινε στό Θυσιαστήριο τοῦ Οὐρανοῦ νά λειτουργήσῃ. Τόν ἀκούσαμε νά συνομιλεῖ μέ Ἁγίους καί Ἀγγέλους

καί συγκλονιστήκαμε. Ἐναφέρω, γιά τήν πνευματική οἰκοδομή ὄλων μας, κάποια τέτοια περιστατικά:

Στόν «Εὐαγγελισμό», τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος! Μοῦ εἶπε, θυμᾶμαι: *«ἔκλαιγε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος...»*. Ἐκεῖ, στόν «Εὐαγγελισμό», μοῦ εἶπε, ἀποδεικνύοντας γιά μία ἀκόμη φορά τί ἦταν: *«ὅποιος ρωτάει γιά ἐμένα νά τοῦ λές ὅλους τούς ἀγαπῶ, ὅλους τούς εὐλογῶ, ὅλους τούς συγχωρῶ καί ἄς μέ συγχωρήσουν κι ἐκεῖνοι»*.

Στίς 6 Ὀκτωβρίου τό ἀπόγευμα, στό δωμάτιο 313, στόν 3ο ὄροφο τοῦ «Εὐγενιδείου Θεραπευτηρίου», οἱ παριστάμενοι τόν ἄκουσαν νά τούς λέει ὅτι τόν εἶχε ἐπισκεφθεῖ ὁ Ἅγιος Ἰλαρίων καί ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης!

Τό ἀπόγευμα τῆς 10ης Ὀκτωβρίου, ἤμουν αὐτήκοος μάρτυρας, ὅταν μᾶς εἶπε ἓνα συγκλονιστικό ὄραμα πού εἶχε δεῖ. Θυμᾶμαι ἀκόμα τή διήγησή του: *«τώρα ἐγώ ἤμουν μπροστά σέ μία Ἁγία Τράπεζα καί λειτουργοῦσα· κοιτάζω δίπλα μου καί βλέπω ἓναν ὄμορφο νέο· 'ποιός εἶσαι ἐσύ' τόν ρωτάω, ὁ Ἐσφαγμένος, μοῦ ἀπήντησε· τί βλέπει κανεῖς, Κύριε ἐλέησον...»*. Σάν «Ἐσφαγμένο Ἀρνίο» στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου ἐμφανίζεται ὁ Κύριός μας!

Δύο ἡμέρες πρὶν φύγει γιά τήν Ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, γύρω στά μεσάνυχτα, παρά τό γεγονός ὅτι βρισκόταν σέ βυθισμό, ἄρχισε νά ψέλνει *«Μακαρία ἡ ὁδός...»* καί στή συνέχεια, μέ δυνατή φωνή *«Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...»*. Τόν ρώτησε ὁ παριστάμενος ἀνηψιός του, Νίκος: *«Γέροντα, ποῦ εἶσαι;»* καί τοῦ ἀπάντησε: *«Στήν ὠραία πύλη... Ὅλοι μαζί, 'Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα...' λέγετε, δυνατά»*. Εἶναι βέβαιο, ὅτι ἐτοιμαζόταν γιά τό δικό του Πάσχα.

Παραμονή τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεώς του, ἀργά τό βράδυ, τό πρόσωπό του ἔλαμψε καί ἄρχισε νά χαμογελάει. *«Γέροντα, τί βλέπεις;»* τόν ρώτησαν οἱ παριστάμενοι, παπα-Λουκάς καί Νίκος ὁ ἀνηψιός του. Καί τούς ἀπάντησε: *«Ὡραῖα, πολύ ὠραῖα, αὐτά ἤθελα»!*

Τό Σάββατο 16 Ὀκτωβρίου, ὥρα 20.45' τοῦ 2004, ἡ ψυχὴ του, πεντακάθαρη, πέταξε γιά τόν Οὐρανό. Τήν ἐπομένη, τό σκήνωμά του μεταφέρθηκε στήν Αἴγινα, γιά νά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐπιθυμία του... νά μείνει γιά πάντα κοντά στόν Ἅγιο Νεκτάριο, πού τόσο ἀγαποῦσε καί μέ τόν ὁποῖο συνομιλοῦσε.

Στήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία, πού τελέστηκε στό Νέο Ἱερό Ναό Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης, ἀπό τό Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας κ.κ. Ἐφραίμ καί τό Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νέας Σμύρνης κ.κ. Συμεών, πνευματικά τέκνα καί οἱ δύο τοῦ ἐκλιπόντος Γέροντος, μέ τή συμμετοχή πλειάδος Ἱερέων, παρέστησαν πάρα πολλοί Ὑδραῖοι, καταφθάνοντας ἀπό τήν Ὑδρα, τόν Πειραιά καί τήν Ἀθήνα, τούς ὁποίους ὁ μακαριστός π. Τιμόθεος ὑπεραγαποῦσε.

Ὁ Σεπτὸς Ποιμενάρχης μας, ἐμφανέστατα συγκινημένος, μίλησε γιά τό Γέροντα μέ ζεστά λόγια χαρακτηρίζοντάς τον *«στοργικό Πατέρα, διδάσκαλο καί ἀλείπτῃ στή μοναχική ζωὴ, πρότυπο ἀνιδιοτελοῦς ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπόδειγμα βίου ἀνεπιλήπτου καί δοχεῖον καθαρῶτατον τῆς Θείας Χάριτος»*, καί σέ μία ἀποστροφή τοῦ λόγου του, ὅταν ἔκανε μνεῖα τῆς μοναχικῆς ζωῆς στή Μονή Ἁγίας Τριάδος Ὑδρας, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος ἦταν ὑποτακτικός τοῦ Γέροντος, ἀναρωτήθηκε: *«πῶς νά θυμηθῶ ἀδακρυτί τάς ὠραῖας ἐκείνας ἀναμνήσεις; δι' ἡμᾶς ὑπῆρξεν Κανόν καί μέτρον. Πρῶτον καί κύριον γνώρισμά του, ἡ ἀδιάλειπτος προσευχή»*.

Ὁ Ἀντιδήμαρχος Ὑδραίων, κ. Εὐστάθιος Γεώργας, πού σάν Γραμματέας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας εἶχε συνεργαστεῖ ἄψογα μέ τόν αὐοίδιμο π. Τιμόθεο, ἀναφέρθηκε στή μορφή του καί κατασυγκίνησε τούς παρισταμένους λέγοντας: *«Σέ μακαρίζουμε Τίμιε Πάτερ, γιατί ἀφιέρωσες τόν ἑαυτό σου ὀλοκληρωτικά στό Λόγο τοῦ Θεοῦ· σέ μακαρίζουμε Τίμιε Πάτερ, πού ἔζησες μέσα στό Θαβώρειο Φῶς...· σέ μακαρίζουμε Τίμιε Πάτερ, ἐπειδή ἀφέθηκες νά σέ κατευθύνει τό θέλημα τοῦ Κυρίου καί ἔγινες δείκτης τοῦ χρέους καί τοῦ ὑψηλοῦ κηρύγματος· σέ μακαρίζουμε, Τίμιε Πάτερ, ἀκούραστε καί ἀθληφόρε μαχητή, γιά ὅσα σπουδαῖα καί θαυμαστά ἐπιτέλεσες· σέ μακαρίζουμε, Τίμιε Πάτερ, γιά τό κήρυγμα τῆς Ὁρθοδοξίας, πού μέ μεγάλο πάθος ἐσάλπισες στήν Ἱερά Μητρόπολη· σέ μακαρίζουμε, Τίμιε Πάτερ, γιατί ἡ ζωή καί οἱ θυσίες σου, μᾶς ἐμπνέουν καί μᾶς καθοδηγοῦν... Πάντα θά σέ αἰσθανόμαστε ἀνάμεσά μας καί θά ἀκοῦμε τή φωνή σου νά μᾶς καλεῖ σέ πνευματικά ἀγωνίσματα».*

* * *

Κλείνοντας αὐτό τό μικρό ἀφιέρωμα γιά ἐσένα, ἀγαπημένε Γέροντα π. Τιμόθεε, ζητῶ νά μέ συγχωρήσεις πού ἀποτόλμησα νά γράψω αὐτό τό κείμενο. Ξέρω ὅτι εἶναι φτωχό, ἐπειδή δέν ἔχω ἐντρυφήσει στήν προσευχή, στήν ταπείνωση καί στήν ἀπλότητα πού σέ διέκριναν, οὔτε ἔχω φθάσει στό βαθμό τῆς ἀγάπης μέ τήν ὁποία μᾶς περιέβαλλες, γιά νά μπορῶ νά μιλήσω γιά ἐσένα. Τόλμησα ὅμως, Γέροντα. Κι αὐτό, γιά νά πῶ κι ἐγώ τήν ἀλήθεια πού ὅλοι ξέρουν:

Ἦσουν ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἄγγελος πού ἔστειλε ὁ Θεός στήν Ἐκκλησία τῆς Ὑδρας γιά νά ἀφυπνίσει συνειδήσεις καί νά χειραγωγήσει εἰς Χριστόν.

Ἀγωνίστηκες τόν καλό ἀγώνα, τήρησες ἀπαρασάλευτη τήν πίστη, ὀλοκλήρωσες τή φωτεινή πορεία σου στό δρόμο τοῦ ἀγώνα, τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας, πέταξες γιά τό «μεγάλο καί φωτεινό παλάτι», ὅπως ἔλεγες τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν... «λοιπόν, ἀπόκειται σοι, ὁ τῆς Δικαιοσύνης στέφανος». Τώρα μᾶς φωνάζεις, «εἰς ἓνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως», ὅπως ἔλεγες, «σύ δέ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καί ἐπιστώθης, εἰδώς παρά τίνος ἔμαθες».

Τήν Εὐχή σου, Γέροντα ἀγιασμένε, πάτερ Τιμόθεε.

Ἐμμανουήλ Ε. Ποῦλος
Ἱεροψάλτης

**Ένας «ΑΓΙΟΣ» τῶν ἡμερῶν μας:
πατήρ ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
(1924-2004)**

Πῶς στ' ἀλήθεια νά μπορέσει κανεῖς νά περιγράψει μέσα σέ λίγες γραμμές αὐτήν τήν ἅγια μορφή πού μᾶς χάρισε ὁ Κύριός μας ἐπί τῶν ἡμερῶν μας; Πῶς νά σκιαγραφήσεις τίς ἐμπειρίες σου πάνω σέ μιά ἄψυχη κόλλα χαρτιοῦ; Διὰ τήν ὑπακοήν καί μόνον, θά τυπώσω ἐπί τούτου τοῦ χάρτου ὀλίγα - ἐλάχιστα ψελλίσματα πρὸς δόξαν Θεοῦ καί ψυχικήν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν.

Εἶχα τήν εὐλογία νά γνωρίσω τόν π. Τιμόθεο εἰς τήν Μονήν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου κατά τό σωτήριο ἔτος 1999. Ἔχοντας ἕναν κρυφόν ἐσωτερικόν ἱερόν πόθον, ὁ π. Τιμόθεος τόν «ἐντόπισε» ἀμέσως, καί μέ τό χαμόγελο στά χεῖλη μου λέγει: *«Μεγάλη εὐλογία νά ὑπάρχει ράσο μέσα σέ μία οἰκογένεια! Ἡ εὐλογία, λένε οἱ Πατέρες, κρατάει 300 χρόνια! Τόσο πολύ!»*. Ἐξεπλάγην συνειδητοποιώντας ὅτι ὁ Γέροντας μποροῦσε νά «διαβάξει» τίς σκέψεις μου!

Ἐκεῖνο τό διάστημα ἔψελνα νοερῶς τό τροπάριο τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου:

«Τήν ἐν σαρκί ζωὴν σου κατεπλάγησαν, ἀγγέλων τάγματα· πῶς μετὰ σώματος, πρὸς ἀοράτους

*συμπλοκάς ἐχώρισας ἀοίδιμε, καί κατετραυμάτισας
τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· ὅθεν Ἄθανάσιε, ὁ Θεός
σέ ἠμείψατο, πλουσίαις δωρεαῖς· διό πάτερ, πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».*

Κάποια φορά λοιπόν, ἐκεῖ πού μίλαγε στήν Ὁραία Πύλη, γυρνάει καί λέει στόν ὑποτακτικό του: «*Δανιήλ, τί σημαίνει τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας;*». Καί γέλαγε σάν μικρό παιδάκι καί μέ κοίταγε κατάματα....

Μέ εἶχε τραβήξει σάν μαγνήτης ἀπό τήν πρώτη φορά πού τόν εἶδα! Τό βλέμμα του ἦταν τόσο καθαρό, πού δέν μπορούσες νά τόν κοιτάξεις κατάματα γιά περισσότερο ἀπό ἐλάχιστα δευτερόλεπτα.... ἡ γῆ διαδεχόταν τήν ματιά μου.... Παρατηροῦσα συνεχῶς τήν συμπεριφορά του, πῶς φερόταν ὅταν βρισκόταν μέ λαϊκούς, πῶς φερόταν ὅταν βρισκόταν μέ μοναχούς, ἱερεῖς, Ἐπισκόπους, πῶς γενικά ἐργαζόταν. Εἶχα παρατηρήσει λοιπόν, ὅταν τύχαινε νά βρίσκεται μαζί μέ ἄλλους συνανθρώπους του, ὑποδυόταν κάποιον ἄλλον μίλαγε πολύ, γιά νά δείχνει ὅτι εἶναι πολυλογάς, ἔκανε ἀστεῖα, γιά νά μήν τόν ἔχουν σέ ἰδιαίτερη ὑπόληψη, ἔκανε τόν χαζό, ὅτι δέν γνωρίζει κάτι πού τόν ρωτάγανε, ἔλεγε τά ἴδια καί τά ἴδια, γιά νά τόν κοροϊδεύουν, καί πολλά τέτοια ἄλλα, πού ὁ ἀπώτερος σκοπός του ἦταν νά τόν χλευάζουν, γιά νά ταπεινώνεται συνεχῶς μπροστά στά μάτια τῶν ἀνθρώπων καί βεβαίως ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Δέν ἤθελε ἐπ' οὐδενί νά καταλάβει κανεῖς τήν ἀρετή του, καί γι' αὐτό ὁ τρόπος πού χρησιμοποιοῦσε ἦταν πάντοτε ἀποτελεσματικός. Πολλές φορές, ἔπειτα ἀπό τέτοιου εἴδους συναναστροφές, φεύγοντας, γιά νά πάει στό κελλάκι του, μέ κοίταζε καί κουνοῦσε τό κεφάλι του θλιμμένα, βγάζοντας ἕνα ἐπιφώνημα πόνου καί λύπης πού μόνο

αυτός καταλάβαινε τήν σημασία. Εἶχε τήν ἰκανότητα νά διαβάξει τήν σκέψη τοῦ καθενός καί μάλιστα, ὅταν ἔπρεπε, σ' τό ἔλεγε. Κάποια φορά, ἐν ὥρα Θείας Λειτουργίας, ἔνοιωσα νά κουράζομαι νά λέω τήν εὐχή, καί σκέφτηκα νά σταματήσω γιά λίγο. Ξαφνικά, ἀνοίγει τό πορτάκι τοῦ Ἱεροῦ, βγαίνει ὁ παππούλης καί μοῦ λέει: «*Ἡ εὐχή ποτέ δέν μᾶς κουράζει!*». Τόν κοίταξα, κατάλαβα, χαμογέλασα καί τόν εὐχαρίστησα! Ἄλλη φορά πάλι, ἐν ὥρα Θείας Λειτουργίας, μοῦ πέρασε ἕνας κακός λογισμός, καί βλέπω τόν παππούλη νά μέ κοιτάει μέ αὐστηρότητα. Ἀμέσως κατάλαβα τό λάθος μου. Ἄλλοτε, μέ τυρρανοῦσε πολύ ἕνας λογισμός ἐναντίον μιᾶς ἀδελφῆς, καί παρακαλοῦσα πολύ τόν Θεό νά μέ βοηθήσει νά ἔχω καλό λογισμό. Μέ βλέπει ὁ παππούλης καί μοῦ λέει:

«Μιά φορά, ἦταν κάποιος καί πορευόταν στήν ἔρημο. Ξαφνικά, ἀπό τό πουθενά, ἐμφανίζονται κάτι θηρία πού τρέχανε μέ λύσσα καταπάνω του, γιά νά τόν κατασπαράξουν. Τρομαγμένος αὐτός, βλέπει μπροστά του ἕνα δέντρο καί σκαρφαλώνει. Τά θηρία τόν φτάσανε, ἀλλά, ἐπειδή εἶχε προλάβει ἐκεῖνος νά ἀνέβει στό δέντρο, δέν μπορούσαν νά τόν φᾶνε. Στέκονταν κάτω καί φώναζαν». Καί συνεχίζει: «Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ χριστιανοί. Τά θηρία εἶναι οἱ δαίμονες πού τρέχουν νά μᾶς κατασπαράξουν μέ τούς κακούς λογισμούς. Τό δέντρο εἶναι ἡ εὐχή. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Δέν μπορεί νά μᾶς πλησιάσει τίποτα κακό. Ὅταν βλέπεις λοιπόν ὅτι οἱ δαίμονες ἔρχονται νά σπείρουν τούς κακούς λογισμούς, νά τρέξεις πάνω στό δέντρο νά σωθεῖς!».

Ἄλλη φορά πάλι, ἦταν ἡμέρα νηστείας, καί δυσκολευόμουν νά κρατήσω τό ἄλαδο. Εἶχα λογισμό νά φάω λίγο λάδι. Ὅταν πῆγα στόν παππούλη νά τόν δῶ,

μέ κοιτάει καί μοῦ λέει: *«Μιά φορά πέθανε κάποιος. Στήν κηδεία του, τόν συνόδευαν μόνο δύο ἄνθρωποι. Ἔνας μπροστά ἀπό τό φέρετρο καί ὁ ἄλλος ἀπό πίσω. Τούς πλησιάζει κάποιος πού τοῦ ἔκανε ἐντύπωση αὐτή ἢ εἰκόνα, καί τούς ρωτάει ποιοί εἶναι αὐτοί καί ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο λέει: «Ἐμεῖς εἴμαστε ἡ Τετάρτη καί ἡ Παρασκευή καί, ἐπειδή πάντοτε στήν ζωή του μᾶς τιμοῦσε, τώρα τόν συνοδεύουμε καί ἐμεῖς μέχρι τόν Κύριο». Ἔφυγα εὐχαριστώντας τόν παππούλη, πού μοῦ ἀνέπασε τόν λογισμό, πρὶν προλάβω νά τοῦ τό πῶ!*

Ὁ πατήρ Τιμόθεος ἦταν ἄνθρωπος πού βίωσε τόν Χριστό, εἶχε ἀστείρευτη ἀγάπη, ἦταν ἀσκητικώτατος, ὀλιγόφαγος, ἀκτῆμων, ἐλεήμων, εὐγενικός, διακριτικός.... Καταλάβαινες ὅτι ζοῦσε τήν μοναχική ζωή σέ ὄλο της τό μεγαλεῖο! Μοῦ μιλοῦσε πάντοτε γιά τήν δύναμη τῆς ὑπακοῆς, γιά τό ταπεινό φρόνημα καί γιά τήν ὠφέλεια τῆς σιωπῆς. Ποτέ δέν ἄκουσα ἀπό αὐτόν λόγο κατακρίσεως, περιφρονήσεως ἢ κατηγορίας γιά κάποιον. Τούς ἀγαποῦσε ὅλους, τούς εὐλογοῦσε καί προσευχόταν γιά ὅλον τόν κόσμον. Ὅπου ἄκουγε ὅτι γινήκανε καταστροφές ἢ πλημμύρες ἢ δυστυχήματα, ὁ παππούλης ἀφοῦ μᾶς ἔλεγε τό περιστατικό, ἔφευγε θλιμμένος γιά τό κελλάκι του, γιά νά πάει νά προσευχηθεῖ γιά αὐτές τίς ψυχές. Θά ἀναφερθῶ σέ ἕνα συγκλονιστικό περιστατικό, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξα μάρτυς τῆς ὑποθέσεως, γιά νά φανερωθεῖ τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του, ἢ ἀγάπη του γιά τόν συνάνθρωπο καί ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς του.

Κάποτε φιλοξενούσαμε μία μοναχή, ἢ ὁποία φαινόταν πολύ θλιμμένη καί δυστυχῆς, καί θεωρήσαμε καλό, ἐγώ μαζί μέ μία ἄλλη ἀδελφή νά τήν πλησιά-

σουμε μήπως χρειαζόταν τίποτα, ἢ, ἂν μπορούσαμε, νά βοηθήσουμε σέ κάτι. Μᾶς ἐξομολογήθηκε μέ λυγμούς ὅτι ὑπέφερε ἀπό δυνατό σαρκικό πόλεμο, καί τήν βασάνιζε ὁ λογισμός νά ἐγκαταλείψει τό μοναχικό σχῆμα καί νά γυρίσει στόν κόσμο. Τήν παραπέμψαμε τότε στόν πατέρα Τιμόθεο, ἐπειδή γνωρίζαμε τήν ἀγιότητά του καί ἤμασταν πεπεισμένες ὅτι θά ἔβρισκε βοήθεια ἀπό αὐτόν. Θυμᾶμαι ὁ Γέροντας μέ τί ἀγάπη, τί στοργή τήν ἀντιμετώπιζε! Τήν ἐνίσχυε μέ τόν γλυκύ του λόγο καί τήν παρηγοροῦσε μέ τέτοια διάκριση καί εὐγένεια ἔτσι ὥστε νά τῆς ἀπαλύνει λίγο τήν πληγωμένη της ψυχή. Κάθε φορά πού ἔφευγε ἡ ἐν λόγω μοναχή, ὁ παππούλης ἔπεφτε στά γόνατα –καίτοι ἦταν κοντά στά 80 του χρόνια καί ἀσθενής– γιά νά προσευχηθεῖ γιά αὐτήν τήν ψυχή. Μέχρι ἐδαφιαῖες μετάνοιες τόν ἄκουγα πού ἔκανε παρακαλώντας τόν Θεό γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς της. Μοῦ ἔλεγε χαρακτηριστικά: *«Πάει νά μᾶς ἀρπάξει ὁ διάβολος μέ ὅποιον τρόπο βρεῖ, ἀλλά ἐμεῖς δέν θά τόν ἀφήσουμε. θά τήν ἀρπάξουμε πίσω»*. Μετά τό τέλος κάποιας ἐπίσκεψης τῆς μοναχῆς, γυρνάει καί μοῦ λέει: *«Ξέρεις τί εἶναι νά βλέπει κανεῖς τά καλά τοῦ καθενός, ἀλλά νά βλέπει καί τά κακά του;»*. Καί περίλυπος ὁ Γέροντας, ἔγειρε τό κεφάλι του πρὸς τό μέρος τῆς καρδιάς, καί προσευχόταν. *«Πήγαινε τώρα»*, μοῦ εἶπε. Καί ἀποχώρησα ἡσυχα.

Ἄλλη φορά πάλι, ἐν ὥρᾳ Ἑσπερινοῦ, βλέπω τόν Γέροντα νά βγαίνει ἔξω ἀπό τόν Ναό, νά προχωράει λίγα βήματα καί νά στέκεται πρὸς βόρεια κατεύθυνση, μέ τό κομποσκοῖνι στό χέρι, καί νά κοιτάει κάπου πολύ ἐπίμονα. Παραξενεύτηκα καί βγῆκα νά δῶ τί συνέβη. Δέν ὑπῆρχε ψυχή. Ἀπόρησα μέ τήν ἐμμονή τοῦ Γέροντα νά κοιτάει πρὸς τό συγκεκριμένο μέρος, καί

βγήκα πρὸς τὰ ἔξω, γιὰ νὰ ἐλέγξω. Ὁ Γέροντας εἶχε δίκιο. Ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, τὸν κίνδυνο πού ἐρχότανε στὴν ταλαίπωρη μοναχὴ. Εὐτυχῶς ἡ προσευχὴ τοῦ παππούλη ἐκείνη τὴν συγκεκριμένη στιγμή στάθηκε σωτήρια γιὰ αὐτήν, ὅπως μᾶς διηγεῖτο ἡ ἴδια ἀργότερα. Ἐνα βράδυ ὁ Γέροντας ἔδωσε τὴν ὀριστικὴ μάχη. Καί νὰ πῶς. Μόλις εἶχε σκοτεινιάσει, καί ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσει, ὅπως συνήθιζε, καί ἔρχεται καί μοῦ λέει νὰ ἀνοίξω τὸ Ἐκκλησιάκι πού βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Τοῦ ἀνοίγω, μπαίνει μέσα, καί ξεσπάει σὲ λυγμούς! Δέν τὸν εἶχα δεῖ ἄλλοτε τὸν Γέροντα σὲ αὐτὴν τὴν κατάσταση. Νὰ κλαίει καί νὰ φωνάζει τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου... (ἐν τῷ μεταξύ ἔρχεται καί μία ἄλλη ἀδελφὴ ἐκείνη τὴν ὥρα). Ἀφοῦ τελείωσε, βγαίνει ἔξω καί μᾶς λέει: *«Ἔχω μιά μικρὴ εἰκόνιτσα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, καί ξέρετε τί συμβαίνει; Κλαίει.... τ' ἀκοῦτε; Κλαίει ὁ Ἅγιος.... Ἄν μοῦ συμβεῖ τίποτα ἀπόψε, τὰ νεκρικά μου ροῦχα τὰ ἔχω μέσα στὸν σάκκο μου»*. Καί ἔφυγε φωνάζοντας τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου... Εἶχαμε ἀνατριχιάσει... *«Τί θὰ συνέβαινε ἀπόψε»*, ἀναρωτιόμασταν. Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ, μάθαμε ὅτι αὐτὴ ἡ μοναχὴ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ὑπέστη μεγάλη πτώση... Συντετριμμένη ἡ μοναχὴ, ἐπιστρέφει στὸν Γέροντα μὲ μεγάλη μετάνοια καί ζητάει συγχώρεση ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ παππούλης τὴν καλοδέχτηκε, τῆς στάθηκε μέχρι τέλους, τὴν νουθέτησε, τὴν ἀγκάλιασε σάν στοργικὸς πατήρ, λέγοντάς της συνεχῶς γιὰ τὴν δύναμη τῆς Μετάνοιας καί τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου. Θυμᾶμαι μιά φορά ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας, καί ἐνῶ ἡ μοναχὴ παρευρισκόταν ἐκεῖ, βγαίνει ὁ π. Τιμόθεος περίλουστος στό φῶς, γυρνάει, μᾶς κοιτάει καί λέει πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρά: *«Μεγάλη χαρά*

γίνεται στους ουρανούς από τους Ἀγγέλους για κάποιον πού μετανοεῖ!». Τό πρόσωπό του ἔλαμπε φῶς, καί θεία εὐωδία ἔβγαινε ἀπό πάνω του! Καταλάβαμε πολύ καλά ὅτι ἡ προσευχή του, κατατρόπωσε τά σχέδια τοῦ μισόκαλου διαβόλου, καί ὅτι ἡ μετάνοια τῆς ἀδελφῆς ἔγινε δεκτή στους ουρανούς! Ἡ ἐν Χριστῷ ἀδελφή μας, ἔνοιωσε νά ἐλευθερώνεται ἀπό τήν δαιμονική ἐπήρεια μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας! Ὡ τά μεγαλεῖα Σου Κύριε! Ἡ προσευχή τοῦ Γέροντα στάθηκε σωτήρια γιά τήν ταλαίπωρη ἐκείνη ψυχή!

Ἡ προσευχή του ἦταν αὐτή πού δέν ἄφησε τήν μοναχή νά πέσει σέ ἀπόγνωση καί ἀπελπισία. Ἡ προσευχή του ἦταν πού τήν ἐνδυνάμωνε στόν ἀγώνα τῆς ἐπιστροφῆς της καί πού φυσικά τήν ἔκανε νά ἐπιστρέψει ἐντέλει πίσω στήν Μονή τῆς μετανοίας της, κοντά στόν Θεό, καί δέν ἀπαρνήθηκε τήν κλίση της. Ἡ προσευχή του ἦταν αὐτή πού τήν ἔκανε νά ὀρθοποδήσει καί πάλι. Ἡ προσευχή του ἦταν πού τήν ἀπάλλαξε τελείως ἀπό τό ὀλέθριο πάθος τῆς σαρκός!

Ἡ ὑγεία τοῦ π. Τιμοθέου ἄρχισε νά κλονίζεται ἀπό ἐκεῖνο τό διάστημα. Θυμᾶμαι, παρακαλούσαμε τόν Ἅγιο Νεκτάριο νά μὴν μᾶς τόν πάρει ἀκόμα, γιατί τόν εἶχαμε ἀνάγκη.... Οἱ προσευχές ὅλων μας εἰσακούστησαν, ὡς φαίνεται, καί ὁ καλός μας Θεός μᾶς τόν ἄφησε γιά περίπου 5 χρόνια ἀκόμα! Αὐτό λοιπόν τό διάστημα τῶν τελευταίων 5 ἐτῶν, ἐρχόταν τακτικά καί μᾶς βοηθοῦσε μέ πνευματικές νουθεσίες, πῶς νά πορευόμαστε στόν μοναχικό μας βίο. Μεγάλη εὐλογία καί τιμή.... Ἡ ζωή του ἡ ἴδια μᾶς ἔδειχνε πῶς πρέπει νά πορευόμεθα. Ὁ ὕπνος του ἦταν ἐλάχιστος. Διάβαζε συνεχῶς τά ἐκκλησιαστικά βιβλία, ἔκανε ὅλες τίς ἱερές ἀκολουθίες καθημερινῶς. Διάβαζε καί προσευχόταν ταυτόχρονα. Ἐνῶ διάβαζε, ψιθύριζε:

«*Ἰησοῦ μου, Ἰησοῦ μου...*»! Ποτέ δέν τόν εἶδα νά μένει ἀργός. Ἦταν τόσο δυνατή ἡ προσευχή του, πού μποροῦσε νά ἀλλάξει, αὐτό πού λένε οἱ Πατέρες, τήν γνώμη τοῦ Θεοῦ!

Κάποια φορά μοῦ μίλαγε ὁ πατήρ Τιμόθεος περί μοναχικοῦ βίου καί πῶς νά ἀγωνιζόμεθα ἐναντίον τῶν κακῶν λογισμῶν, ὅσπου ξαφνικά τόν βλέπω νά γυρνάει στά δεξιά του καί νά λέει ἔντρομος: «*Τί θά κάνει; Κύριε ἐλέησον*». Καί τόν βλέπω νά πιάνεται σφιχτά ἀπό τήν πλαστική καρέκλα πού καθότανε. Μέσα σέ δευτερόλεπτα, σπάει ἡ καρέκλα του, καί ὁ παππούλης –πού ἦταν, σημειωτέον, φρεσκοεγχειρισμένος– πέφτει κάτω στό πάτωμα! Ἦντρομη ἐγώ, προσπαθῶ νά τόν σηκώσω, καί ἀφοῦ σηκώθηκε, κοίταγε τήν καρέκλα μέ πολλή προσοχή καί γελοῦσε λέγοντας συνεχῶς: «*Κύριε ἐλέησον*»! Ἦταν καθαρά ὁ φθόνος τοῦ πονηροῦ.

Ἐκεῖνο τό διάστημα ἀναρωτιόμουν ἐσωτερικῶς, πῶς εἶναι ὁ Θεός, πῶς φαίνεται, πῶς μοιάζει, πῶς φανερόνεται! Ταξιδεύαμε ἀπό Αἴγινα γιά Πειραιᾶ, γιά νά πᾶμε νά ἐπισκεφτοῦμε τόν Γέροντα στό Νοσοκομεῖο στήν Ἀθήνα πού νοσηλευόταν, καί μέσα στό αὐτοκίνητο, τήν ὥρα πού ταξιδεύαμε, ἔκλεισα τά μάτια μου γιά λίγο καί τί βλέπω! Βλέπω ἕναν ἄγγελο καί μοῦ λέει: «*Θέλεις νά δεῖς τόν Θεόν; Ἰδού!*». Καί μοῦ δείχνει μέ τό χέρι του ἕνα σημεῖο, καί γυρνώντας νά κοιτάξω, βλέπω νά βγαίνει, περίλουστος ἀπό φῶς καί χάρη, ὁ πατήρ Τιμόθεος! Ἦμεινα ἔκπληκτη! Συνεχίζει ὁ ἄγγελος: «*Θέλεις νά δεῖς τόν Θεόν; Κοίτα αὐτόν! Εἶναι ὄλος Θεός!*» (τονίζοντας τήν λέξη «ὄλος»). Συνήλθα ἀπό αὐτό τό «ὄραμα» ἔκθαμβη, γεμάτη συγκίνηση καί ἐσωτερική γαλήνη!

Θά ἀναφέρω ἕνα θαυμαστό γεγονός πού συνέβη

στήν οικογένειά μου, καί σχετίζεται μέ τήν προόραση τοῦ παππούλη. Ἡ μητέρα μου εἶχε πολύ μεγάλο πρόβλημα μέ τό ἔντερό της. Δέν μποροῦσε νά ἐνεργηθεῖ κανονικά, μέ ἀποτέλεσμα νά δυσκολεύεται καί νά ὑποφέρει ἀπό φρικτούς πόνους. Πῆγε λοιπόν ἡ μητέρα μου σέ κάποιον γιατρό, ὁ ὁποῖος ἦταν Διευθυντής σέ μεγάλο Νοσοκομεῖο τῆς Ἀττικῆς, καί τῆς εἶπε ὅτι ὁ σφικτήρας της ἦταν 1 ἑκατοστό, ἐνῶ φυσιολογικά ἔπρεπε νά εἶναι στά 4 ἑκατοστά, καί ὅτι ἔπρεπε ὅπως-δήποτε νά γίνει ἐπέμβαση, γιατί κάποια στιγμή ὁ σφικτήρας θά ἐκλείνει. Ἀφοῦ τό ἔμαθα, πάω στόν παππούλη ἀρκετά σαστισμένη, καί τοῦ ἀναφέρω λεπτομερῶς τήν κατάσταση, ἐκφράζοντας καί τήν ἀνησυχία μου γιά τό δύσκολο τῆς ἐπεμβάσεως. Τό μόνο πού μοῦ εἶπε ἦταν ὅτι θά κάνει προσευχή. Τήν ἐπόμενη ἡμέρα θά γινόταν ἡ ἐπέμβαση, καί, πρὶν φύγω γιά τήν Ἀθήνα, πῆγα νά πάρω τήν εὐχή του. Μόλις μέ εἶδε, μοῦ λέει: «Δέν ἔχει τίποτα.... ἀλλά πῆγαινε ἐσύ, δέν πειράζει. Ἀλλά δέν ἔχει τίποτα.... Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος... στό καλό....». Τό ἀποτέλεσμα –γιά νά μή μακρηγορῶ– ἦταν νά διαψευστεῖ ἡ ἀρχική ἐξέταση τοῦ γιατροῦ, διότι ἕνας δεύτερος ἰατρός πού βρισκόταν ἐκεῖ, θεώρησε φρόνιμο νά ἐπαναλάβουν τήν ἐξέταση, πρὶν μποῦν στό χειρουργεῖο, καί μετ’ ἐκπλήξεως εἶδαν καί οἱ δύο ὅτι τό «πρόβλημά της» ἦταν στίς φυσιολογικές διαστάσεις!

Τό διακόνημά μου ἐκεῖνον τόν καιρό ἦταν Ἐκκλησάρισσα στήν Ἁγία Τριάδα, καί ἐρχόταν ὁ Γέροντας καί καθόταν πολλές ὥρες στό Ἱερό καί προσευχόταν. Πῶς νά περιγράψω αὐτά πού ἄκουγα! Ὁλόκληρες συζητήσεις..... διάλογος κανονικός..... πῆγαινα σιγά σιγά κοντά στό Τέμπλο, γιά νά καταλάβω ἄν εἶναι κανεῖς μαζί του μέσα στό Ἱερό, ἀλλά, πρὸς μεγάλη μου

ἐκπληξη, συνειδητοποιούσα ὅτι ἦταν ὁ μόνος του! Τὸν ἄκουγα πού ἔλεγε: *«Καί πῶς αὐτό;... Καί τί θά γίνει μέ ἐκεῖνο;... Καί πῶς θά τό κάνουμε;...»* καί τέτοια πολλά.... Εἶμαι πεπεισμένη ὅτι μιλοῦσε μέ τὸν Ἅγιό μας.... Ὅταν πλησίαζε κάποιος ἱερεὺς ἢ καί ἡ ἀδελφή πού διακονοῦσε μέσα στό Ἱερό, τὸν ἄκουγα πού ἔλεγε: *«Τί, ποιός ἔρχεται;»*, καί σταμάταγε νά μιλάει.... Κατόπιν ἔφευγε....

Ἄλλοτε πάλι, μετά τό τέλος τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, εἴτε ἦταν Ἑσπερινός εἴτε ἦταν Θεία Λειτουργία, τρέχαμε νά πάρουμε τήν εὐχή του καί... ὦ τῶν θαυμασίων Σου, Κύριε! Ἄρρητη εὐωδία ἔβγαινε ἀπό πάνω του! Οὐράνια εὐωδία πλημμύριζε ὀλάκερο τό εἶναι μας! Τά εὐλογημένα χέρια του εὐωδίαζαν!

Κάποια φορά, ἐνῶ τό βλέμμα του ἦταν σάν νά ἔβλεπε μακριά, μᾶς ἀνέφερε γιά τήν κοίμηση μιᾶς μοναχῆς καί τὸν τρόπο τῆς κοιμήσεώς της, τό ὅποιο καί συνέβη, ἀκριβῶς ὅπως τό εἶχε πεῖ, ἔπειτα ἀπό 3 χρόνια....

Εἶχε ἀναφερθεῖ ὁ μακαριστός Γέροντας καί στήν ἐκλογή τῆς νῦν Γερόντισσάς μας Θεοδοσίας μοναχῆς. Μοῦ ἔλεγε συγκεκριμένα: *«Σέ 3-4 χρόνια ὅλα ἐδῶ θά ἀλλάξουν! Θά κάνουμε Γερόντισσα τήν Θεοδοσία!»*. Καί γελοῦσε σάν μικρό παιδάκι... Ὅπερ καί ἐγένετο...

Ἄλλοτε πάλι, μᾶς προειδοποιούσε γιά κάτι πού ἔβλεπε ὅτι θά ὑπάρξει πειρασμός, ἀλλά πάντοτε ἐνεργοῦσε μέ πολλή διάκριση. Προτιμοῦσε νά ὑποφέρει ὁ ἴδιος, παρά νά ἐπιπλήξει ἢ νά ἐλέγξει κάποιον ἄλλον. Τήν βίωνα αὐτήν του τήν διάκριση... τήν ἀγάπη πού εἶχε ἀκόμα καί γιά αὐτούς πού τόν κακολογοῦσαν!

Πρὶν γίνω ρασοφόρα καί πάρω τό μοναχικό μου ὄνομα, σκεφτόμουν δύο ὀνόματα πού μοῦ ἀρέσανε πολύ. Δέν τό γνώριζε κανείς. Μιά ἡμέρα λοιπόν, ἐκεῖ

πού καθόμουν κοντά στον Γέροντα με μία άλλη αδελφή, γυρνάει, με κοιτάει, και χαμογελώντας μου λέει: *«Πῶς νά σέ ποῦμε ἐσένα. «Φεβρωνία»; «Μαριάμ;», καί γέλαγε. Ἐξεπλάγην! Ἦταν τά ὀνόματα πού σκεφτόμουν! Κατά διαστήματα τό ἀνέφερε, καί κάθε φορά γελοῦσε. Προφανῶς ἔβλεπε ὅτι κανένα ἀπό τά δύο τελικά δέν θά ἔπαιρνα!...*

Τό ἔτος 2004 ἦταν καθοριστικό πλέον γιά τήν τροπή τῆς ὑγείας του. Ἄρχισε καί βάραινε, ἀλλά δέν τό ἔβαζε κάτω ὁ ἴδιος. Δέν ἄφηνε ποτέ τίς ἀκολουθίες του καί τήν προσευχή. Προσευχήθηκα στήν Ἁγία Βαρβάρα νά τόν βοηθήσει νά τό ξεπεράσει καί αὐτό, γιά νά τόν ἔχουμε καί ἄλλο κοντά μας, καί τῆς ἔταξα μία ἀγιογραφία μέ τήν μορφή της ὑπέρ ὑγείας τοῦ Γέροντα. Μά ξαφνικά, μία ἐσωτερική φωνή μου ἔλεγε συνεχῶς: *«Αὐτή ἡ εἰκόνα εἶναι γιά τό μνημόσυνό μου. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον νά γράψεις».* Ἔτσι καί ἔγινε.

Ἄλλοτε πάλι ἤθελα νά τόν βγάλω μία φωτογραφία, ἀλλά δέν στεκόταν πουθενά. Δέν μέ ἄφηνε. Καί μιά μέρα, ἐκεῖ πού τόν ἐπεδίωκα, γιά νά τόν βγάλω φωτογραφία, γυρνάει, με κοιτάει καί μου λέει: *«Ἄντε, τράβα».* Καί ἀμέσως, σάν μιά φωνή ἐσωτερικῶς μου λέει: *«Αὐτή θά εἶναι γιά τόν τάφο μου».* Στήν ἰδέα νά ἀντικρούσω τήν φωνή αὐτή, κάθε φορά ἔβγαινα ἡττημένη. Αὐτή ἡ φωτογραφία ἔχει μπεῖ ἐντέλει στό μνημά του, κατά τήν ἐπιθυμίαν του.

Εἶναι τόσα πολλά τά περιστατικά πού ἔχω βιώσει μέ τόν Γέροντα, πού εἶναι ἀδύνατον νά ἀναφερθῶ σέ ὅλα αὐτά καί νά καταχρασθῶ τόν πολύτιμον χρόνον σας. Παρέθεσα στήν ἀγάπη σας, ἐλάχιστα ψελλίσματα, ὅπως ἄλλωστε προανέφερα. Θά ἀναφερθῶ ὅμως καί σέ ἓνα τελευταῖο περιστατικό, λίγο πρίν ἀπό τήν κοίμησή του, καί θά τελειώσω μέ αὐτό.

Εἶχα ἔντονη τὴν ἐπιθυμία, ἐπειδὴ ἦταν στό Νοσοκομεῖο, καί δέν μποροῦσα νά εἶμαι κοντά του, πρὶν φύγει γιὰ τὸν Κύριο, μέ κάποιο τρόπο νά μέ εἰδοποιήσει, νά τό μάθω ἐγκαίρως. Ἕνα ἀπόγευμα λοιπόν, εἶχε ἤδη βραδιάσει, ξαφνικά, ἀκούω πάλι μιὰ φωνή ἐσωτερικῶς νά μοῦ λέει: «*Καλή ἀντάμωση*». Συγκλονίστηκα! Πετάχτηκα ὄρθια. Τρεῖς φορές ἐπανελήφθη ἡ ἴδια φράση. «*Καλή ἀντάμωση!*». Μετά 10 λεπτά, εἰδοποιήθηκα γιὰ τὴν ἀναχώρησή του εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα....

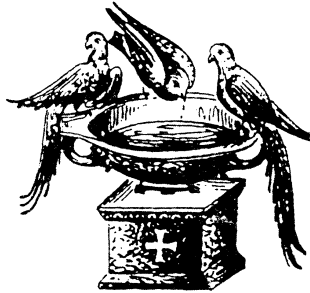
Ἡ κοίμηση τοῦ ἁγίου Γέροντα ὑπῆρξε ὀσιακή. Στό Νοσοκομεῖο πού νοσηλευόταν τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἐπίγειας βιοτῆς του, εἶχε ἐπαφή μέ τὸν οὐρανὸ καί τοὺς Ἁγίους. Ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι πού μᾶς ἔλεγε πὸς ἐλειτούργησε μέ τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Πέτρο! Μία ἡμέρα πρὶν κοιμηθεῖ, τὸν ἀκούγανε νά κάνει ἓνα εἶδος «συμφωνίας» μέ τὸν θάνατο λέγοντας: «*Ὁχι σήμερα, καλύτερα αὐριο.....*». Τὴν ἐπομένη γινόταν ἡ ἐνθρόνιση τῆς νέας Ἡγουμένης τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, καί δέν ἤθελε νά σταθεῖ ἐμπόδιο! Τέτοια εὐγένεια ψυχῆς εἶχε! Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐνθρόνιση τῆς Γερόντισσας, ὁ Γέροντας ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή..... Ἦταν στίς 16 Ὀκτωβρίου 2004 ἡμέρα Σάββατο. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐτελέσθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου μας Νεκταρίου, καί πλῆθος λαοῦ προσῆλθε εἰς αὐτήν, διὰ νά τὸν προσκυνήσει καί νά πάρει τὴν εὐχὴν του. Ἀκούγαμε τοὺς πιστοὺς πού προσφωνοῦσαν: «*Ἁγίε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν*».... Ἡ ἁγία σορὸς του εὐωδίαζε, καί –ὦ θαῦμα θαυμάτων!– ἡ ἁγία μορφὴ τοῦ Γέροντα ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἄπλετο φῶς, καί τό πρόσωπό του ἴδρωνε!!! Ποιὸς θά μποροῦσε νά ἀμφισβητήσει τὴν ἀγιότητα αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός;

Μετα ἄρκετό καιρό ἀπό τῆς ἐκδημίας του εἰς Κύριον, τόν ἀναζητοῦσα ἐντόνως καί κἀνοντάς του «παράπονα» ὅτι μᾶς ξέχασε καί ὅτι μᾶς λείπει πού δέν εἶναι μαζί μας. Ἐνα βράδυ λοιπόν, ἔρχεται στόν ὕπνο μου καί μοῦ λέει μέ αὐστηρό ὕφος: «*Γιατί γκρινιάζεις; Δέν ἔρχεσαι κάθε μέρα καί μέ βλέπεις; Τί ἄλλο θέλεις;*». Καθημερινά πῆγαινα στό μνημα του καί τοῦ ἀναβα τό καντηλάκι του καί τοῦ μιλοῦσα....

Πῶς νά ἀμφισβητήσῃ κανεῖς λοιπόν τήν ἀγιοσύνη αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός; Πῶς νά πεῖ κανεῖς ὅτι ὁ π. Τιμόθεος δέν εἶχε πνευματικότητα, δέν εἶχε οὐράνια χαρίσματα, ἀρετές;....

Ἐπικαλοῦμαι ταπεινῶς τίς εὐχές του, καί ἄς πρεσβεύει γιά ὅλους μας εἰς τόν Κύριον, νά ἐκπληρώσουμε τίς ὑποσχέσεις μας ἐνώπιόν Του, ὅπως τίς ἐκπλήρωσε ὁ ταπεινός καί ταυτόχρονα «μέγας» νέος φωστήρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας πατήρ Τιμόθεος Θανοπούλος. Ἀμήν.

*Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον
τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ
πανοσ. ἀρχιμ. Τιμοθέου Θανοπούλου
πόνημα μοναχῆς Γ.*

Ένα ελάχιστο δείγμα τῆς Ὁσιότητος τοῦ μακαριστοῦ Ἱερομονάχου π. Τιμοθέου Θανόπουλου

Τόν μακαριστό Γέροντα εἶχα τήν εὐκαιρία νά τόν γνωρίσω πρό πολλῶν ἐτῶν, λίγο μετά τό 1978, καί τήν εὐλογία νά ἐπικοινωνῶ καί νά σχετίζομαι μαζί του, τίς πιό πολλές φορές, μέ ἓνα ἰδιαίτερο τρόπο, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπέτρεπε νά προσεγγίσω τίς βαθύτερες πτυχές τῆς ἁγιασμένης ψυχῆς του.

Ὅταν προετοίμαζε κάποιο κήρυγμά του ἢ κάποια μικρή προσλαλιά του σέ μιά ἱερατική σύναξη ἢ σέ κάποια ἄλλη, συνήθως ἑορταστική ἐκδήλωση, μέ καλοῦσε στό τηλέφωνο, γιά νά συζητήσουμε μαζί τό σχεδίασμα τοῦ κειμένου του, μικροῦ ἢ μεγάλου.

Σέ μιά τέτοια περίπτωση ὁ κερδισμένος ἤμουν αἰγῶ, ἐφόσον, κατά τόν διάλογο καί τήν ἐπικοινωνία μας αὐτή γινόμενα ἀποδέκτης, μέσω τῶν σκέψεών του, τῆς χαρισματικῆς ἀνταύγειας τῆς καθαρῆς καί ἁγνῆς ψυχῆς του. Ἡ ἀπλότητα τῶν λόγων του καί ἡ νοηματική τους ἀγγελική ἐκφορά, μοῦ ἄνοιγαν ὀρίζοντες μιᾶς ἁγιασμένης εὐαισθησίας οὐράνιας λογικῆς!

Ἰδίως, ὅταν ἔπρεπε νά χρησιμοποιήσει στά κείμενά του εὐαγγελικά χωρία ἢ τροπάρια καί ὕμνους ἐκκλησιαστικούς, ἄλλαζε στό ἀκουστικό μου ὁ τόνος

τῆς φωνῆς του καί ἡ ἐκφραστική νοηματική του διατύπωση. Τόν συνέπαιρναν καί τόν ξεσήκωναν σέ ἄλλα επίπεδα, ὑψηλά, τά ἀγιοπνευματικά ἐρεθίσματα τῶν κειμένων αὐτῶν, καί σοῦ ἄνοιγαν παράθυρο σέ θεωρίες πνευματικῶν ἐμπειριῶν καί καταστάσεων, σ' ἓνα τόνο περίπου ἐκστασιακό!

Τότε γινόσουνα μέτοχος τῆς ἱερῆς του συγκινήσεως καί θεατῆς νοερός τῶν χαρισματικῶν δρώμενων στό βάθος τοῦ ἐσώτερου ψυχικοῦ του χώρου. Θαύμαζες τήν ἀγγελική του ἀγνότητα καί τήν ἀπλότητα τῆς παιδικῆς του ψυχῆς.

Ὁ μακαριστός Γέροντας ἦταν μοναχικός βιωματικός μελετητής τῶν πατερικῶν κειμένων καί τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου καί συγχρόνως κοινωνικός, μέ τό νόημα πού ὁ ἴδιος εἶχε ἐπιλέξει.

Ἡ μοναχική του βιοτή ἦταν προσανατολισμένη στή σχέση του μέ τόν Κύριον. Ἐκοιμᾶτο λίγες ὥρες. Ἄνεγείρετο ἔνωρίς, γιά νά σηκωθεῖ ἀπό τήν κλίνη του ἐν μέσῳ τῆς νυκτός καί νά προετοιμασθεῖ γιά τήν λειτουργία πού θά τελοῦσε τό πρωῖ. Αὐτό τό πρόγραμμα τό τηροῦσε ἰδιαίτερος ὅταν ἔμενε στήν Ἱ.Μ. τῆς Ἁγ. Τριάδος στήν Ὑδρα, ὅπου ὑπῆρχε καί τό Κέντρον Πατερικῶν Μελετῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Ὅταν κάποτε φιλοξενήθηκα κι ἐγώ γιά δύο - τρεῖς ἡμέρες ἐκεῖ, διέκοπτε ἔνωρίς τό βράδυ τήν συζήτησή μας μέ τήν φράση· ἄς σταματήσουμε τώρα ἐδῶ γιά νά μείνουμε περισσότερο χρόνο μέ τόν Κύριο! Ζοῦσε καί ἀνέπνεε συνεχῶς τήν παρουσία τοῦ Κυρίου στή ζωή του!

Ἡ κοινωνικότητά του ἐξάλλου εἶχε σταθερό γνώρισμα τήν ἀγάπη καί τήν φιλανθρωπία πρὸς τόν πλη-

σίον. Κάποια σημαντικά έργα τῆς φιλανθρωπίας του ἀποσιωποῦνται αὐτῇ τῇ στιγμή ἀπό σεβασμό στήν ἱερότητα τῆς ἐπιθυμίας του νά μείνουν ἄγνωστα καί νά μήν ἀποκαλύψουν τούς εὐεργετηθέντες μετά τήν κοίμησή του.

Εἶναι χαρακτηριστικό πάντως τό ἐξῆς γεγονός. Κάποτε πληροφορήθη ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τοῦ ἀπένευμε τό μετάλλιο τῆς Ἐκκλησίας! Τό μετάλλιο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὅταν τό ἔμαθα καί τό ἀνέφερα στόν π. Τιμόθεο, μέ τό παράπονο γιατί μᾶς τό ἔκρυψε, ἐκεῖνος μειδίασε μέ τό χαρακτηριστικό του χαμόγελο, μέ ἐντελῶς ὅμως κλειστό τό στόμα. Δέν θέλησε ἔτσι ὁ ἴδιος νά μοῦ ἀναφέρει σχετικῶς τίποτε.

Τυχαίως ὅμως ἔμαθα τό λόγο τῆς ἀπονομῆς αὐτῆς τοῦ μεταλλίου. Ὁ Γέροντας ἐγνώρισε κάποτε τόν φοιτητή Χριστόδουλο καί τόν βοήθησε οἰκονομικῶς. Τέτοιες εὐεργεσίες φαίνεται ὅτι ἔχει κάνει πολλές!

Ὁ μακαριστός Γέροντας Τιμόθεος ἔζησε τήν κατά κόσμο βιοτή του μέ ἀταλάντευτη καί χαρισματική ὁσιότητα! Ὑπῆρξε ὁ ἀγαθός ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κάθε στιγμή ἀνέπνεε ἀλλά καί ἐνέπνεε τή ζωή τῆς χάριτος πρὸς ὅλους, ὅσοι εἶχαν τήν εὐλογία νά ἐπικοινωνοῦν μαζί του. Ἡ καθαρότητα τῆς καρδίας του καί ἡ ἀθωότητα τῶν σκέψεών του ἀνέδιδαν μέ φυσικό, ἀπλό καί ἀνεπιτήδευτο τρόπο, ὁσμὴ εὐωδίας πνευματικῆς!

Γιά τόν π. Τιμόθεο ἰσχύει ὁ πατερικός λόγος: «*Ἐάν ἴδῃς ἄνθρωπον ἀγνεία συζῶντα καί ταπεινοφρονοῦντα ἐξηρητημένον, ἐλεήμονα, πρᾶον, χρηστόν, συμπαθῆ, φιλόθεον, πάσαις ἀπλῶς κομῶντα ταῖς ἀρεταῖς, ὧ οἴου ὀράματος ἔτυχες· αὐτόν γάρ τόν ἀόρατον Θε-*

όν ἰδεῖν ἠξιώθης ἐν τῷ ὄρωμένῳ ἐκείνου ναῶ καί τῆ εἰκόνι αὐτοῦ»¹.

* * *

Μέ τόν π. Τιμόθεο εἶχαμε οἰκογενειακή σχέση. Ὅλοι μας τόν σεβόμαστε καί τόν ἀγαπούσαμε. Χαριτολογώντας ὀνόμαζε τήν γυναίκα μου (ὅπως ὅλες τίς πολύτεκνες μητέρες) σαλή, γιά νά τήν τονώσει στόν ἀγώνα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς! Λόγω ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς οἰκογενειακῆς μας σχέσεως μέ τόν μακαριστό γέροντα, ὅταν πληροφορηθήκαμε ὅτι βρίσκεται στό τελευταῖο στάδιο τῆς ἐπίγειας ζωῆς του καί ὅτι δείχνει σημεῖα ἐκδημίας πρὸς τόν Κύριον, σπεύσαμε τέσσερα μέλη τῆς οἰκογενείας μας νά βρεθοῦμε στό προσκέφαλο τῆς ἐπιθανάτιας κλίνης του, στό νοσοκομεῖο!

Τόν προφθάσαμε στόν ἐπιθανάτιο ρόγχο του. Δέν προλάβσαμε τήν ζωντανή φωνή του, γιά νά πάρουμε τήν εὐχή του. Εἴμαστε στό προσκέφαλό του ὄρθιοι δύο ὥρες ἀναμένοντες τή στιγμή τῆς ἐξόδου.

Ἄλλά μέ τήν παρουσία μας, στήν κρίσιμη ὥρα, γίναμε μάρτυρες τῆς ὄντως ὀσιακῆς του, ἐν Κυρίῳ, τελειότης!

Κάποια στιγμή, ξαφνικά, μίλησε ὁ σεπτὸς γέροντας, εὐρισκόμενος πάντοτε στήν κατάσταση τοῦ ἐπιθανάτιου ρόγχου. Μέ κλειστά τά μάτια του, ἀπευθύνθηκε στόν ἐξ ἀδελφῆς ἀνηψιό του, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται δίπλα του καί τοῦ εἶπε:

–Κάνε λίγο πιό πέρα γιατί μοῦ κρύβεις, τόν ἅγ. Παντελεήμονα καί τόν ἅγ. Ἀντώνιο!

1. ΒΕΠΕΣ. Ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀθήναι, 1970. Τόμ. 41ος *Βίος Τέταρτος τοῦ ὁσίου ἡμῶν καί θαυματουργοῦ Παχωμίου*, σελ. 110.

Χορός λοιπόν αγίων φαίνεται επισκέφθηκε τόν Γέροντα, για νά τόν συνοδεύσει στή «μακαρίαν όδόν», πρός τήν βασιλεία τοῦ Κυρίου. Ὅντως όσιακή ή έξοδος του από τά γήινα καί φθαρτά στά έπουράνια καί άφθαρτα καί αιώνια! Ἄνεδείχθη άξιος τής βασιλείας τοῦ Θεοῦ αλλά καί τοῦ βραβείου τής άνω κλήσεως!

Πράγματι! «Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν... Διά τοῦτο λήγονται τό βασίλειον τής εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου»²!

Τήν εὐχή του νά ἔχουμε ὅσοι τόν γνωρίσαμε καί τόν ζήσαμε καί ὅσοι δέν εἶχαν τήν εὐλογία νά τόν γνωρίσουν!

Ἰωάννης Κορναράκης
Ὁμ. καθηγητής Παν/μίου Ἀθηνῶν

2. Σοφ. Σολομῶντος, 5, 16.

Σέ μία δύσκολη στιγμή τῆς ζωῆς μου, ὁ Θεός ἔφερε στόν δρόμο μου τόν π. Τιμόθεο. Δέν μπορῶ νά γράψω γιά ἐκεῖνον χωρίς τά μάτια μου νά γεμίσουν δάκρυα ἀπό τόν πόνο τῆς ἀπουσίας του, ἀλλά καί ἀπό εὐγνωμοσύνη γιά ὅσα μοῦ χάρισε μέ τήν προσευχή καί τήν στοργή του.

Κάθε φορά πού ἐνιωθα πόνο, θλίψη ἢ θυμό ὁ χτύπος τοῦ τηλεφώνου τά ἔδιωχνε ὅλα· «Χαρούλα τί κάνεις;» Ὁ Γέροντας πάντα ἐκεῖ, δίπλα μου, ἔστω καί ἂν μᾶς χώριζαν χιλιόμετρα. Ἐνιωθε τήν δυσκολία μου καί γινόταν ἡ παρηγοριά μου, ἡ χαρά μου. Τά χαρίσματα του πολλά, τά ἔκρυβε μέ διάκριση καί ὅταν ἀκούγονταν κάποια λόγια προφητικά ἀπό τά χεῖλη του, ἐγώ τόν κοιτοῦσα μέ θαυμασμό, ἐκεῖνος ἀπλά γελοῦσε σάν παιδί.

Στήν πρώτη του ἐπίσκεψη στό σπίτι μας, ἡ δεύτερη κορούλα μου ἦταν ἕξι μηνῶν. Ὁ Γέροντας περπατοῦσε στό σπίτι κάνοντας κομποσκοῖνι. «Δικό σας εἶναι τό σπίτι;» μέ ρώτησε. «Ἦχι» ἀπάντησα. «Δέν πειράζει... Σέ λίγο πού θά κάνεις τόν πρίγκιπα θά πάρετε καί δικό σας...», εἶπε. Ἐγώ τότε τό πῆρα γιά ἀστεῖο καί εἶπα «Ἄπαπα! Τί λέτε... Δέν θέλω ἄλλο παιδί...». Μετά ἀπό 9 μῆνες ἔμεινα ἔγκυος. Ἐντρομη καί κλαίγοντας πῆρα τόν π. Τιμόθεο τηλέφωνο. «Θά πεθάνω ἐάν κάνω ἄλλο μωρό», εἶπα· «ἡ μήτρα μου ἔχει πρό-

βλημα, έχω αιμορραγίες, ο γιατρός μου είπε να μην ξαναγεννήσω γιατί κινδυνεύω... Τί θά κάνω παπούλη;»

Ἡ γαλήνη τῆς φωνῆς του μέ ἠρέμησε. «Θά κάνουμε προσευχή καί ὅλα θά πᾶνε καλά, θά γεννήσεις τόν Πρίγκιπα», μου εἶπε.

Κάθε ὥρα, κάθε στιγμή τῆς ἐγκυμοσύνης μου ἦταν δίπλα μου μέ τήν προσευχή του. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά γεννήσω τόν πῆρα τηλέφωνο. «Θά εἶμαι κοντά σου...», μου εἶπε. Ἔτσι κι ἔγινε. Ἡ ἀιμορραγία καί οἱ ἐπιπλοκές ξεπεράστηκαν χωρίς ὅπως μου εἶπε ὁ γιατρός νά ξέρει κι ἐκεῖνος πῶς. Τήν ἄλλη μέρα πρωῖ - πρωῖ ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ δωματίου μου. Μπροστά μου εἶδα τόν π. Τιμόθεο. «Ἦρθα νά δῶ τόν Πρίγκιπα» μου εἶπε. Ἐγώ σκέφτηκα πῶς βρέθηκε ἐδῶ ὁ πάτερ; Δέν τοῦ εἶχα πεῖ μαιευτήριο, ὄροφο, δωμάτιο, οὔτε τοῦ συζύγου τό ἐπώνυμο ἤξερε καί ἀπ' ὅτι ἔμαθα ἀργότερα, κανένα γνωστό δέν εἶχε ρωτήσῃ. Σάν νά διάβασε τήν σκέψη μου, εἶπε «Ἔ! εἶπα νά ξεκινήσω ἀπό ἐδῶ καί νά ψάξω λίγο... ἂν δέν σ' ἔβρισκα θά πήγαινα ἀλλοῦ». Μοῦ ζήτησε νά δεῖ τό μωρό... τόν πῆγα, τόν σταύρωσε καί εἶπε: «Κύριε Ἐλέησον... Χρηστάκη ἐγώ σέ εἶδα πρὶν τή μάνα σου, πρὶν ἀπ' ὅλους». Ἦταν ἐκεῖ μέ τήν προσευχή του καί βοήθησε νά πᾶνε ὅλα καλά.

Τά τελευταῖα χρόνια ὁ π. Τιμόθεος ἦταν πλήρης Θείας Χάριτος... Ἀρκοῦσε ἓνα βλέμμα του γιά νά τό καταλάβεις. Τά μάτια του, μέ ἐκείνη τήν καθαρότητα καί ἀθωότητα μαγνῆτιζαν τήν ψυχή σου καί σοῦ δημιουργοῦσαν τήν ἐπιθυμία νά εἶσαι δίπλα του συνέχεια γατί ἐνιωθες ὅτι ἐκεῖ ἦταν καί ὁ Θεός.

Ἀγκάλιαζε τά παιδάκια μου καί μιά γλυκιά εὐωδία πλημμύριζε τά κεφαλάκια τους. Μιά μέρα κρατώντας στήν ἀγκαλιά του τόν γιό μου εἶπε: «Ὁ Χρηστάκης

θά γίνει Δεσπότης καί θά εἶναι καί αὐστηρός. Ἐγώ δέν θά εἶμαι ἐδῶ νά τόν καμαρώσω, θά τόν βλέπω ἀπό ψηλά, ἐσύ ὅμως θά καμαρώνεις».

Ὁ Θεός μέ ἀξίωσε νά ζήσω κοντά στόν πάτερ Τιμόθεο τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του στό νοσοκομεῖο. Ἕνα ἀπόγευμα πού εἴμασταν στό δωμάτιο κι ἐνῶ ὁ Γέροντας φαινόταν ἐδῶ καί μέρες νά ἔχει βυθιστεῖ, δέν μιλοῦσε, εἶχε τά μάτια κλειστά, ξαφνικά ἀκοῦμε τή φωνή του. «Ποιοί εἶστε ἐδῶ;» ρώτησε. Τοῦ εἴπαμε, χαμογέλασε γλυκά. Ξέρετε πού ἦμουν; μᾶς ρώτησε καί ἔδωσε ἀμέσως τήν ἀπάντηση, ἀφήνοντάς μας ὅλους ἄφωνους. Ἦμουν στό Ἅγιον Ὄρος... Ἐλᾶτε νά ψάλλουμε

*«Χαῖρε Ἅγιον Ὄρος καί Θεοβάδιστον
Χαῖρε ἔμψυχε θρόνε καί ἀκατάλυπτε
Χαῖρε ἡ Μόνη πρὸς Θεόν Κόσμον γέφυρα
ἡ μετὰ γουσα πιστούς πρὸς τήν Αἰώνιον Ζωήν...».*

Τήν τελευταία μέρα πού πῆγα συνέβει κάτι τό συγκλονιστικό. Καθώς ὁ Γέροντας βρισκόταν πάλι βυθισμένος, σηκώνει τό χεράκι του, ὑψώνοντας τά τρία δάχτυλα, σάν νά τά ἔδειχνε σέ κάποιον. Πήγαμε κοντά. «Ὅχι τώρα, ὄχι σέ λίγο σέ τρεῖς μέρες», ἔλεγε «ἔλα σέ τρεῖς μέρες». Ὅλοι κοιταχτήκαμε χωρίς νά μιλήσουμε, ὅμως καταλάβαμε ὅτι ὁ πάτερ εἶχε ἐξουσία στόν θάνατο. Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν νά ταφεῖ στό μοναστήρι τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου στήν Αἴγινα. Ἐπειδή σέ δύο περίπου μέρες ἦταν ἡ ἐνθρόνιση τῆς νέας Γερρόντισσας, ὁ καλός Γέροντας, δέν ἤθελε νά χαλάσει αὐτό τό γεγονός, οὔτε νά δημιουργήσει δυσκολίες. Σάν γνήσιος ἀγωνιστής τοῦ Χριστοῦ, ἔλαβε ἀπό τόν Κύριο τήν ἐξουσία νά ὀρίσει τήν ἡμέρα πού ἡ ἀγία ψυχή του θά πήγαινε στήν Ἄνω Ἱερουσαλήμ καί θά ἀπολάμβανε τά κάλλη τοῦ Παραδείσου.

Ἔτσι κι ἔγινε στίς 16-10-2004 τό ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἡ ἐνθρόνιση εἶχε τελειώσει καί εἴμασταν στό καράβι γιά Πειραιά, χτύπησε τό τηλέφωνο καί μάθαμε ὅτι ὁ π. Τιμόθεος κοιμήθηκε. Πέρασε ἀπό τά μάταια στά αἰώνια καί ἄφησε πίσω του βαθιές πληγές στίς καρδιές ὅσων τόν ἀγάπησαν, ἀλλά καί τήν γλυκιά ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖ πού εἶναι θά βρῖσκεται πιό κοντά μας ἀπό ποτέ. Τήν ἐπόμενη μέρα ἦταν ἡ ταφή.

Πῆρα τό καράβι, ἡ θάλασσα ἦταν λές καί μποροῦσες νά περπατήσεις πάνω της. Ἐνιωθες πώς κι ἐκείνη σεβόταν τήν μεγάλη ἀπώλεια καί καθόταν ἀσάλευτη γιά νά βοηθήσει ἐκείνους πού λαχταροῦσαν νά φτάσουν κοντά στό σκήνωμα τοῦ Παπούλη. Στό ἐκκλησάκι τῆς Ἁγ. Τριάδος, σέ αὐτό τό μικρό καί ταπεινό ἐκκλησάκι πού ἔγινε τρανό ἀπό τήν λάμψη τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου, τοποθετήθηκε καί τό σκήνωμα τοῦ π. Τιμοθέου. Ὅταν εἶσαι κοντά στόν Χριστό, δέν ὑπάρχει θάνατος, μόνο ζωή, ἔτσι καί ὁ Γέροντας, δέν εἶχε πεθάνει, ἀπλῶς κοιμόταν, μαλακός, εὐπλαστος, γεμᾶτος εὐωδία, προσκυνοῦσες τό χεράκι ἢ τό κεφαλάκι του καί νόμιζες ὅτι ἀνέπνεε, ὅτι θά σοῦ μιλοῦσε.

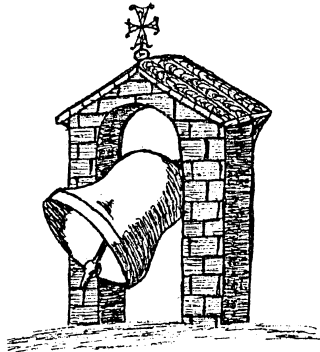
Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἔγινε στόν μεγάλο Ναό τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου. Ὁ κόσμος πολὺς. Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, μοναχοί, παιδιά, λές καί ἦσαν στό πανηγύρι τοῦ Ἁγίου. Ὅλοι ἦρθαν νά καταθέσουν τήν μεγάλη ἀγάπη καί εὐγνωμοσύνη πού εἶχαν στόν π. Τιμόθεο. Ἐνιωθα μέσα μου χαρμολύπη. Πονοῦσα γιά τόν πατέρα πού ἔφυγε, γιά τήν παρηγοριά καί τήν στοργή πού θά ἔχανα, ἀλλά χαιρόμουν γιατί ἡ ψυχὴ του πανηγύριζε, ἦταν μαζί μέ τοὺς Ἁγίους τῆς Θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ὅπου *«οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος»*. Ὅταν ἀκούστηκε τό *«Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν»* μέ πόνο πλησίασα νά

χαιρετίσω εκείνον πού μέ τίς προσευχές του μέ σκέπαζε, μέ τήν ἀγάπη του ἄλλαξε τή ζωή μου, μέ τήν ἀγιότητά του μέ ἔφερε πιό κοντά στόν Θεό. Ἔσκυψα νά φιλήσω τό χεράκι του καί εὐωδίαζε, χάιδεψα τό μέτωπό του καί τό χέρι μου ὑγράνθηκε ἀπό τό μύρο. «*Θεέ μου, σήμερα μέ ἀξιώσες νά ἔρθω στήν ταφή ἑνός Ἁγίου*», σκέφτηκα.

Ἐκείνη τήν ἡμέρα ὅλοι χάσαμε ἕναν δικό μας ἄνθρωπο, ἀλλά κερδίσαμε ἕναν μεσίτη στόν οὐρανό. Ἄπλός, ἀγνός, ἀρχοντικός, ὅποιος τόν γνώρισε δέν μπορεῖ νά διώξει ἀπό τήν ψυχή του, τήν γλύκα τῆς ἀνάμνησής του. Δέν μπορεῖ νά μήν σκεφτεῖ καί νά μήν νιώσει ὅτι γνώρισε ἕναν Ἅγιο, τόσο ταπεινό καί ἀθόρυβο, δέν ἤθελε νά δείχνει τί εἶναι. Πάντα βρισκόταν κοντά σέ ὅσους τόν εἶχαν ἀνάγκη. Ὅσες φορές ἀπό τότε πού ἔφυγε ἔχω κάτι νά μέ ἐνοχλεῖ, τό πρῶτο πού μοῦ λείπει εἶναι ὁ χτύπος τοῦ τηλεφώνου καί ἡ γλυκιά φωνή τοῦ Παπούλη, «*Τί ἔχουμε;*»

Πάντα νιώθω τόν π. Τιμόθεο δίπλα μου καί τήν εὐχή του νά μέ σκεπάζει.

Μακάρι νά ἔχουμε ὅλοι τήν εὐχή του.

Ὁ πατήρ Τιμόθεος μέ τήν Ἁγία Τριάδα.

Περί πίστεως

«Ἀναστάς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε»

(Λουκ. 17, 17)

Μέ τας λέξεις αὐτάς ἤρχισαμεν πρό 150ημέρου τήν πρώτην ὁμιλίαν μας ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ ναῷ, καί προσεπαθήσαμεν νά ἀποδείξωμεν τότε ὅτι τό πιστεύειν δέν εἶναι παράλογον ἀλλά τούναντίον λογικώτατον καί ἀναγκαιότατον. Τό περί πίστεως ὅμως θέμα εἶναι καθ' ὑπερβολήν εὐρύ, τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ πίστις εἶναι τό θεμέλιον τοῦ Χριστιανικοῦ οἰκοδομήματος. Διό καί ὁ Κύριος πολλάκις ἐζήτησε τήν ἀρετήν αὐτήν καί τήν ἐβράβευσεν ἐκδηλωθεῖσαν. Εἰς τόν ἑκατόνταρχον λέγει· «ὕπαγε καί ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι· καί ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ» (Ματθ. 8, 13). Εἰς τόν παραλυτικόν· «ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τήν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Ματθ. 9, 2). Εἰς τοὺς δύο τυφλοὺς· «κατά τήν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν» (Ματθ. 9, 29). Εἰς τήν αἰμορροοῦσαν· «ὦ γύναι μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις» (Ματθ. 15, 28).

Εἰς τόν Πατέρα τοῦ σεληνιαζομένου νέου λέγει:

«εἰ δύνασαι πιστεῦσαι πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» (Μάρκ. 9, 23). Καί εἰς τούς μαθητάς «εἰάν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως...» (Ματθ. 17, 20). Εἰς τόν Ἰάειρον πληροφορηθέντα περί τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς του λέγει· «μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε καὶ σωθήσεται» (Λουκ. 8, 50). Ἐκ τούτων καὶ ἄλλων ἐγκωμίων τὰ ὁποῖα οἱ ἀπόστολοι καὶ δὴ ὁ Παῦλος, πλέκουν εἰς τὴν πίστιν πειθόμεθα ὅτι δέν πρόκειται περί τυχαίου καὶ κοινοῦ θέματος ἀλλὰ καθ' ὑπερβολὴν σπουδαίου. Διό καὶ θέ ἔπρεπε νά ἀπασχοληθῶμεν ἐπὶ τινος ὁμιλίας. Βεβαίως δέν θέλω μέ τοῦτο νά εἶπω ὅτι οἱ ἀκροαταὶ στεροῦνται τῆς πίστεως. Πᾶν τὸναντίον. Ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἐσπεύσατε ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς μαρτυρεῖ ὅτι ἔχετε πίστιν, ἀλλὰ πίστις πίστεως διαφέρει. Διὰ νά ἀποτελῆ μίαν δύναμιν διὰ τόν ἄνθρωπον, διὰ νά εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τόν Θεόν πρέπει νά ἔχη ὠρισμένα γνωρίσματα, ὧν ἄνευ καταντᾶ ἀνωφελής. Ἄς ἐκδηλώνεται ἀπλῶς ὡς βαθεῖα εὐλάβεια ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ· εἰς οὐδέν ὅμως ὠφελεῖ. Καὶ ὅπως ὑπάρχουν νομίσματα γνήσια, ἀλλὰ καὶ κίβδηλα, ὁμοιάζοντα ἐκείνων ἐξωτερικῶς ἀλλὰ μηδεμίαν ἀξίαν ἔχοντα ὁμοίως καὶ ἡ πίστις μερικῶν δέν φέρει τὰ γνωρίσματα τῆς γνησίας, τῆς εὐπροσδέκτου, τῆς δικαιούσης πίστεως. Ἄς προσέξωμεν λοιπόν ὥστε ἐκεῖνοι πού δέν τὴν ἔχουν, ὅπως πρέπει, νά τὴν κάμουν· οἱ ἄλλοι νά τὴν διατηρήσουν.

(Μετά τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Θ. Παύλου ὀρισμοῦ ἀναπτύσσομεν τὰ γνωρίσματα).

Γνωρίσματα τῆς πίστεως

1) Πρέπει νά εἶναι γενική

Λέγοντες γενικὴν ἐννοοῦμεν νά ἀναφέρεται εἰς ὅ-

λας τὰς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Παρατηρεῖται ἐσχάτως ἀπόπειρα συγχρονισμοῦ (κακῶς νοουμένου) τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις ἴσα δύναται μέ ψαλλιδισμόν οὐσιωδεστάτων ἀληθειῶν π.χ. Πιστεύει ὁ ἄλλος εἰς Χριστόν· τόν λατρεύει ὡς Θεόν. Πλήν θεωρεῖ τὰ περί σωφροσύνης παραγγέλματα ὡς αὐστηρά, ἄρα δέ καί ἀκατόρθωτα. Ὁ ἄλλος φαίνεται εὐλαβέστατος. Πλήν ἀπό τό περιθώριον τῆς πίστεως ἔχει ἀφαιρέσει τὰ μεγάλα μυστήρια ἐξομολογήσεως, θ. κοινωνίας. Καί σοῦ ὁμιλοῦν περί συγχρονισμοῦ, ὡς ἀναγκαιοτάτου. Ἄλλ' ἐξεταστέον· τί πρέπει νά συγχρονίσωμεν τό Εὐαγγέλιον πρός τήν διεφθαρμένην ἐποχὴν μας ἢ τήν νοσοῦσαν πολλαχῶς κοινωνίαν πρός τό Εὐαγγέλιον, τό ὅποῖον μένει διά μέσου τῶν αἰῶνων ἀμετάβλητον; Καί ἂν αὔριον ἢ κοινωνία μας διαφθαρή καί μᾶς ζητήσουν οἱ αὐριανοί ἀπόγονοί μας νά ἀφαιρέσωμεν τήν πίστιν εἰς τήν ὑπερφυσικήν τοῦ Κυρίου γέννησιν ἢ εἰς τὰ τελεσθέντα θαύματα; τότε τί θά γίνη; τότε ὁ Χριστιανισμός πρέπει νά ψαλλιδίζεται κατά τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μέν καί τοῦ δέ· ἀλλά παύει πλέον νά εἶναι ἡ θρησκεία ὅπως ἀπεκαλύφθη.

Τό περίεργον εἶναι ὅτι αὐτοί λησμονοῦν ὅτι παρουσιάζουν τρομεράν ἀντίφασιν πρός ἑαυτούς. Πιστεύουν τόν Χριστόν ὡς Θεόν καί κατόπιν ἔρχονται διά νά κάμουν ἐκκαθάρισιν (!!) τῆς διδασκαλίας Του. ὦ! τῆς μωρίας των! τῆς ἀνοησίας των! Εἶναι ὡς νά καλῶ ἕνα ἰατρόν διά νά μέ θεραπεύσῃ καί νά τοῦ λέγω: «εἶσαι σοφώτατος· ἡ συμβουλή σου εἶναι φωνή Θεοῦ». Καί κατόπιν νά περιφρονῶ μερικὰς ὁδηγίας του ὡς μή ὀρθάς. Δέν ἀποτελεῖ τοῦτο χειρίστην ἀνοησίαν ἀλλά καί προσβολήν; Τά ἀνθρώπινα βεβαίως κατασκευάσματα ἔχουν καί τὰς ἐλλείψεις των. Εἰς ἕνα βιβλίον σοφοῦ ἀνθρώπου ἤμπορεῖ νά εὔρω καί πλά-

νας καί τάς παραμερίζω· δικαίωμά μου. Ἄλλ' ἔδῶ ἔχω διδασκαλίαν θείαν, ἄρα τελείαν, ἔχω ἓνα δίσκον πλήρη εὐωδῶν ἀνθέων. Θά εἶναι παραλογισμός νά κάμω τό ἴδιον. Ἐάν μᾶς φαίνεται κάτι ἀπό τήν Θρησκείαν μας ὡς μή ὀρθόν ἢ δέν τό ἐννοήσαμεν καί πρέπει νά τό ἐξετάσωμεν ἢ φαίνεται ὅτι ὁ βίος μας δέν εἶναι ἐν τάξει π.χ. εἷς πού δέν ἐγνώρισε σωφροσύνην τοῦ φαίνονται αὐστηραί καί ἀκατόρθωτοι αἱ περί ἠθικῆς συστάσεις τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄλλος πού δέν συνήθισε νά εἶναι τίμιος νομίζει ὅτι μέ τήν δικαιοσύνην πού συνιστᾷ τό Εὐαγγέλιον εἶναι ἀδύνατον νά ζήση κανεῖς κ.λπ. Ὁ ἄλλος πού ζῆ μέ τό ἔγκλημα καί αἰσθάνεται τήν τύψιν τῆς συνειδήσεως δέν θέλει νά πιστεύσῃ εἰς μέλλουσαν ἀνταπόδοσιν διότι δέν τόν συμφέρει κ.λπ.

Ἡμεῖς ὅμως πού πιστεύομεν εἰς Χριστόν, Ὅστις μᾶς παρέσχε τρανά τεκμήρια τῆς θεότητός Του, ἅς δώσωμεν τήν ἐμπιστοσύνην μας τήν ἀπόλυτον εἰς πᾶν ὅ,τι ἐδίδαξε καί τό ὅποῖον οἱ εἰλικρινεῖς μαθηταί του μᾶς παρέδωσαν.

2) Πρέπει νά εἶναι σταθερά

Σταθερός = ὁ ἀμετάβλητος, ὁ ἀμετακίνητος π.χ. εἷς βράχος τόν κτυποῦν τά κύματα μένει ὅμως ἀσάλευτος. Τοιαύτη καί ἡ πίστις μας πρέπει νά εἶναι: *«γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς»*. Πολλάκις ἡ ἰδική μας κλονίζεται, τί τά συντελοῦντα;

α) Λογισμοί ἀπιστίας. Νά μή δίδωμεν σημασίαν. Ὁ Σατανᾶς θέλει νά τυραννῇ τοὺς χριστιανούς μέ τοὺς τοιούτους λογισμούς....

β) Αἱ θλίψεις. Πολλάκις μᾶς σφραεῦνται πολλαί, καί κλονιζόμεθα. Δέον νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τά ἐξῆς: Μᾶς δοκιμάζει ἐν πρώτοις, διότι ἐάν ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς

εὐημέρουν, θά προετιμῶμεν τόν βίον τῆς εὐσεβείας ἐξ ὑλικοῦ ὑπολογισμοῦ. Μᾶς ὠφελοῦν πολυειδῶς αἱ θλίψεις. Δέν μᾶς στέλλονται ἀνώτεραι τῶν δυνάμεών μας.

γ) Ἡ παρατηρουμένη ἀταξία (δίκαιοι ὑποφέρουν, ἀσεβεῖς προκόπτουν). Ἐσκανδαλίσθη καί ὁ Ἱερεμίας *«τί ὅτι ὁδός ἀσεβῶν εὐοδοῦται;»* Εἰς ταῦτα νά σκεπτώμεθα: ὅτι ἡ ἀφθονία τῶν ὑλικῶν δέν ἐγγυᾶται τήν εὐτυχίαν· τήν δικαιοσύνην του ὁ Θεός δέν τήν ἐξασκεῖ πλήρως ἐδῶ. Διά τοῦτο καί ἔχει ὀρίσει τό παγκόσμιον ἐκεῖνο δικαστήριον.

δ) Τό συμφέρον. Δυστυχῶς συντελεῖ πολλάκις καί τοῦτο διά νά κλονισθῇ ἡ πίστις τινῶν. Ἐννοεῖται ὅτι δέν ἤμπορεῖ νά θεωρηθῶν ὡς χαρακτηῖρες σοβαροί ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι κατά τόν ἄνεμον τοῦ συμφέροντος μεταβάλλουν πεποιθήσεις....

3) Νά εἶναι ἀπηλλαγμένη προλήψεων

Ἐφιστῶ ἰδιαιτέρως τήν προσοχήν σας. Εἶμεθα μονοθεῖσταί. Λέγομεν τό *«Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν»*, ἀλλά ἐάν ἤρχετο ἕνας πού δέν μᾶς ἤξευρε καί ἐζοῦσε πλησίον μας καί ἔβλεπε τί πιστεύομεν θά μᾶς ἔλεγε πολυθεῖστάς ἢ μᾶλλον θά μᾶς ἐχαρακτήριζε ὀπαδούς τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῆς εἰδωλολατρίας (τῶν δύο δηλ. ἀσυμβιβάστων).

Εἶναι λυπηρόν νά τό ὁμολογήσωμεν ὅτι μολονότι ἔχει πρό 20 αἰῶνων ἀνατεῖλει τό φῶς τῆς Χριστ. ἀληθείας ἐν τούτοις πλεῖστοι εἶμεθα εἰς τό σκότος. Τό διαπιστώνουν αἱ τόσαι ἀνόητοι προλήψεις καί δεισιδαιμονίαι αἱ ὅποιαι γίνονται θεότητες καί αὐταῖ ἀναβιβαζόμεναι εἰς ἀληθινήν λατρείαν.

Τί πρῶτον καί τί δεύτερον νά εἶπω; Μακρός κατάλογος... θά ἐγίνετο ἐάν συγκεντρώσωμεν καί μιᾶς μό-

νον πόλεως τὰς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας. Ἐναφέρω μερικάς. Κουκουβάγια, σκύλος, τρίτη, ἀριθ. 13, συνάντησις ἱερέως, ἀποφυγή ἐκκλησιασμοῦ μετὰ τὸν θάνατον, πέταλον, ξόρκια, καφεμαντεία κ.λπ..

α) Ἀποδεικνύουν μεγάλην μωρίαν καὶ ἀνοησίαν· τί πταίει ἡ ἡμέρα ἡ Τρίτη; Διατί φοβοῦμαι τὸν ἱερέα ἀφοῦ τὸν χρησιμοποιοῦ ὡς πρόσωπον διὰ νὰ ἀποσπάσω τὰς εὐλογίας τοῦ οὐρανοῦ; Τί ρόλον παίζει ἓνα ἄψυχον παληοπέταλον κ.λπ. Ἐδῶ εἶναι τὸ παράδοξον. Τὸ πέταλον καὶ ὁ μορφωμένος τὸ κρεμᾶ εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸ γραφεῖον. Τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ («Κύριε ὄπλον...»), ντρέπεται νὰ τὸ κάμη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μήπως πέση ἡ θέσις του! Ἴλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε!

β) Δημιουργοῦν ἀγωνίαν. Ἐνα κακὸ ὄνειρο σήμερον. ἓνα γαύγισμα τοῦ σκυλιοῦ αὔριον· τρίξιμο τῶν εἰκόνων μεθαύριον. Φόβος ἀπ' ἐδῶ, φόβος ἀπ' ἐκεῖ. Εἶναι ζωὴ αὐτὴ παρακαλῶ;

γ) Εἶναι δέ καὶ τοῦτο τὸ ἄξιον προσοχῆς. Παραγγέλματα καὶ ἔθιμα ἀνθρώπινα (διὰ νὰ μὴ εἶπω σατανικά), διὰ τὰ ὅποια θὰ ἔπρεπε νὰ κοκκινίζωμεν, πού ὑπάρχουν ἀκόμη, μέ ἄκραν εὐλάβειαν φυλάττονται, παραγγέλματα ὅμως θεῖα καταπατοῦνται ἀσυστόλως. Φοβεῖται ἡ ἄλλη νὰ βγάλη ἀλάτι καὶ λάδι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐνῶ θὰ ἔκαμνε καὶ μίαν καλωσύνην. Δέν φοβεῖται ὅμως νὰ ὀδηγῆ καὶ τὴν νύκτα τὸ παιδί καὶ τὴν κόρην εἰς τὸν αἰσχρὸν πολλάκις κινηματογράφον κ.λπ. ἐνῶ παραβαίνει ἐντολὴν Θεοῦ. Ἀνοίγει ἡ ἄλλη τὸν ὄνειροκρίτην διὰ νὰ ἴδῃ μερικάς ψευδεῖς καὶ ἀπατηλάς λύσεις. Τὸ βιβλίον ὅμως τοῦ Θεοῦ δέν τὸ ἀνοίγει ποτέ κ.λπ.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ὅποια θολώνουν τὴν πίστιν μας θὰ ἤθελα νὰ σβήσουν ὀλοτελῶς ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀγαπητῶν ἀκροατῶν, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀ-

ντιγραφῆ ἢ πίστις τοῦ προφητάνακτος: «*Οὐ φοβηθήσομαι ἀπό μυριάδων λαοῦ, τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι*», «*Καί ἐάν πορευθῶ...*».

Οὕτε καί τό μέλλον εἶναι ἀνάγκη νά γίνεται εἰς ἡμᾶς ἀντικείμενον περιεργείας. «*Πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα*». Ἐκεῖνος δέν ἔκρινε καλόν νά μᾶς τά ἀποκαλύψη οὔτε νά μᾶς ὑποδείξη τρόπον διά νά τό γνωρίζωμεν ἐκ τῶν προτέρων ἄς μή προσπαθῶμεν διά τῶν σατανικῶν μέσων.... Διότι εἶναι ὡς νά τοῦ λέγωμεν «*δέν μᾶς ἐγνώρισες τόν τρόπον νά μάθωμεν τά μέλλοντα· σέ ἐγκαταλείπομεν καί πηγαίνομεν πρός ἐκεῖνον –τόν μέγαν πλάνον– διά νά τά μάθωμεν διά τῆς μαγείας, πνευματισμοῦ κ.λπ.*».

Σημ.: «*Ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξε κατά τόν Συμεών “φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν”· ἄς ἰκετεύσωμεν τόν Κύριον ἵνα ἐξαποστείλῃ πλούσιον τό φῶς εἰς τούς ἐν σκοτία ζῶντας καί γνωρίσουν καί αὐτοί τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει....*».

4) Δέον νά στηρίζεται ἐπί τε τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως

Εἶναι λυπηρόν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει καταταμηθῆ εἰς πολλάς μερίδας καί δέν κατωρθώθη νά διατηρήσωμεν τήν ἐνότητα, ἣν ὁ Κύριος ηὐχήθη. Ὁ λόγος τῆς διασπάσεώς της ὀφείλεται εἰς τό ὅτι δέν ἐτηρήθη ὁ κανὼν οὗτος. Ἡ Ἱ. Παράδοσις παρεμερίσθη. Θά εἶπη τις δέν μᾶς ἀρκεῖ ἡ Ἁγία Γραφή; Ἀλλά ἐρωτῶμεν πῶς θά ἐρμηνεύσωμεν τήν Ἁγίαν Γραφήν; Ἔχομεν ἀνάγκην χειραγωγίας. Ὁ εὐνοῦχος ἐρωτηθεὶς ὑπό τοῦ Φιλίππου ἄν ἐννοῆ ἐκεῖνα πού ἀνεγίνωσκεν ἀπήντησεν «*πῶς γάρ ἄν δυναίμην ἐάν μή τις ὀδηγήσῃ με;*» (Πρ. 8, 31). Οὕτω καί ἡμεῖς. Χειραγωγοὶ ἄριστοι οἱ πατέ-

ρες τῆς Ἐκκλησίας οἱ διαπρέψαντες ἐπί σοφία καί ἀγιότητα. Αὐτοί ἐζήσαν πολύ ἐγγύς τῶν Ἀποστόλων καί εἶναι ἀρμόδιοι νά μᾶς μεταδώσουν πιστώτερον τῆς Ἁγίας Γραφῆς τό πνεῦμα. Εἶναι ἀσέβεια νά μή δίδωμεν σημασίαν εἰς τοιαύτας ἐξεχούσας φυσιογνωμίας. Θά εἶπη τις: *«τὴν Ἁγίαν Γραφήν τὴν ἐρμηνεύομεν μόνοι μας, ὁ Θεός δέν φωτίζει καί σήμερον;»* Ἐν πρώτοις θά ἐφώτισε πολύ περισσότερο ἐκείνους πού εἶχαν μεμαρτυρημένην ἀγιότητα καί ἦσαν δοχεῖα κατάλληλα τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος. Ποῖον ἔπειτα τό κριτήριον ὅτι ἐγώ πού μελετῶ τὴν Ἁγίαν Γραφήν μόνος μου φωτίζομαι ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Διότι ἔν χωρίον τό ἀναγινώσκουν πολλοί καί τό ἐκλαμβάνουν κατὰ διάφορον τρόπον. Τότε οἱ Χιλιασταί καί οἱ Ἀρειανοί καί Πνευματομάχοι θά σᾶς εἶπουν ὅτι κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐρμηνεύομεν. Ὅχι λοιπόν. Διὰ νά διατηρήσωμεν τὴν πίστιν ἀμώμητον θά στερεωθῶμεν εἰς τοὺς ἀσαλεύτους δύο βράχους τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Αὐτός ὁ θεῖος Παῦλος λέγει *«στήκετε καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν»* (Β' Θεσ. β' 15). ὥστε τοὺς εἶπε καί προφορικῶς πολλά καί τοὺς ὑπενθυμίζει νά τὰ ἐνθυμοῦνται.

5) Πρέπει νά εἶναι πεπαρησιασμένη

Ἦμπορεῖ νά εἶναι σταθερά ἀλλά ὄχι καί πεπαρησιασμένη. Πότε; ὅταν δειλιᾷ τις διὰ λόγους ἀνθρωπαρεσκείας νά ὁμολογήσῃ τὴν πίστιν του ὅταν παραστῇ ἀνάγκη. Ἀλλά ποῖος ὁ λόγος τῆς συστολῆς; Ἄλλοι πού ἔχουν πεποιθήσεις χαλαράς, ἀνοήτους, ἀνηθικούς δέν συτέλλονται. Διατί ἡμεῖς; Μᾶλλον θά ἔπρεπε καύχημά μας νά τό θεωρῶμεν διότι εἴμεθα ὑπό τὴν τετιμημένην σημαίαν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Οἱ Ἀπό-

στολοι ἀφοῦ ἐδάρησαν κάποτε «ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπό προσώπου τοῦ συνεδρίου ὅτι ὑπέρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι» (Πράξ. 5, 41). Καί ὁ αὐριον ἑορταζόμενος Ἅγιος Χαράλαμπος τοιαύτην πίστιν εἶχε. Καί ὁ Κύριος μακαρίζει τούς ὀνειδιζομένους δι' Αὐτόν· «Μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς... ἕνεκεν ἐμοῦ» (Ματθ. 5, 11). Τουναντίον δέν θά ἀναγνωρίση ὡς ἰδικούς του τούς δειλούς καί ἀνάνδρους· «Ὅστις δι' ἄν ἀρνήσηται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν καὶ γὰρ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. 10, 33).

Ὁ θεῖος Παῦλος καυχᾶται «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κ.Η.Ι.Χ.».

6) Δέον νά ἐκδηλοῦται ὡς βαθεῖα εὐλάβεια ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς τελεταῖς καί ἀκολουθίαις

Τό ὅτι ἡ πίστις μας δέν εἶναι ἡ πρέπουσα πείθεται τις ρίπτων ἕνα βλέμμα τό τί γίνεται εἰς τάς θρησκευτικές συγκεντρώσεις. Εἶναι ἀνεκδιήγητα καί διερωτᾶται πολλάκις ὁ θεατής: Διατί ἤλθαν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι; Ἄπό ποῦ νά ἀρχίσωμεν; Παρατηρήσατε τί συμβαίνει εἰς τήν θεῖαν λειτουργίαν. Ψάλλουν οἱ ψάλται· ἀλλά καί παρέες - παρέες γυναικῶν καί ἀνδρῶν θά ἔχουν τήν συζήτησίν των. Θέματα; ὅλα παρευλαύνουν. Περί πολιτικῆς, περί ἐμπορίου, περί φαγητοῦ, περί φορεμάτων... πολλάκις τά παίρνουν τά θέματα ἀπό τούς εἰσερχομένους καί τάς εἰσερχομένας. Δέν τηροῦν οὐδέ τόν σεβασμόν καί τήν εὐγένειαν, τήν ὁποῖαν τηροῦν εἰς τό σπίτι ἑνός σεβαστοῦ συμπολίτου των ἢ πολιτικοῦ ἄρχοντος.

Παρατηρήσατε πῶς προσέρχονται εἰς τήν θεῖαν κοινωνίαν. Ἀμιλλῶνται ποῖος νά δείξη περισσοτέραν ἀνευλάβειαν. Θά ἔλθουν βιαστικοί, θά σπρώξουν, θά

διαγκωνισθοῦν, θά ανταλλάξουν καί λέξεις ἀτόπους. Θά θέσουν τόν Ἱερέα εἰς κίνδυνον νά ἀνατρέψη καί χύση τά Ἅγια ὡς ἐάν τόν ἐπολιόρησαν βάρβαροι διώκται καί βέβηλοι ἄπιστοι.

Ἄν ρίψωμεν ἓνα βλέμμα κατά τās ἐορτάς τῶν παθῶν. Αἴσθημα βαθείας ὀδύνης καταλαμβάνει τόν χριστιανόν ὅστις πράγματι πιστεύει. Θά ἴδετε χριστιανούς νά μπαινοβγαίνουν ἀπό τήν Ἐκκλησίαν ὡς ἐάν εἶναι ἐκλογικόν κέντρον· θά ἴδης νέους νά σπρώχνουν, νά βωμολοχοῦν. «*Ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται*» (Ματθ. 21, 13). Ὁ μέγας Θεός κηδεύεται καί ὑμεῖς γελῶμεν. Ὁ τοῦ σύμπαντος κυβερνήτης τόσην ἀγάπην ἔδειξε πρός ἡμᾶς καί ἡμεῖς, ἐλεεινά καί ἄθλια πλάσματα τοῦ ἀπαντῶμεν διά περισσῆς ἀνευλαβείας.

Τί γίνεται τώρα εἰς τούς γάμους, τās ἐορτάς τῶν ἀγίων φαντάζεσθε. Σιωπῶμεν διότι τόσαι μεγάλαι αἱ ἀσχημίαι ὥστε ἡ ἱερότης τοῦ χώρου νά μή ἐπιτρέπη νά τās κατονομάσωμεν.

Καί τώρα σᾶς ἐρωτῶ: Ποῦ εἶναι λοιπόν ἡ πίστις μας ἢ πραγματική ἀφοῦ καί τās ἱερωτέρας συνάξεις τās βεβηλώνομεν;

Τοῦ πιστεύοντος χριστιανοῦ ἡ στάσις θά εἶναι ἐντελῶς διαφορετική. Εἰς τόν ναόν θά λάβῃ τήν ταπεινήν καί εὐλαβῆ στάσι τοῦ ἱκέτου ὅστις προσέρχεται εἰς τόν μέγαν Θεόν νά ἐκζητήσῃ τό ἔλεός του. Εἰς τό μυστήριον τῆς θ. κοινωνίας θά προσέλθῃ «μετά φόβου» προτιμῶν νά μείνῃ τελευταῖος ἀφοῦ θά ἀξιωθῇ τόσον μεγάλης δωρεᾶς. Εἰς τά πάθη τοῦ Σωτῆρος θά προσέλθῃ μετά βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης διότι θά ἀπηχοῦν εἰς τό βάθος τῆς καρδίας του αἱ λέξεις «*πάσχει ὑπέρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὁ ἅγιος καί ὁ δίκαιος*».

7) Δέον ἢ πίστις νά εἶναι ἐνεργός

Λέγοντες ἐνεργόν ἐννοοῦμεν ὅτι πρέπει νά εἶναι τοιαύτη ὥστε νά παράγη καί ἔργα ἀγάπης τά ὁποῖα προϋποθέτουν τήν ἀποφυγήν τοῦ κακοῦ «ἐκκλινον ἀπό κακοῦ καί ποιήσον ἀγαθόν».

α) Ἡ Ἁγία Γραφή πολλάκις τονίζει τό ζήτημα τοῦτο. Ἴδού χωρία τινα.

– «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι· Κύριε, Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν... ἀλλ' ὁ ποιῶν τό θέλημα τοῦ πατρός...» (Ματθ. 7, 21).

– «Πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη» (Γαλ. 5, 6) ἰσχύει ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

– «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, εἴν πίστιν λέγη τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχη; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;» (Ἰάκ. 2, 14).

– «Καί τά δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίσσουσι» (αὐτόθ. στ. 19).

Δέν πρέπει βεβαίως νά φαντασθῶμεν ὅτι τά ἔργα μόνον θά μᾶς σώσουν· «χάριτί ἐστε σεσωσμένοι» (Ἐφεσ. 2, 5), ἀλλ' ἡ πίστις πρέπει νά εἶναι τοιαύτη ὥστε νά ἔχη καί τούς ἀναλόγους καρπούς της. Ὅπως εἰς ἕνα μηχανήμα μόλις κινηθῆ ὁ πρῶτος τροχός ὁ ἀπ' εὐθείας ἐνούμενος μέ τό ἠλεκτρικόν ῥεῦμα ἀμέσως θά κινηθῶσιν ὅλοι οἱ τροχοί καί ἡ κίνησις θά εἶναι ἀρμονική οὕτω καί ἐπί τοῦ ἀνθρώπου. Ἄπαξ ἐτέθη ἡ κινητήριος δύναμις εἰς τήν ψυχήν, ἡ πίστις, πρέπει ἅπασαι αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς, ἡ πίστις, πρέπει ἅπασαι αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς καί τά ἐν τῷ σώματι ὄργανά της ὑπό τήν ὄθησιν τῆς πίστεως νά κινοῦνται.

β) Πολλοί ἐπαναπαύονται εἰς τήν ἐξωτερικήν μό-

νον εὐλάβειαν «ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι» (Β΄ Τιμ. 3, 5). Τόν βλέπεις ἀσπάζεται εἰκόνες ἀλλὰ μέ τὰ ἴδια χεῖλη βλασφημεῖ. Κάμνει τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ ἀδικεῖ. Νηστεύει· ἀλλὰ δέν νηστεύει ἀπό τὴν ἁμαρτίαν. Λόγοι Χρυσ. «*Νηστευέτωσαν χεῖρες ἄρπαγες καί πλεονεξίας καθαρεύουσαι...»...*

Ἐπικαλεῖται ἡ ἄλλη τό ὄνομα τῆς Παναγίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἠθέλησε νά συμμορφωθῆ πρός τὴν σεμνήν της ἐμφάνισιν. Συγκινεῖται ὁ ἄλλος ἀπό τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καί ἀπό τόν Ἐσταυρωμένον, δέν ἐννοεῖ ὅμως νά συγχωρήσῃ τόν ἄλλον ὅπως ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ Σταυροῦ. Προσκυνεῖ ὁ ἄλλος τό Εὐαγγέλιον ἀλλὰ ἀσυστόλως καί ἀφόβως βάζει τό χέρι του διά νά ψευδορκήσῃ....

Ἐνθουσιάζεται ὁ ἄλλος ἀπό τὴν ἀγάπην καί αὐτοθυσίαν τοῦ Ἰησοῦ; ἀπό τὴν ὠραίαν παραβολήν τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, ἀλλὰ δέν ἐννοεῖ νά κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς ἓνα ἀσθενῆ, νά δώσῃ ἓνα ἐλάχιστον ποσόν εἰς ἓνα πού πένεται. Εἰς τίποτε δέν μᾶς ὠφελοῦν ἡ ἀκρόασις τοῦ κηρύγματος, ὁμοιάζει μέ τόν μωρόν ὁστις ἔκτισε εἰς τὴν ἄμμον (Ματθ. 7, 26). Ἡ μελέτη θρησκευτικῶν βιβλίων, ἡ προσέλευσις εἰς τὰς ἀκολουθίας ἐάν τό πνεῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ δέν ἐκινητοποίησε καί γλῶσσα καί χεῖρας καί πόδας, δέν εἶναι ἀρκετά. «*Θρησκεία καθαρά καί ἀμίαντος παρά τῷ Θεῷ καί πατρί αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καί χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτόν τηρεῖν ἀπό τοῦ κόσμου*» (Ἰάκ. 1, 27). Μέ τό θαῦμα τῆς ξηρανθείσης συκῆς αὐτό ἠθέλησε νά διδάξῃ.

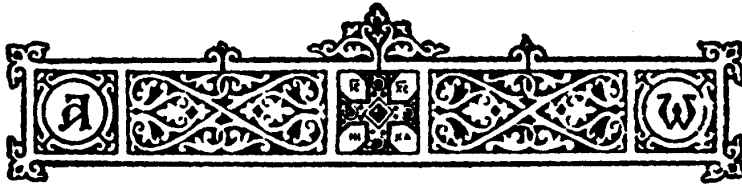
γ) Σημειώσατε δέ ὅτι μέ μίαν τυπικήν μόνον πίστιν σκανδαλίζομεν τούς ἄλλους καί ἐπιβαρύνομεν τὴν θέσιν μας. Διότι ὅταν μᾶς βλέπουν νά τρέχομεν

εἰς τοὺς ναοὺς καὶ ἔπειτα νά καταπατῶμεν πᾶν ὅ,τι πιστεύομεν τότε διερωτῶνται οἱ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας. «Ὡστε αὐτός εἶναι ὁ Χριστιανός; ἅς λείπη καλλιτέρον τοιαύτη θρησκεία». Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς συνέστησε εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ὁπαδούς Του «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. 5, 16). Ὅχι μόνον ὀρθοδοξίαν λοιπόν, ἀλλά καὶ ὀρθοπραξίαν....

δ) Παραδείγματα τοιαύτης πίστεως ἀρκετά μᾶς προβάλλει ἡ Ἁγία Γραφή. Ὑπέροχον παράδειγμα ὁ Ἀβράαμ, ὄχι μόνον φεύγει ἀπό τήν πατρίδα του, ἀλλά ὑπέικων εἰς τήν φωνήν τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνει εἰς τό ὄρος διά νά θυσιάσῃ τόν υἱόν του. Ὡσαύτως καὶ ὁ Μωϋσῆς ὅστις «μέγας γενόμενος ἤρνήσατο λέγεσθαι...».

Ἁγαπητοί!

Τοιαύτη λοιπόν πρέπει νά εἶναι ἡ πίστις μας· ὄχι ξηρά γνῶσις τῆς ἀληθείας ταχέως ἐξατμιζομένη καὶ λησμονουμένη ἀλλά ὁ κύριος μοχλός τῶν πράξεών μας. Ἀκριβῶς ἡ πίστις αὐτή ἔχει νά μᾶς παρουσιάσῃ ἀναριθμήτους ἥρωας καὶ θύματα εὐγενοῦς ἀταπαρνήσεως καταπλησσοῦσης. Ἄς πλησιάσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τόν βωμόν τῆς πίστεως, πρόθυμοι καὶ ἡμεῖς εἰς ἠρωϊσμούς καὶ θυσίας, ὅπως ὑπῆρξαν καὶ πάντα τά τέκνα τῆς πίστεως. Ἄς πλησιάσωμεν εἰς τόν βωμόν τῆς πίστεως μέ θάρρος διότι τοιαύτην πίστιν ηὐτυχήσαμεν νά ἔχωμεν, καὶ διαρκῶς τοῦ βωμοῦ τούτου μένοντες ἅς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἀσφαλῶς θά προσορμισθῶμεν εἰς τόν ὄρμον τῆς αἰωνίου σωτηρίας καὶ ὅτι θά ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπό τό στόμα τοῦ θεοῦ Λυτρωτοῦ «Ἀναστάς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

Τά αίτια τῆς ἀπιστίας

Ὅταν ὁ Συμεών ἔλαβεν εἰς χεῖρας τό θεῖον βρέφος εἶπεν· «Οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Ἐκτοτε παρατηρήθησαν δύο παρατάξεις· ἡ μὲν τόν ἐπίστευσε καί τόν ἐλάτρευσε· ἡ ἄλλη τόν ἀρνεῖται ὡς Θεόν καί τόν πολεμεῖ. Διαδίδει μάλιστα μετά φανατισμοῦ τάς ἰδέας τῆς ἀπιστίας μέ τάς ὁποίας δηλητηριάζονται αἱ ψυχαί μάλιστα τῶν νέων. Ἀκριβῶς διά τοῦτο ἐθεώρησα σκόπιμον νά σᾶς ἀπασχολήσω μέ τά αίτια τῆς ἀπιστίας· τό θέμα ἄλλως τε τοῦτο σχετίζεται μέ τάς περί πίστεως προηγηθείσας ὁμιλίας.

α) Ὁ ἐγωϊσμός

Ὁ Χριστιανισμός εἶναι θρησκεία πού δέν κάμνει διακρίσεις. Λέγει πρὸς τοὺς ὁπαδούς του· «εἴσθε ὅλοι ὑπό τήν ἀπειλήν τῆς ἁμαρτίας. Καλεῖσθε ὅλοι νά ἀκολουθήσετε τό διαιτολόγιον τό ὁποῖον σᾶς ὑποδεικνύω· ἀπαξάπαντες». Στρατηγός τις κοινωνῶν βλέπει στρατιώτην ἀπομακρυνόμενον· τοῦ λέγει· «μεῖνε κοντά μου· εἴμεθα ὅλοι ἴσοι». Πολλοί ὅμως λόγῳ τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεώς των δέν ἀνέχονται νά ὑποβληθῶσι εἰς τήν αὐτήν θεραπείαν μέ τοὺς ἀπλοϊκοὺς (ἐκκλησιασμός, ἐξομολόγησις, θ. κοινωνία, κήρυγμα). Τό νομίζουν ὡς ταπεινωτικόν νά ἀποδεχθοῦν πράγματα, τά ὁποῖα καί ὁ πολὺς λαός ἀποδέχεται. Καί ἐνῶ

μέν ἔχουν σοβαρῶς ἐπηρεασθῆ ἀπό τόν ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἐγωϊσμόν τότε παντάπασιν ἀπιστοῦν, διότι τό σατανικόν αὐτό πάθος κλείει τήν θύραν τῆς ψυχῆς διά νά μή εἰσέλθῃ ὁ φωτισμός τῆς πίστεως. Ἐάν δέ ὁ ἐπηρεασμός δέν εἶναι τόσον σοβαρός περιορίζουν τήν ἀσθενῆ πίστιν των ἐν ἑαυτοῖς ἀποφεύγοντες ἐπιμελῶς δι' ἀνθρωπαρέσκειαν νά τήν ἐκδηλώσουν. Τοῦτο συνέβαινε καί ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου: Πολλοί ἐπίστευσαν, *«ἀλλ' οὐχ ὁμολόγουν ἵνα μή ἀποσυνάγωγοι γένωνται»* (Ἰωάν. 12, 42-43). Λησμονοῦν οἱ κύριοι αὐτοί ὅτι μολονότι εἶναι κατά κόσμον ἐπίσημοι ἐν τούτοις δέν παύουν νά ἔχουν τάς ἐλλείψεις των καί συνεπῶς τήν ἀπαραίτητον ἀνάγκην τῆς διά τοῦ χριστιανισμοῦ θεραπείας. Λησμονοῦν ὅτι ὑπό τήν σημαίαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως δέν προσῆλθον μόνον ἀπλοϊκοί καί ἀγράμματοι, ἀλλά μεγάλα πνεύματα, τά ὅποια διέπρεψαν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καί τῇ πολιτικῇ. Ἦσαν μικροί καί ἀσήμαντοι ὁ Κοπέρνικος, ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Βάκων, ὁ Καρτέσιος, ὁ Κέπλερος, ὁ Νεύτων, ὁ Λεϊβνίτιος, ὁ Λαπλᾶς, ὁ Ἀμπέρ, ὁ Βόλτα, πού ἐπίστευσαν; Εἶναι μικρός ὁ Robert Milligan ὁ διασημότερος τῶν Ἀμερικανικῶν ἐπιστημόνων; Ἦ ὁ μέγας ἀστρονόμος Eddington ἢ ὁ βιολόγος Ἐντουϊν Κόνκλιν; ἢ ὁ Γερμανός φιλόσοφος Driesch;

β) Ἡ φιλαργυρία

Μή σᾶς φανῆ ὑπερβολικόν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διεκήρυξε: *«Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστίν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπό τῆς πίστεως»* (Α' Τιμ. 6, 10). Ἔχει τήν ιδιότητα νά ἀπορροφᾷ τήν καρδίαν καί νά μαραίνῃ κάθε ὑψηλότερον αἴσθημα. Ἴδετε τόν ἄφρονα πλούσιον. Τήν λατρείαν τήν ἀποδίδει ὄχι εἰς τόν Θεόν, ἀλλ' εἰς τά γεν-

νήματά του καί εἰς τήν κοιλίαν του. «Ψυχή ἔχεις...». Ἐξ ἄλλου Θεός καί φιλαργυρία εἶναι δύο ἀντίθετα μή δυνάμενα νά συμβιβασθῶσι. Ὁ Θεός λέγει· «Κύριον τόν Θεόν σου... καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις». Ἡ φιλαργυρία λέγει· «ὄχι· τό χρήμα θά σκέπτεσαι πάντοτε· τρώγεις, βαδίζεις, κοιμᾶσαι τόν νοῦν σου ἐκεῖ...». Ὁ Θεός λέγει· «ἄνθρωπε ἐργάσθητι μέ τιμιότητα· δέν εἶναι σκοπός τό χρήμα, ἀλλά μέσον». Ἡ φιλαργυρία ἀντιθέτως «ἄρπαξε, κλέψε διά τῆς πλεονεξίας, τῆς νοθείας, τῆς τοκογλυφίας νά κάμης περισσότερα». Ὁ Θεός λέγει· «δίδε εἰς τόν πτωχόν... τότε θά εὐλογηθούν». Ἡ φιλαργυρία «οὔτε 10 παράδες· πάρε ὅσα ἡμπορεῖς». Εἶναι φυσικόν ἢ ἀντίθεσις αὐτή νά δημιουργῇ ἀπιστίας.

γ) Ἡ ἡμιμάθεια

Μή νομίζετε ὅτι εἶναι καλά μελετημένοι ὅσοι ἀπιστοῦν. Ἐπειδή ἐσημείωσαν ἐπιτυχίας εἰς τόν κλάδον των νομίζουν ὅτι εἰς τό κάθε ζήτημα δύνανται νά ἔχουν ἔγκυρον γνώμην, ἐνῶ εἶναι μέ τάς πενιχράς γνώσεις τοῦ Γυμνασίου. Λόγοι «ἡ ὀλίγη ἐπιστήμη...». Θέλουν νά ἀποφανθοῦν διά τά μεγάλα ζητήματα ἐνῶ τά πρό τῶν ποδῶν ἀγνοοῦν. Τί εἶναι φῶς, τί ἠλεκτρισμός, τί ὕλη... Δυσκολεῦεται νά ἀπαντήση ἡ ἐπιστήμη. Λησμονοῦν ὅτι τό μυαλό τοῦ ἀνθρώπου εἶναι περιορισμένο καί δέν δύναται νά ἀντιληφθῇ καί νά λύσῃ ὅλα τά ζητήματα....

δ) Ὁ ἀνήθικος βίος

Ἡ ἀποδοχή τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως συνεπάγεται ὀρισμένας ὑποχρεώσεις. Τούτων παραβλεπομένων ἡ συνείδησις ἐξανίσταται. Πρός ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ ἐλέγχου τούτου ἀποτινάσσεται ὁ ζυγός τῆς πίστεως.

«Πᾶς ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τό φῶς...». Ὁ χριστιανισμός εἶναι ἓνα φῶς τό ὁποῖον ἀποκαλύπτει τάς ἀσχημίας τῆς ψυχῆς. Πᾶς ὁ μή θέλων νά τάς διορθώσῃ φεύγει μακράν τοῦ φωτός. Ἐντεῦθεν παρατηρεῖται πῶς ἀκροαταί τινες ἐλεγχόμενοι ἀπό ἓνα κήρυγμα δέν θέλουν νά τό ἀκούουν π.χ. λόγος περί κλοπῆς καί ἀδικίας στενοχωρεῖ τούς ἀδίκους· λόγος περί σωφροσύνης στενοχωρεῖ τούς ἀνηθικούς... Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται πῶς νέοι μόλις ἀπομακρυνθέντες τῶν γονέων των μέ τάς ἱεράς παραδόσεις, τάς ἀπεκήρυξαν διότι προηγῆθησαν ὀρισμένοι παρεκτροπαί. Διά τοῦτο τούς ἀπίστους δέν θά τούς εὔρετε ἐν τάξει μέ τήν ἠθικήν. Ἐνδέχεται βεβαίως νά εἶναι τινες σεμνοί ἄνθρωποι ἄπιστοι ἀλλ' ἐκ πλάνης· αὐτοί θά μάθουν ταχέως τήν ἀλήθειαν. Εἰς τούς ἄλλους ὁ κονιορτός τῶν παθῶν καί τῆς ἀμαρτίας εἰσῆλθε εἰς τούς ψυχικούς των ὀφθαλμούς καί δέν τούς ἀφίνει νά ἴδουν τά πράγματα ὅπως πρέπει.

Θά εἶπη τις: ὥστε λοιπόν ὅλοι οἱ πιστεύοντες εἶναι ἐν τάξει μέ τήν ἠθικήν; ὄχι βεβαίως· ἀλλά ὑπάρχει διαφορά. Δέν θέλομεν ἡμεῖς τάς ἠθικάς κηλίδας· κάνομεν ὅ,τι καί ὁ καθρεπτιζόμενος. Ἐάν ὅμως ἀμελήσωμεν κινδυνεύομεν καί ἡμεῖς νά ψυχρανθῶμεν σιγά - σιγά καί δέν εἶναι δύσκολον νά καταντήσωμεν εἰς τήν ἀπιστίαν.

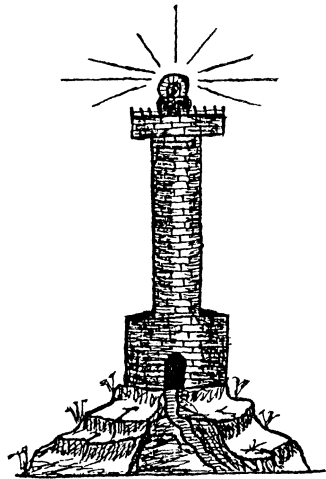
Ἄγαπητοί:

Δέν ὑπάρχει μεγαλυτέρα ὀργή καί κατάρα διά τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τήν ἀθεΐαν καί τήν ἀπιστίαν. Ποῖος θά σταματήσῃ τόν ταλαίπωρον ἄνθρωπον ἀπό τό ἔγκλημα ὅταν δέν πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχει ὁ τιμωρός Αὐτοῦ; Ποῖος θά συγκρατήσῃ τόν νέον εἰς τήν ὁδόν τῆς ἐγκρατείας ὅταν δέν πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχει Θεός πού θά

στεφανώση τήν ἀγνότητα; Ποῖος θά τηρήσῃ δικαιοσύνην καί τιμότητα ὅταν δέν πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχει ὁ βραβευτής της;

Καταστρεπτικά ἀνυπολογίστως εἶναι καί διά τήν κοινωνίαν αἱ ιδέαι τῆς ἀπιστίας. Οἱ μεγαλύτεροι δέ ἐγκληματαῖοι δέν γυρίζουν εἰς τά βουνά ἀλλά μέσα εἰς τάς πόλεις ὅπου διά ῥυπαρογραφημάτων, διά θεαμάτων κλπ. κλονίζουν τήν ἱεράν καί ἀμώμητον πίστιν τῶν ἀστηρίκτων καί γίνονται οἱ τορπιλλισταῖοι τῆς ἠθικῆς καί οἱ δημιουργοί τῶν μεγάλων ἐγκλημάτων.

Ἄς παλαίσωμεν λοιπόν γενναίως ὅλοι μας πρὸς τό ρεῦμα τοῦτο τό ὅλον ἐγκοιούμενον, τό ὅποῖον τόσας συμφοράς δημιουργεῖ εἰς τήν οἰκογένειαν καί τήν κοινωνίαν καί ἐστέ βέβαιοι ὅτι ἡ πίστις, ὅσον καί ἂν πολεμηθῇ, ὅσον καί ἂν συκοφαντηθῇ δέν θά ὑποστῇ ἀπώλειαν τινα, ἀλλά θά θριαμβεύῃ πάντοτε διά μέσου τῶν αἰῶνων πρὸς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ.

«Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου;»

(Λουκ. 8, 45)

Πλῆθος κόσμου ἀκολουθεῖ τόν Κύριον, πού πηγαίνει εἰς τό σπίτι τοῦ Ἰαεῖρου. Μέγας συνωστισμός γίνεται γύρω του καθ' ὁδόν. Αἴφνης ἐκεῖνος σταματᾷ καί ἐρωτᾷ· «τίς ὁ ἀψάμενός μου;» Ποῖος μέ ἤγγισε; Μά, Κύριε, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος καί οἱ μετ' αὐτοῦ, τό πλῆθος στριμώχεται γύρω σου καί σύ ἐρωτᾷς ποῖος μέ ἤγγισε;

«Ἦψατό μου τίς· ἐγώ γάρ...». Ἐπιμένει ὁ Κύριος. Κάποιος μέ ἤγγισε· διότι κατάλαβα ὅτι δύναμις θαυματουργική ἐξῆλθεν...

Δέν λέγει ταῦτα ὁ Κύριος παραπονούμενος ὡς ἐάν ἐξησθένησε ἢ ἠδικήθη· πᾶν τὸ ὑναντίον· ἦτο χαρά του νά ἐξέρχεται δύναμις εὐεργετοῦσα τούς λαμβάνοντας. «Ἦψατό μου τίς...».

Τί συνέβαινε λοιπόν; Μία πολυβασανισμένη γυναῖκα αἰμορροῦσα ἠκολούθει ἀνάμεσα εἰς τό πλῆθος «ἂν μποροῦσα νά τόν πλησιάσω –ἔλεγε– νά τοῦ ἀγγίξω μόνον μέ τό δάκτυλο τό ἔνδυμα θά θεραπευθῶ». Καί αὐτό εἶχε συμβῆ τότε.

Βεβαίως ὁ Κύριος ὡς καρδιογνώστης ἐγνώριζε ποῖος τόν ἤγγισε. Ἐρωτᾷ ὅμως διά νά φανερωθῆ ἡ με-

γάλη πίστις τῆς γυναικός καί διά νά διδάξη ὅτι μόνον ὅσοι ἄπτονται Αὐτοῦ, τόν ἐγγίζουν, αὐτοί καί λαμβάνουν θαυματουργικήν δύναμιν.

Ἐξ ἑλθωμεν λοιπόν νά ἴδωμεν ποῖοι πράγματι τόν ἐγγίζουν καί λαμβάνουν τὰς χάριτας τοῦ οὐρανοῦ.

Α΄.

Ποῖοι τόν πλησιάζουν, ἀλλά δέν τόν ἐγγίζουν

Αὐτοί βεβαίως δέν εἶναι ἄπιστοι καί ἄθεοι· διότι οἱ τοιοῦτοι οὔτε νά σκέπτονται οὔτε νά ἀκούουν περί Χριστοῦ θέλουν. Σκοτισμένοι ἀπό τήν ἀπιστίαν δέν θέλουν νά βλέπουν τό φῶς. Ὅχι λοιπόν. Πρόκειται περί χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ἀναγνωρίζουν τήν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλά:

1) Βλέπουν τό Εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον ἀναγνωρίζουν ὡς σοφόν βιβλίον, μακρόθεν ὅμως χωρίς νά ἐρχονται εἰς στενήν ἐπαφήν μέ αὐτό, δηλ. μέ Ἐκεῖνον πού μᾶς τό ἔδωσε.

α) Δέν καταδέχονται, δέν ἀποφασίζουν νά τό ἔχουν εἰς τό σπίτι των· οὔτε ἐπιχειροῦν νά τό μελετήσουν. Ἄλλα βιβλία ὑπάρχουν εἰς τό σπίτι των καί εἶναι σκυμμένοι ἐπάνω εἰς αὐτά ἐπί ὥρας καί μάλιστα ὅταν εἶναι ξακουσμένοι οἱ συγγραφεῖς των.

β) Καί δέν φθάνει ὅτι δέν τό πιάνουν εἰς τά χέρια των, ἀλλά καί κάμνουν κριτικήν ἐπ' αὐτοῦ· τούς φαίνονται μερικά ἀκατανόητα, ὑπερβολικά, ἀσυγχρόνιστα, ὡς ἔάν ὁ μέγας ψυχολόγος πού τό ἔγραψε τό Εὐαγγέλιον διά τῶν Θεοπνεύστων συγγραφέων, δέν ἤξευρε τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Κρίνουν ὡς ἔάν νά εἶναι σοφώτεροι Ἐκεῖνου καί λησμονοῦν ὅτι ἐπάνω εἰς τό Εὐαγγέλιον ἐλεύκαναν τούς κροτάφους των κορυφαῖοι τῆς ἐπιστήμης ἐκπρόσωποι καί ὅτι εἶναι βιβλίον

τό ὁποῖον παρεμέρισε τά σοφώτερα συγγράμματα ὄλων τῶν ἐποχῶν καί ἐνῶ εἶναι παλαιόν εἶναι πάντοτε νέον καί ἀποτελεῖ τό θεμέλιον τῆς ἀνορθώσεως.

2) Οἱ ἴδιοι πάλιν, πού στεροῦνται τοῦ ἄρτου τῶν ἀγγέλων, παρακολουθοῦν τὰς ἱεράς τελετάς, συνο-
θοῦνται τὰς μεγάλας ἐορτάς εἰς τούς ναούς μας διά νά προσκυνήσουν τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, διά νά κλαύσουν εἰς τά πάθη Του, διά νά ὑμνήσουν τήν ἀνά-
στασίν Του.

**Φαίνονται εὐλαβεῖς· ἀλλά δέν μελετοῦν τό τί ἀκρι-
βῶς τελεσιουργεῖται μέσα εἰς τόν ναόν, τό πῶς θά εἰ-
σέλθῃ κανεῖς ἐνδότερον τοῦ καταπετάσματος.**

**Δέν γίνεται λοιπόν ἡ Ἐκκλησία σπίτι των πού νά
τούς τροφοδοτῇ.** Ὁμοιάζουν μέ τούς ἐπισκέπτας, τούς
ξένους, πού μπαίνουν, βλέπουν καί φεύγουν.

Πλησιάζουν τό φάρμακον καί δέν τό εἰσάγουν εἰς
τόν ὄργανισμόν των· προσεγγίζουν τό μέλι ἀλλά δέν
τό φέρουν εἰς τά χεῖλη των διά νά γευθοῦν τήν γλυκύ-
τητά του.

3) Καί τό ἀποτέλεσμα; τό εἶπεν ὁ Κύριος «καί πᾶς
ὁ ἀκούων μου τούς λόγους τούτους καί μή ποιῶν αὐ-
τός ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μαρῶ, ὅστις ὠκοδόμησε τήν
οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τήν ἄμμον· καί κατέβη ἡ βροχή καί
ἤλθον οἱ ποταμοί καί ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καί προσέ-
κοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καί ἔπεσε, καί ἦν ἡ πτώσις αὐ-
τῆς μεγάλη» (Ματθ. 7, 26-27).

Ἄφοῦ ἔχουν μίαν ἐπιφανειακὴν εὐλάβειαν δέν
μποροῦν νά ἀντισταθοῦν εἰς τὰς ἁμαρτίας καί πίπτουν
εἰς τήν ἀδικίαν, τήν συκοφαντίαν, τήν φιληδονίαν,
τήν φιλοδοξίαν, τήν φιλαργυρίαν καί ὅλα τά μαῦρα ἐ-
πιτελεῖα των. Ἄν ζητήσετε πνεῦμα θυσίας, δέν θά τό
εὔρετε. Ἀκολουθοῦν τόν Χριστόν μέχρι τοῦ Μυστικοῦ
Δείπνου, ἀλλά τόν ἐγκαταλείπουν εἰς τόν Γολγοθᾶν.

Αὐτούς περιγράφει ὁ προφήτης ὅταν λέγη: «ἐγγίζει μοι ὁ λαός οὗτος τῷ στόματι αὐτῶν καί τοῖς χεῖλεσί με τιμᾷ ἢ δέ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ».

Καμμία ἀτυχῶς ἐπίδρασις εἰς τό ἐσωτερικόν τῆς ψυχῆς διότι ἢ πίστις των, δέν εἶναι ὅπως τῆς αἰμορροῦσης, ἀλλά χλιαρή, ἀσθενής, ἀτροφική.

Β΄. **Ποῖοι τόν ἐγγίζουν;**

Ὅσοι τόν ἐπίστευσαν μοναδικόν τροφοδότην τῆς ζωῆς των.

Αὐτοί,

1) Ἔχουν τήν Ἁγ. Γραφήν ὄχι ὡς ἓνα βιβλίον πού νά στολίξη τήν βιβλιοθήκην των, ἀλλ' ὡς ἓνα πνευματικόν τροφοδότην ἀπό τό ὅποῖον λαμβάνουν τροφοδοσίαν καθημερινήν. Τό εὐλαβοῦνται τό βιβλίον αὐτό, τό προσέχουν, τό μελετοῦν χωρίς ἐπιφυλάξεις. Ἐπαναλαμβάνουν τό τοῦ Προφήτου· «*λάλει Κύριε καί ὁ δοῦλός σου ἀκούει*». Εἰσάγουν εἰς τάς ἀρτηρίας τῆς ψυχῆς τόν θεῖον λόγον, «*ὑπέρ πᾶσαν μάχαιραν*». Καί δι' αὐτούς ἰσχύει τό τοῦ Παύλου «*τό Εὐαγγέλιον δύναμις Θεοῦ ἐστίν εἰς σωτηρίαν*».

2) Ἄπτονται τῆς χάριτος τῆς ἐξερχομένης ἀπό τά χαριτόβρυτα μυστήρια.

α) Βλέπουν τούς μολυσμούς τῆς ἁμαρτίας μέσα των· διακρίνουν ὅτι ἢ ἔμψυχος εἰκὼν, τό καλλιτέχνημα ἐκκληδιώθη· καί ξεύρουν ὅτι καμμία ἀνθρωπίνη δύναμις δέν εἶναι δυνατόν νά τούς ἐξαγνίση. Ἕνας μόνον εἶναι. Ἐκεῖνος εἰς τόν ὅποῖον καί ὁ Δαβίδ εὔρε τήν λύτρωσίν του «*πλυνεῖς με καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι*». Καί σπεύδουν λοιπόν εἰς τό κοσμοσωτή-

ριον μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως καί εὐρίσκουν ἐκεῖ τήν ἐξαγνίζουσαν χάριν. Καί ἄν ἡ ἁμαρτία διακόπτει κάθε σχέσιν μέ τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ἡ ἐξομολόγησις μᾶς ἐπανασυνδέει.

β) Ἄλλ' ἡ ψυχή παλαιούσα καθημερινῶς, πρὸς τήν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν ἔχει ἀνάγκην καί τροφοδοσίας, ὅπως τό σῶμα τό κουραζόμενον ἀπό τήν ἐργασίαν.

Καί ἰδοῦ λοιπόν τό μυστήριο τῆς Θείας εὐχαριστίας ὄχι ἀπλῶς μᾶς ἐγγίζει μέ τόν Ἰησοῦν, ἀλλά μᾶς ἐνώνει. Τί εἶπεν ὁ ἴδιος; *«ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἐν ἐμοί μένει, καὶ γώ ἐν αὐτῷ»*.

Ἅποια τιμή! ὅποια χάρις! Μᾶς ζηλεύουν καί οἱ ἄγγελοι διότι ἡ ψυχή μας γίνεται ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλευόντων. Καί τό λαχταροῦν τό μυστήριο αὐτό καί προσπαθοῦν νά μή κάμουν κάτι πού εἶναι κώλημα.

γ) Καί ὅταν αὐτά γίνουν τότε; Τό λέγει ὁ Παῦλος *«ὁ καρπός τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία...»*. Δέν βλέπετε τότε ἄνθρωπον συρόμενον εἰς τόν βοῦρκον τῆς ἁμαρτίας. Δέν βλέπετε θηρίον, τό ὅποῖον νά τρέμετε. Βλέπετε ἄγγελον ἔνσαρκον ἐπί τῆς γῆς πού ἀκτινοβολεῖ πνευματικὴν εὐωδίαν ὅπου καί ἄν εὐρεθῆ. Ἰδοῦ ποῖοι ἐγγίζουσιν καί σήμερον τόν Χριστόν.

Ἄγαπητοί!

Νά πλησιάσωμεν τούς μεγάλους καί ἰσχυρούς τῆς γῆς δέν εἶναι εὐκόλον εἰς ὅλους μας.

Ἄλλά μή στενοχωρεῖσθε δι' αὐτό· δέν εἶναι τόσον σπουδαῖον ὅσο τό θεωροῦν πολλοί· *«Μή πεποιθᾶτε ἐπ' ἄρχοντας...»*.

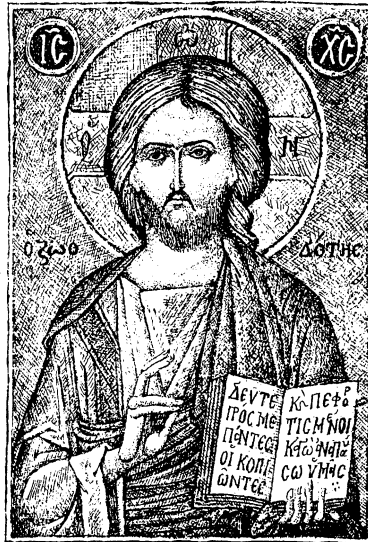
Νά πλησιάσωμεν ὅμως, νά ἐγγίσωμεν τόν Χρι-

στόν καί νά ἐνωθῶμεν μέ τόν Κύριον τῆς δόξης ἡμποροῦμεν ὅλοι, ἀπαξάπαντες.

Καί αὐτό ἔχει σημασία· διότι θά ἐγγίσης, θά πλησιάσης καί δέν θά φύγης ἀπογοητευμένος, ἢ εὐχαριστημένος μόνον μέ ψευδεῖς ὑποσχέσεις, ἀλλά κατάφορτος ἀπό δωρεάς.

Αὐτό εἶναι τό μεγάλο καί τό σπουδαῖο.

Εἴμεθα λοιπόν κοντά Του; Τόν πλησιάζομεν; Τόν ἐγγίζομεν μέ τούς τρόπους πού ἀναφέραμεν; Ἀνάγκη ἔχομεν καί συμφέρον. Διότι μόνον πλησίον Του θά λάβωμεν δύναμιν, σοφίαν, φῶς. Μόνον πλησίον Του θά θεραπευθοῦν ὅλαι αἱ ἀνάγκαι μας, θά λυθοῦν ὅλα τά προβλήματα μας. Θά εὔρωμεν τήν εἰρήνην, τήν χαράν, τήν σωτηρίαν, τόν δρόμον πού ὁδηγεῖ εἰς τήν οὐράνιον δόξαν, τήν αἰώνιον ζωήν, εἰς τήν ὁποίαν εἶθε ὁ Κύριος νά ἀξιῶσῃ πάντας ἡμᾶς. Γένοιτο.

*«Καί πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἄ-
πτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις
παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καί ἰᾶτο
πάντας» (Λουκ. 6, 19)*

Περί τῆς μεγάλης δυνάμεως τοῦ Ἰησοῦ μᾶς ὁμιλεῖ σήμερον εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τῆς ἡ Εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Ποῖος μελετῶν τὰ εὐαγγέλια καὶ πιστεύων δύναται νὰ τὴν ἀρνηθῆ; Δέν βλέπετε;

Ἄγριεμένα κύματα γαληνεύουν ὅταν ἀκούεται τὸ παντοκρατορικόν πρόσταγμά του. Δυνάμεις τοῦ σκότους, καταχθόνια πνεύματα ἐγκατασταθέντα εἰς τοὺς δαιμονοπλήκτους ἀστραπιαίως ἐξαφανίζονται μόλις ἀτενίζον τὸν Κύριον τοῦ Σύμπαντος.

Ἀσθένειαι ἀνίατοι, πρό τῶν ὁποίων οἱ ἰατροὶ εἶναι ἀνίσχυροι, ὑποχωροῦν. Καί αὐτός ὁ θάνατος ἀκόμη δέν δύναται νὰ ἀντισταθῆ.

Διό καὶ ἀληθινὴ πολιορκία διεξάγεται, ὅπως γράφει ἡ περικοπῆ, ὑπὸ ἀσθενῶν καὶ δαιμονιζομένων, οἱ ὅποιοι ἔρχονται νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ὑπερκόσμιον δύναμιν, ἡ ὁποία ἐξερχομένη παρ' αὐτοῦ ἐθεράπευσε τοὺς πάντας.

Ἄλλ' ὅπως γράφει ὁ Παῦλος «Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας».

Μεταδίδεται καί σήμερον εἰς τοὺς καταλλήλους

δέκτας, ἡ δύναμις αὐτή. Ἴδωμεν τί δύναμις ἐξέρχεται παρ' αὐτοῦ καί πῶς καί ἡμεῖς θά τήν ἀξιοποιήσωμεν.

Α΄.

1) Καθαρίζουσα

Ἐκτί; Ἐκτί τήν ἀηδῆ ἐκείνην ἀσθένειαν ἡ ὁποία μολύνει καί κηλιδώνει τό ἀριστούργημα αὐτό πού λέγεται ἀνθρωπίνη ψυχή.

«Λούσασθε, καθαροί γίνεσθε –λέγει ὁ Ἡσαΐας– ἀφέλετε τάς πονηρίας ἀπό τῶν ψυχῶν ὑμῶν» (1, 16-18).

«Πλυνεῖς με –λέγει ὁ Δαυΐδ– καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι».

«Καί ἐάν ὧσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν ὡς χιόνα λευκανῶ, ἐάν δέ ὧσιν ὡς κόκκινον ὡς ἔριον λευκανῶ» (Ἡσ. 1, 18).

Ἴρα πρόκειται περί μολυσμοῦ τῆς ψυχῆς. Καί ἡ δύναμις αὐτή καθαρίζει.

Καί ἐκαθάρισε ἡ δύναμις αὐτή πολλούς, μεγάλους ἁμαρτωλούς πού ἔζων εἰς τόν βοῦρκον. Τούς ἐξήγνισε καί ἐξῆλθον ἀγνώριστοι «μέ λευκάς στολάς» κατά τήν ἔκφρασιν τῆς ἀποκαλύψεως. Ἦρπασε ἓνα Αὐγουστῖνον, μίαν Μαρίαν Αἰγυπτίαν καί πολλούς ἄλλους, τούς ὁποίους ἡ ἁμαρτία εἶχεν αἰχμαλωτίσει καί τούς μετέβαλε εἰς ἐνσάρκους καί φωτεινούς ἀγγέλους.

2) Ἐξοπλίζουσα μέ ἀνδρείαν

Κατά τῶν ἀντιξοοτήτων τῆς ζωῆς. Ἐπιπίπτουν πολλάκις πολλαί συγχρόνως δίκην λυσσωδῶν ἐχθρῶν. Καί ἐνῶ καμπτόμεθα συνήθως καί τό αἶσθημα τῆς ἀπαισιοδοξίας μᾶς κυριαρχεῖ, ὅμως ὅταν χρησιμοποιοῦμεν τήν δύναμιν αὐτήν γινόμεθα λεοντόκαρδοι

ἀγωνισταί ἐμπνεόμενοι ἀπό τούς λόγους τοῦ Κυρίου «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλά θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον».

«Οὐ γάρ ἔδωκεν ἡμῖν πνεῦμα δειλίας, ἀλλά δυνάμεως», λέγει ὁ Παῦλος ὑπέρ πάντα ἄλλον ἐξωπλισμένος μέ τήν πανίσχυρον αὐτήν δύναμιν. **Καί ἐνῶ οἱ κοσμικοί** ἄνθρωποι περιβαλλόμενοι πολλακίς πλοῦτον, δόξαν, ἰσχύν τά χάνουν ὅπως οἱ λαγωοί καί τινάζουν ἐνίοτε τά μυαλά των εἰς τόν ἀέρα; **ὁ ἀπλοῦς Χριστιανός** τά ἀντιμετωπίζει μέ ἡρεμίαν καί ἀποδεικνύεται ἕνας ἀληθινός ἥρωας.

3) Ἐνισχύουσα τήν θέλησιν

Εἰς τί; εἰς τό νά ἀντιπαλαίη νικηφόρος ἐναντίον τῆς πολυκεφάλου ἁμαρτίας.

Καί εἶναι μεγάλη ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας. Ἕνας πελώριος Παῦλος ὁμιλεῖ περί τῆς ἁμαρτίας ὅτι τόν αἰχμαλωτίζει.

Καί ὅμως εἰς τήν δύναμιν αὐτήν τοῦ ἐν ἡμῖν κακοῦ, εἰς τήν ὁποίαν ὑπέκυψαν καί στρατάρχει γενναῖοι καί ἀξιωματοῦχοι μεγάλοι, ἀντιτάσσεται ἐνδόξως καί ὁ πλέον ἀγράμματος καί ἄσημος Χριστιανός λαμβάνων τήν δύναμιν αὐτήν.

«Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ».

Ἡ δύναμις αὐτή ξερριζώνει τόν ἐγωϊσμόν καί φυτεύει τήν ἀγάπην. Ξερριζώνει τήν ἀναλγησίαν καί φυτεύει τήν φιλανθρωπίαν κλπ.

Ἐπί πλέον δέν εἶναι κάτι τό ἀρνητικόν ἡ δύναμις αὐτή· ἀλλά καί ὠθεῖ εἰς τά μεγάλα ἔργα, τά ὅποια μένουν ἀθάνατα καί τά ὅποια εἶναι ἀληθινά θαύματα διά τούς ἀνθρώπους πού ζοῦν εἰς τήν στενήν ἀτμόφαιραν τοῦ ἀναλγήτου ἀτομισμού.

Πόσα δέν προσέφερε ὁ Ἅγιος Νικόλαος κινητο-

ποιούμενος υπό τῆς δυνάμεως αὐτῆς. Φιλανθρωπία, ἀγῶνες εἰς τόν πνευματικόν τομέα, ὅλα αὐτά καρποί τῆς δυνάμεως αὐτῆς.

Β΄.

Πῶς καί ἡμεῖς θά τήν ἐκμεταλλευθῶμεν;

«Ὁ λαός ἐζήτει ἄπτεσθαι» λέγει τό ἱερόν κείμενον. Ἐπλησίαζε, ἐπεκοινώνει. Καί ἡμεῖς, τό ἴδιον· τί κάμνομεν δι' ἓνα φίλον.

1) Πλησιάζομεν καί ὁμιλοῦμεν. Καί ἐδῶ· ὁμιλία πρὸς τόν Θεόν διά τῆς προσευχῆς. Συνδέομεν ἑαυτούς μέ τόν Κύριον τῶν δυνάμεων μέ ἓνα καλώδιον, μέσω τοῦ ὁποίου μετοχετεύεται ἡ ὑπερκόσμιος δύναμις τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθυνόμεθα. Ποῖος μέ πίστιν προσευχόμενος, μέ ταπεινώσιν, μέ φλογεράν ἀγάπην δέν ἡσθάνθη τήν δύναμιν αὐτήν· «ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός».

2) Ἐναμένομεν νά ὁμιλήσῃ καί ὁ φίλος πρὸς ἡμᾶς. Καί ἡμεῖς περιχαρῶς τόν ἀκούομεν. Καί αὐτό συντελεῖ εἰς τόν στενότερον σύνδεσμον. Πρέπει, ἀξίζει νά ὁμιλήσῃ καί ὁ Θεός πρὸς ἡμᾶς. **Καί μᾶς ὁμιλεῖ διά τῶν Γραφῶν**, διά τοῦ Θείου κηρύγματος «**ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει**».

Στῶμεν καλῶς, λοιπόν, στῶμεν μετά φόβου, ὅταν κήρυγμα ὀρθόδοξον ἀπευθύνεται πρὸς ἡμᾶς, ἀκόμη καί ὅταν ἓνας ἀπλοῦς χριστιανός μᾶς λέγει λόγον Θεοῦ.

3) Ἀπτόμεθα τοῦ φίλου, πιάνοντες τό χέρι του. Καί ἐδῶ πρέπει νά ἔλθωμεν εἰς ἀμεσωτέραν ἐπαφήν μέ τόν Κύριον τῶν δυνάμεων. Καί ἐρχόμεθα διά τῆς Θ. Κοινωνίας καταλλήλως ἐτοιμαζόμενοι· «**ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ**». «Ὡς λέοντες πῦρ πνέοντες».

Ἄγαπητοί

Αὐτὴν τὴν γραμμὴν ἠκολούθησεν καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος καὶ ἀνεδείχθη κανὼν πίστεως καὶ εἰκὼν πραότητος καὶ ἐγκρατείας διδάσκαλος.

Ἔχομεν πανίσχυρον σύμμαχον ἡμεῖς οἱ χριστιανοί. Καὶ ἀφοῦ ὁ ἀόρατος πόλεμος εἶναι συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπος, θά διαπράξωμεν τὴν μεγαλυτέραν ἀδικίαν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας, μὴ προστρέχοντες νά ζητήσωμεν τὸν μοναδικὸν συμπαραστάτην.

Ἐνῶ ἐκζητοῦντες τὴν πανίσχυρον βοήθειάν του ἡμεῖς οἱ ἀδύνατοι γινόμεθα ῥωμαεοί, ἡμεῖς οἱ δειλοὶ γινόμεθα λεοντόκαρδοι, ἡμεῖς οἱ μικροὶ θά κερδίσωμεν τὰς περιφανεστέρας νίκας.

**«Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα»
(ὕμνος τοῦ ὄρθρου)***

ἦ

«ἰατρεῖον ἐστὶν ἀναιρετικόν τῆς ἁμαρτίας ἢ μετάνοια· δῶρον ἐστὶν οὐράνιον, δύναμις θαυμαστή, χάρις νικῶσα τὴν τῶν νόμων ἀκολουθίαν»

Εὐθύς μόλις εἰσήλθομεν εἰς τό Τριώδιον τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀφυπνιστικὴν καὶ κατανυκτικὴν περίοδον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡ Ἐκκλησία μας μέ τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ τέκνα της τὰ ποικιλοτρόπως ὑπὸ τῆς εὐπεριστάτου ἁμαρτίας πολιορκούμενα, ἀνέπεμψε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναπέμψῃ διὰ τοῦ ὕμνωδοῦ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἱκεσίαν εὐχὴν, πού ἠκούσαμεν καὶ τό πρωτὶ «τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι...».

Συνήθως μεγάλα ἐπιτεύγματα, τὰ πολύτιμα δῶρα τὰ ζητεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἐνα ἀπὸ τὰ δῶρα αὐτά, πού ζητοῦμεν μετ' ἐπιμονῆς ἀπὸ τὸν Δωρεοδότην, εἶναι καὶ τό ἀνεκτίμητον δῶρον τῆς μετανοίας.

* Ὁμιλία εἰς τὸν κατανυκτικὸν ἑσπερινὸν τῆς Α' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

Αυτό, πού μερικοί ἀγνοοῦντες τά πράγματα τό θεωροῦν ἴδιον τῶν μικρῶν πνευμάτων τῶν περιορισμένων διανοιῶν, αὐτό πού τό περιφρονοῦν πολλοί ὥστε νά θεωροῦν τούς μετανοοῦντας ἀσυγχρονίστους καί κατωτέρους ἀνθρώπους, αὐτό ζητεῖ διά τόν καθένα μας ἡ Ἐκκλησία μας, ὑψώνουσα τήν φωνήν της πρὸς τά ἄνω, τό ζητεῖ ἀπό τόν ὠκεανόν τῶν ἀνεκδιηγῆτων εὐλογιῶν, ἀπό τόν Κύριον τῶν Δυνάμεων.

Ἐπίκαιρον λοιπόν νά μελετήσωμεν ἀπόψε τό θέμα διά νά ἴδωμεν τί εἶναι μετάνοια.

Δέν θά δώσωμεν τόν ὅρισμόν ἀποβλέποντες εἰς τό τελευταῖον της στάδιον, ἀλλά θά τόν δώσωμεν ἀκολουθοῦντες τά θαυμαστά καί ζηλευτά καί σωτήρια θέματα της, τά σοφά στάδια πού διανύει ἕως ὅτου ἀπαρτήση ὀλόκληρον τό ζηλευτόν καί εὐλογημένον οἰκοδόμημα, κάτω ἀπό τό ὅποῖον ἡ τέως κατακουρασμένη ψυχή ἐπαναπαύεται ἐπανευροῦσα τόν δρόμον της, τήν εὐλογητήν πορείαν της.

Τί εἶναι λοιπόν μετάνοια;

1) Εἶναι πρῶτον αὐτογνωσία ἐν συναισθήσει

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ρίπτων τήν προσοχήν εἰς τά ἔξω, ὁ ἐξωστρεφής ὁ ἐκχύνων τὰς δυνάμεις πρὸς τά περί ἑαυτόν, ὁ τά τῆς σαρκός φρονῶν καί κατά κόσμον ζῶν αἴφνης ἀπό κάποιο γεγονός (κήρυγμα, μελέτην εὐχάριστον, δυσάρεστον...) καταλαμβάνεται ὑπό μιᾶς ἐξεγέρσεως, ὑπό ἐνός ἐνιαίου φωτισμοῦ, στρέφει τό ὄμμα τῆς ψυχῆς πρὸς τά ἔσω. Ἐφαρμόζει «τό ἔνδον σκάπτε» τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, «τό γνῶθι σ' αὐτόν». Εἶπα ὅτι δέχεται ἕνα ἔκτακτον φωτισμόν, διότι εἶναι δῶρον Θεοῦ τό νά γνωρίζωμεν τόν ἑαυτόν μας. Τί λέγει ἡ ὠραία ἐκείνη εὐχή πού ἀκούομεν εἰς τήν περίοδον

αυτήν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς; *«δώρησαί μοι Κύριε τοῦ ὄραν τά ἐμά πταίσματα καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου».*

Αὐτό λοιπόν, τό δυσανάγνωστον βιβλίον τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὅπως λέγει ὁ σοφός Θαλῆς, ἀρχίζει νά τό ξεφυλλίζη μέ κάποιο ἐνδιαφέρον, μέ κάποιαν ἀνησυχίαν, μέ κάποιαν ἐσωτερικήν συγκίνησιν.

Τό θόλωμα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς του ἔχει κάπως ἀραιωθῆ καί φθάνει τό βλέμμα εἰς τό βάθος τῆς ψυχῆς. Καί βλέπει... Καί τί δέν βλέπει. Βλέπει ὅλην ἐκείνην τήν παραμόρφωσιν πού ἔγινε ἀπό τήν πολυκέφαλον ἀμαρτίαν εἰς τό θαυμάσιον αὐτό καλλιτέχνημα πού λέγεται ἀνθρωπίνη ψυχή, καί ὅταν μέ τήν ἐργασίαν αὐτήν καθρεπτίσῃ ὅσον πρέπει τήν πάσχουσαν ψυχὴν μέ τόν ἠθικόν Νόμον τοῦ Εὐαγγελίου ἐπαναλαμβάνει ἐν συντριβῇ τό ψαλμικόν *«αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τήν κεφαλὴν μου, ὥσει φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ».*

2) Διαμαρτυρία διὰ τήν κατάπτωσιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος

Ἡ ψυχή συνέρχεται τώρα ἀκόμη περισσότερο. Βλέπει μέ τήν ἔρευνα αὐτήν κρημνισμένον τόν ἵππεά νά σύρεται ἀπό τόν ἵππον, βλέπει τόν *«βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένον»* νά ἔχη κομμένα τά πτερά τῆς ψυχῆς καί νά κατάκειται πτώμα ζωντανόν, ἐλεεινόν. Βλέπει τό Ἄρχοντόπουλο –ὅπως εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ ἀσώτου– νά εἶναι τώρα πεινασμένος, ἀκάθαρτος, κουρελιάρης, δοῦλος τῶν χοίρων.

Βλέπει τόν Βασιλέα νά εἶναι φυλακισμένος εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν. Ποῖος τώρα διοικεῖ αὐτήν τήν ἀθλίαν κατάστασιν; Ἕνα πάθος πού λέγεται φιληδονία = κυνήγημα τῆς ἐνόχου ἡδονῆς, ἓνα πάθος πού λέγε-

ται μανιώδης φιλοδοξία, ἕνα πάθος πού λέγεται ἀχόρταστος φιλοπλουτία μέ ὅλα τά μαῦρα ἐπιτελεῖα των. Κατάστασις ἀθλιεστάτη, ἀξία πολλῶν δακρύων. Ὅμιλεῖ ἐπ' αὐτῆς ὁ ψαλμωδός: *«ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὁμοιώθη αὐτοῖς».*

Ταῦτα βλέπουσα ἡ ψυχὴ ἐπαναλαμβάνει τοῦ Παύλου τὴν πονεμένην κραυγὴν: *«ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;»* (Ρωμ. 7, 24). Ποῖος θά μέ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τό κυριευμένον ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας σῶμά μου, τό ὁποῖον εἶναι ἡ ἔδρα καί τό ἔργον τοῦ θανάτου τούτου;

Καί κατόπιν προβαίνει εἰς μίαν ἐντονωτάτην διαμαρτυρίαν: Τί λέγει: *«Δέν εἶναι πλέον κατάστασις αὐτή, πρέπει ν' ἀλλάξῃ ἢ διοίκησις (ἢ κατάστασις) τῆς ψυχῆς, εἶναι φοβερά ἀναρχία μέσα μου, ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τόν πατέρα μου».*

3) Ἐπανάστασις κατά τοῦ ἐπεισάκτου ἐχθροῦ

Μετά τὴν διαμαρτυρίαν λαμβάνεται μία σωτήριος ἀπόφασις: ἐπανάστασις; τί σκοποῖ; ἰδοῦ *«κάτω ἢ ἐλεεινὴ ἐξουσία· ἔξω οἱ ἐπίσακτοι ἐχθροί· θάνατος εἰς τούς προδότας τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας μου».*

Ἔως τώρα ἦτο δεμένος εἰς τό ἄρμα τοῦ κακοῦ καί ἡ ζωὴ τῆς ἦτο ἀληθινὸ δρᾶμα. Μία Ἀραβικὴ παροιμία λέγει ὅτι, ἡ ἁμαρτία ἔχει 5 δάκτυλα· μέ τά 2 κλείει τά αὐτιά τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ λέγει: *«μὴν ἀκούης τὰς καλὰς συμβουλὰς»*, μέ τά 2 τά μάτια, *«μὴ κυττάζης πού σέ ὀδηγῶ»* καί μέ τό 5ον τό στόμα: *«ἀκολούθει μοι ἄνευ ἀντιλογίας».*

Ἄλλ' ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ τυραννικοῦ καθεστῶτος ἐξανίσταται τώρα ἡ ψυχὴ καί λέγει: *«Θά ἀποδυθῶ εἰς ἕνα ἀγῶνα δύσκολον, σκληρόν, ἰσόβιον, ἀλλ' ἔνδο-*

ξον· καὶ θά παλαίσω μέχρις αἵματος». Συγκεντρώνει λοιπόν τὰς δυνάμεις της, συνάπτει συμμαχίαν με τόν Κύριον τῶν δυνάμεων διά τῆς προσευχῆς, περισσότερον ἐπίσημον διά τῶν μυστηρίων ἐξομολογήσεως καί θ. κοινωνίας καί περιβάλλεται με ὑπερκόσμιον δύναμιν καί ἀρχίζει τριμέτωπον ἀγῶνα, πρὸς τόν σατανᾶν, τοῦ ὁποίου ζητεῖ νά σβέση τὰ πεπυρωμένα βέλη, πρὸς τόν κόσμον, ὁ ὁποῖος κάτω ἀπό τὰ εὖοσμα ἄνθη τῆς ἁμαρτίας κρύπτει ἔχυδναν δηλητηριώδη, πρὸς τόν ἑαυτὸν του πού ἔχει γίνει ἕνα πρᾶγμα με τήν ἁμαρτίαν (ὅπως τό στημόνι καί τό ὑφάδι).

Ὁ ἀγὼν –καί μάλιστα πρὸς τόν τρίτον τόν ἐσωτερικόν ἐχθρόν– εἶναι πεισματώδης διότι διεξάγεται διά τὰ οὐράνια «πρὸς τὰς ἀρχάς καί ἐξουσίας, τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ κόσμου τοῦ αἰῶνος τούτου».

4) Εἶναι τέλος ἡ μετάνοια νίκη περιφανῆς

Εἶναι δυνατόν νά μή κερδηθῆ ἡ μάχη αὐτή; «Τὰ ὄπλα τῆς στρατείας, οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνατά πρὸς καταίρεσιν ὀχυρωμάτων»· ὁ ἀγωνοθέτης πρόθυμος, «τόν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μή ἐκβάλω ἔξω». Εἶναι ἐνδοξοτάτη νίκη.

α) Νίκη συγκινοῦσα τόν οὐρανόν. «Χαρά γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» χειροκροτοῦν οἱ Ἄγγελοι διότι τό βασιλόπαιδο ἐκέρδισε τήν μάχην.

β) Νίκη ἀσφαλίζουσα τό ἄτομον. «Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Ἐπανῆλθε εἰς τόν οἶκον τοῦ Πατρὸς Του.

γ) Νίκη ἐξυπηρετοῦσα μεγάλως τήν κοινωνίαν. Τί εἶναι ἡ ἁμαρτία; ἐκτροχιασμός, ὅταν τό αὐτοκίνητο ρίπτεται ἐπὶ τοῦ τοίχου συντρίμματα, τραυματισμοί, θάνατοι. Ἡ μετάνοια; Ἐπάνοδος τοῦ ἀνθρώπου εἰς

τήν τροχίαν του· «*ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντας ὠφέλιμός ἐστιν...*».

Ἄς τό προσέξωμεν αὐτό ὅσοι πονοῦν διὰ τὴν ἀνόρθωσιν· χωρὶς τὴν εὐλογημένην αὐτὴν ἐπανάστασιν πνευματικὴ ἐλευθερία καὶ θεραπεία τῶν κακῶς ἐχόντων δέν θά ἔλθῃ· «*Μακάριοι οἱ πενθοῦντες...*».

Ἄγαπητοί!

Ἐπιτρέψατέ μου νά κλείσω τὴν παροῦσαν μέ μίαν ἐπίκαιρον ἱστορίαν.

Ἐνας ἀπηλπισμένος χριστιανὸς εἶπε εἰς πνευματικόν· «*ὅλα μοῦ τὰ ἔδωκεν ὁ Θεός... ἀλλὰ εἶμαι ἓνα κουρέλι ψυχικό, τί νά τό κάμῃς τό κουρέλι; πάντα κουρέλι θά εἶναι*».

Καὶ ὁ πνευματικὸς τοῦ διηγῆθη τό ἐπόμενον γεγονός:

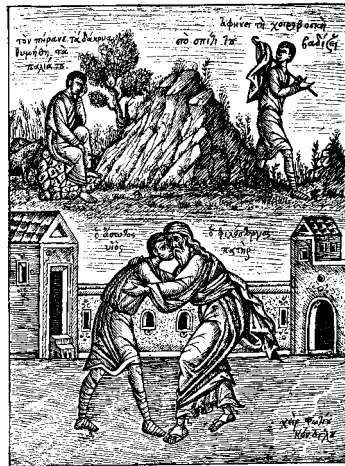
Ἡ περίφημος Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία ἐπεσκέφθη εἰς τό Λονδῖνον ἓνα ἐργοστάσιον χαρτοποιίας. Ἐτοιμασίαι... Δεξαμεναὶ μέ κουρέλια καὶ παλιόχαρτα. Μηχαναὶ πρὸς ἀπολύμανσιν· ἔλυωναν... ἀπὸ ἐκεῖ εἰς διῦλιστήρια... εἰς στεγνωτήρια... καὶ ἐχωρίζοντο κατὰ ποιότητος... εἰς κοπήρια... Ἐνθουσιασμός Βασιλίσσης... Ὁ ἐργοστασιάρχης ἐπῆρε μίαν δεσμίδα μέ χαρτί πολυτελείας, ἐτύπωσε τό μονόγραμμα τῆς βασιλίσσης, καὶ τό ἔστειλε ὡς δῶρον μέ τὴν ἐπιστολήν «*Γιὰ τὴν τιμὴν πού μοῦ κάματε... δεχθῆτε ὀλίγες κόλλες... μέ τό βασιλικὸ στέμμα καὶ τό μονόγραμμα*». Ἡ τέχνη μετέβαλε τὰ κουρέλια εἰς πολύτιμο χαρτί.

Εὐχομαι καὶ ὁ Κύριος τὴν ψυχὴν μου πού ἦταν κουρέλι, νά τὴν βάλῃ στὰ δεξιὰ του σάν τό πολύτιμο αὐτό χαρτί στό ἀλαβάστρινο κουτί.

Καὶ ὁ πνευματικὸς προσέθεσε: ἀφοῦ τὰ κουρέλια... τί φοβεῖσαι; Τίξε τὴν μέσα στὴν δεξαμενὴ τῆς

εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ καί Ἐκεῖνος... θά τήν στεφανώση μέ τό στέμμα Του.

Αὐτό τό θαῦμα κάμνει ἡ μετάνοια· ἐξέλθωμεν λοιπόν πάνοπλοι ἀπό τό ὄπλοστάσιον τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι εἴσθε νέοι μή δειλιᾶτε ἀπό τῆς ἁμαρτίας τās δελεαστικὰς κυκλώσεις· ὅσοι ἀδύνατοι μή πτοεῖσθε ἀπό τόν φαινομενικόν ὄγκον τῶν ἐπιτιθεμένων ἐχθρῶν. Ὅσοι τέλος εἴμεθα ἁμαρτωλοί μή ἀπαισιοδοξῶμεν, «ἐάν τις ἁμάρτη παράκλητον ἔχομεν πρός τόν Πατέρα Ἰησοῦν Χριστόν δίκαιον» (Α΄ Ἰωάν. 2, 1). Αὐτῷ τῷ ἀναζητοῦντι μετὰ ἀπεράντου στοργῆς τό ἀπολλός, δόξα, τιμή, καί προσκύνησις εἰς τούς αἰῶνας.

«Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ... καθαριεῖ τήν συνείδησιν ἡμῶν ἀπό νεκρῶν ἔργων εἰς τό λατρεύειν Θεῷ ζῶντι»

(Ἑβρ. 9, 14)

ἦτοι

περί τῶν δωρεῶν τῆς ἰλαστηρίου θυσίας

Ἐνας ἄγγελος σοφός εἶπεν ὅτι ἡ συνήθεια νά προσφέρουν οἱ ἄνθρωποι ἐξιλαστήρια θύματα ὑπῆρξεν ἐν χρήσει εἰς ὅλα τά μέρη τῆς γῆς, εἰς βαρβάρους καί πολιτισμένους λαούς.

Ὅταν δέ δέν ἐθεωρεῖτο ἐπαρκῆς ἡ θυσία τῶν ζώων διά νά σταματήσουν οἱ ἄνθρωποι τήν ἀγανάκτησιν τοῦ οὐρανοῦ, ἐχρησιμοποίησαν καί εὐγενέστερα θύματα, δηλ. ἀνθρωποθυσίας.

Ἔτσι οἱ εἰδωλολατρικοί βωμοί ἐποτίσθησαν ἀπό χειμάρρους ἀνθρωπίνου αἵματος.

Καί ὅμως καμμία θυσία ἀπό αὐτάς, καμμία δέησις καί ἱκεσία τοῦ ἀρχαίου κόσμου δέν κατώρθωσεν νά κατασιγάσῃ τούς σπαραγμούς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καί νά σώσῃ τόν ἔνοχον ἄνθρωπον (ἀπό τήν καταδίκη τῆς ἁμαρτίας), ὁ ὁποῖος οὐδαμοῦ εὔρισκε ἀνάπαυσιν.

Μόνον μία θυσία ὑπῆρξε πράγματι ἐξιλαστήριος

διά τας ἁμαρτίας, ἡ θυσία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τό πάντιμον αἷμα Του τό ἐκχυθέν ἐπί τοῦ Σταυροῦ.

Περί αὐτῆς τῆς παμμεγίστης θυσίας κάμνει λόγον τό ἀποστολικόν ἀνάγνωσμα πού ἀκούσαμεν τήν πρωΐαν καί μᾶς κατονομάζει μεγάλους καρπούς· ποῖοι εἶναι αὐτοί; καθαρίζει τήν συνείδησιν ἀπό τά ἔργα τῆς ἁμαρτίας πού φέρουν εἰς τήν ψυχὴν νέκρωσιν καί μᾶς ἀξιώνει νά λατρεύωμεν ἀξίως τόν ζῶντα Θεόν.

Α΄.

Καθαριεῖ τήν συνείδησιν

1) Τί εἶναι συνείδησις; Εἶναι τό πρῶτον δικαστήριον εἰς τό μέγαρον τῆς καρδίας μας. Εἶναι τό τεράστιο φανάρι πού ἦναψε ὁ Θεός μέσα μας διά νά βλέπωμεν πού βαδίζομεν. Εἶναι τό χορδισμένο ἐλατήριον πού μᾶς ὠθεῖ πάντα πρός τά ἐμπρός.

Ἄλλά τά σύγχρονα ναρκωτικά τῆς ἁμαρτίας συνετέλεσαν ὥστε νά περιέλθῃ ἡ συνείδησις εἰς πνευματικὴν ἀφασίαν, τήν ἐμόλυναν, τήν διέστρεψαν.

Ζητεῖται λοιπόν φάρμακον. Διότι «*τυφλός τυφλόν εἰάν ὀδηγῇ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται*» (Ματθ. 15, 14). Πρέπει νά ἔλθῃ εἰς τήν θέσιν του ὁ ἀλάνθαστος αὐτός ὀδηγός τῆς ζωῆς μας.

2) Ποῖος χριστιανοί μου θά τήν ἀπαλλάξῃ ἀπό τά παράσιτα αὐτά, τά ὁποῖα ἐπεκάθησαν ἐπ' αὐτῆς; Καλαί εἶναι καί αἰ συμβουλαί καί αἰ νουθεσίαι, καί ὅλα ὅσα σοφά ἔγραψαν μεγάλοι νόες. Ἄλλά χρειάζεται ριζική θεραπεία ἀπό τῶν παρασίτων... **Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ.**

Ἐνα θαυμάσιον συμβολισμόν ἀναγινώσκομεν εἰς τόν Ἡσαΐαν ὁ ὁποῖος περιέρχεται εἰς ἔκστασιν, δηλ.

εἰς μίαν κατάστασιν, καθ' ἣν αἱ ἐξωτερικαί τοῦ σώματος αἰσθήσεις κατασιγοῦν, ὁ ἕξω κόσμος παύει νά τόν ἀπασχολῇ καί τοῦ ἀποκαλύπτονται τά μυστικά τοῦ οὐρανοῦ.

Εἰς μίαν τοιαύτην ἔκστασιν βλέπει ὁ Ἡσαΐας τόν Κύριον καθήμενον ἐπί θρόνου δόξης, τά Χερουβεὶμ μέ τά Σεραφεὶμ κύκλω αὐτοῦ ἰστάμενα «*ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνὶ καί ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνὶ*» (ἡ φράσις ἀπό τόν Ἡσαΐαν) ταῖς μέν δυσὶ πετόμενα....

Καί ὅταν ὁ Ἡσαΐας εὐρίσκειται ἐνώπιον τοῦ θεάματος αὐτοῦ ἀποσβολοῦται ὀλόκληρος καί ἀπευθύνει μίαν φωνήν πρός τόν ὕψιστον. Ποῖος εἶμαι ὁ τάλας ἐγώ διὰ νά ὑπηρετήσω, διὰ νά λειτουργήσω, διὰ νά ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τῆς τοιαύτης μεγαλοπρεπείας καί μεγαλειότητος; Καί τότε κατά τήν Ἁγίαν Γραφήν ἐν ἀπό τά παριστάμενα Σεραφεὶμ προχωρεῖ πρός τό θυσιαστήριον, λαμβάνει ἄνθρακα διὰ μιᾶς λαβίδος του, πλησιάζει εἰς τά χεῖλη τοῦ Ἡσαΐου καί λέγει· «*τοῦτο ἦψατο τῶν χειλέων μου καί ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας μου καί τὰς ἁμαρτίας μου περικαθαριεῖ*». Ὁ ἄνθραξ αὐτός συμβολίζει τό **Αἷμα τοῦ Χριστοῦ**.

3) Καί εἰς τό ἱερόν βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως ὁ συγγραφεύς μᾶς παρουσιάζει πρό τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἓνα τῶν πρεσβυτέρων ὁ ὁποῖος ἐρωτᾷ: «*οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολάς τὰς λευκάς τίνες εἰσὶ καί πόθεν ἦλθον;*» Καί ὁ Θεός ἀπήντησε· «*οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης (διωγμούς...) καί ἔπλυνον τὰς στολάς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου*» (7. 13, 14) (ἡ καθαρότης προέρχεται ἀπό τήν ἀπολυτρωτικὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ).

Δέν εἶναι μικρόν πρᾶγμα χριστιανοί μου, ἀλλά κατόρθωμα μέγα νά λύεται τό ἐσωτερικόν μας δράμα καί

νά ἀνθῆ εἰς τὰ χεῖλη μας τό μειδίαμα τῆς ἐσωτερικῆς εἰρηνεύσεως. «*Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Ρωμ. 5, 1).

Β΄

Εἰς τό λατρεύειν Θεῶ ζῶντι

1) Ὅταν δέν πραγματοποιηθῆ ἡ κάθαρσις τῆς συνειδήσεως διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ δέν δυνάμεθα νά λέγωμεν ὅτι ἔχομεν λατρείαν πρὸς τόν ζῶντα Θεόν.

Οἱ τότε εἶχον τήν λατρείαν τῶν εἰδώλων, τὰ ὅποια ἦσαν νεκρά καί ἐξ ἀψύχου ὕλης.

Ἡμεῖς κάπου ἄλλοῦ θά προσφέρωμεν τήν λατρείαν μας. Θά τήν δώσωμεν εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀνέλαβον τήν διοίκησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ μας. Θά θεοποιήσωμεν τὰ πάθη μας. Θεοποιεῖ («*ὦν ὁ Θεός ἡ κοιλία*» Φιλ. 3, 19) τήν κοιλίαν του ὁ γαστρίμαργος, τήν ἔνοχον ἡδονήν ὁ φιλήδονος, τό χρῆμα ὁ πλεονέκτης, τήν ματαιάν δόξαν ὁ φιλόδοξος.

Ἦς φαίνεται ὅτι λατρεύει Θεόν. Δέν μπορεῖ αὐτά νά συμβιβασθοῦν· «*οὐ δύνασθε δυσί κυρίοις δουλεύειν*».

Εἶναι φοβερὸς ὁ λόγος ἐκεῖνος πού θά εἶπη εἰς ἀνθρώπους πού εἶχαν τό χάρισμα τοῦ θαυματουργεῖν καί ὅμως δέν ἐλάτρευαν τόν Θεόν· αὐτοί θά εἶπουν: «*Κύριε οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν καί τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλλομεν, καί τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλάς ἐποιήσαμεν;*» (Ματθ. 7, 22). Καί ἡ τρομερὰ ἀπάντησις· «*οὐδέποτε ἔγνω ὑμᾶς, ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν*» (7, 23).

Διό και παραπονείται εις τήν Π.Δ. ὁ Θεός διά τόν Ἰουδαϊκόν λαόν, «οὗτος ὁ λαός τοῖς χεῖλεσί με τιμᾷ, ἡ δέ καρδία αὐτοῦ πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ».

2) Τί γίνεται μέ τό αἷμα τοῦ Ἰησοῦ; γίνεται κατάλυσις τοῦ σατανικοῦ καθεστῶτος, γίνεται προσέγγισις τῆς ψυχῆς πρός τόν Δημιουργόν. Ἐφαρμόζεται τό θεόγραφον λόγιον: «ἐγγίσατε τῷ Θεῷ καί ἐγγιεῖ ὑμῖν, καθαρῖσατε χεῖρας ἀμαρτωλοί, καί ἀγνίσατε καρδίας δίψυχοι» (Ἰάκ. 4, 8).

Ἔτσι πρέπει νά νοήσωμεν τήν λατρείαν τοῦ Ἐσταυρωμένου κατά τήν Μ. Ἑβδομάδα. Χριστιανός πού δέν μετέχει τῆς μεγάλης Του θυσίας διά τῆς ἐξομολογήσεως (καί χωρίς νά κάμωμεν μετάγγισιν αἵματος Χριστοῦ διά τῆς Θείας Κοινωνίας) ἤμπορεῖ νά αἰσθάνεται ἱερά αἰσθήματα, ἤμπορεῖ νά χύνη δάκρυα, νά δοκιμάζῃ ἀγίας συγκινήσεις, ἀλλά λατρείαν τοῦ ζῶντος Θεοῦ αὐτό δέν ἤμπορεῖ νά παρουσιάσῃ.

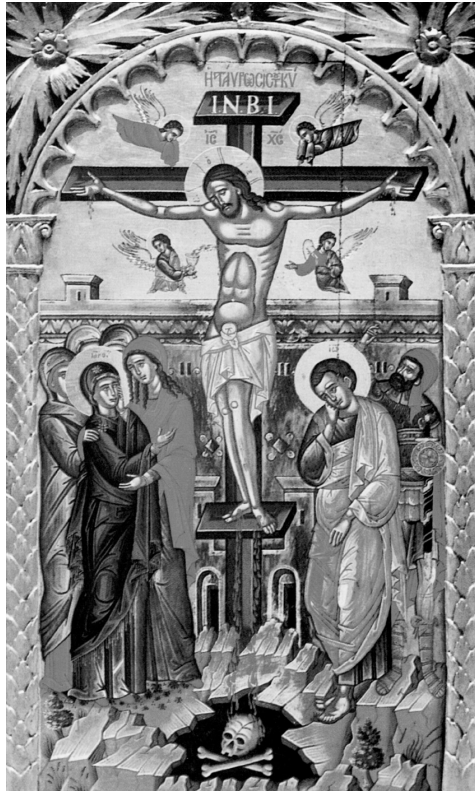
Ἄγαπητοί!

Ὅταν ἐξερράγη ὁ Ρωσοῖαπωνικός πόλεμος, δύο φύλακες ἐτοποθετήθησαν εἰς μίαν σιδηροδρομικήν γραμμὴν ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων 30'. Ὁ εἷς, ὁ Α' ἄς τόν ὀνομάσωμεν, ἐφρούρει μίαν γέφυραν, ὁ Β' ἦτο εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς γραμμῆς. Αἴφνης ὁ Β' ἀκούει κρότον πρός τήν γέφυραν. Σπεύδει καί βλέπει ὅτι ἡ γέφυρα ἀνετινάχθη καί ὁ Α' φρουρός ἐφονεύθη. Μετά 10' θά ἔφθανε ἡ ἀμαξοστοιχία μέ 3 1/2 χιλιάδες ἀξιωματικούς. Κίνδυνος μέγας. Ἔπρεπε νά ὑψώσῃ κόκκινη σημαία διά νά δώσῃ σῆμα κινδύνου. Νά τρέξῃ εἰς τό ἰδικόν του φυλάκιον δέν προφθάνει. Ἀγωνία.... Μέ τήν σουγιά ἀνοίγει τήν ἀρτηρία. Τό αἷμα ἐκπηδᾷ. Βάφει τό μανδήλιόν του, τό ὑψώνει εἰς τήν ράβδον του.

Ὁ ὁδηγὸς σταματᾷ. Καί αὐτὸς πίπτει νεκρὸς. Φιλοῦν
τά πόδια τοῦ σωτῆρος των, χιλιάδες ἀξιωματικοὶ πού
ἐσώθησαν. **Αὐτὸ ἔκαμε ὁ Κύριος.**

Μέ τό πάντιμον αἶμα Του ἔσωσε δισεκατομμύρια
ἀπό τόν αἰώνιον θάνατον. Κανεῖς λοιπόν ἄς μὴ μείνη
χωρὶς νά λευκανθῆ ἀπό τό αἶμα τοῦ ἀρνίου.

Αὐτό εἶναι ἡ θερμὴ παράκλησις τοῦ ἄμβωνος κα-
τά τόν τελευταῖον κατανυκτικόν Ἑσπερινόν πρὸς ὅ-
λους τοὺς χριστιανούς τῆς πόλεώς μας.

*Ἄς ἔχωμεν τὰς εὐχὰς τοῦ
ἀξιομακαρίστου πατρὸς Τιμοθέου· ἀμήν.*